DORMI ÎN PACE.
CATHERINE
În româneşte de
TEODORA CRISTEA
Editura TINERETULUI
CHARLES EXBRAYAT
DORS TRANQUILLE, CATHERINE l ibrairie des Champs Élysées Paris, 1962
KURT POSSBERG ERWIN HAGEN HANS OBERHOFER
WILLY EICHEL ELIZABETH FRIEDA POSCH EGON HAUSSER ELSE URZINGER ERICH GRASS EDDA
RUDOLF RÖSSLER
ANNY THIELE HANS MANNER LECHNER
PERSONAJELE PRINCIPALE

A
Inspector al Poliţiei criminale din Stuttgart comisar al Poliţiei criminale din Stuttgart inspector principal al Poliţiei criminale din Heidelberg avocat la Heidelberg soţia sa farmacistă la Heidelberg violonist, domiciliat în Heidelberg cu domiciliul la Heidelberg magistrat la Heidelberg soţia sa deputat al Landului Baden-Württemberg coafeză la Stuttgart reporter la ziarul „Libertatea” fotograf la Heidelberg

Niciunul dintre colegi nu-l lua în serios pe Kurt Possberg. Printre inspectorii Poliţiei criminale din Stuttgart, Kurt era socotit un fel de amator. La drept vorbind, nu i se putea ierta faptul că nu urmaşe obişnuita cale ierarhică, ci venise de la Universitate. Concursurile – aveau obiceiul să spună cei mai în vârstă – nu vor preţui niciodată cât experienţa străzii. Desigur, toţi recunoşteau că Possberg era inteligent, dar departe de a-i fi recunoscători că ridica, prin calităţile sale intelectuale, nivelul corpului de inspectori de la Poliţia criminală, îi purtau o nemărturisită pică pentru că provenea dintr-un mediu mult superior celui de unde poliţia îşi recrutează de

obicei agenţii. Nici măcar comisarii nu se simţeau la largul lor când Kurt era de faţă. Se temeau de spiritul lui critic şi aveau faţă de el un complex de inferioritate, de care încercau să scape arătându-se reci, distanţi, uneori chiar nedrepţi cu el.

În vârstă de 35 de ani, Kurt îşi făcea meseria cinstit, dar fără entuziasm. împotriva aşteptărilor, nu găsise în profesia de poliţist, aleasă într-o clipă de nechibzuinţă, aspectul romantic pe care îşi închipuia că-l va întâlni. Prozaicele ocupaţii zilnice îl cam scârbeau şi câteodată i se întâmpla să se lase pradă descurajării şi să regrete că în urmă cu zece ani renunţase să-şi continue doctoratul la Heidelberg. Acum ar fi predat, fără îndoială.

cursul de literatură cotí temporaria la vechea şi vestita universitate, iar teza sa despre Rainer María Rilke ar fi făcut din el un autor cunoscut. Totul luase altă întorsătura din pricina Elizabethei… Titlul de doctor fără Elizabeth alături de el nu-l interesa şi plecase din Heidelberg pentru că ea nu voise să-l ia de bărbat. Nu putea să se supere că fata refuzase să confunde prietenia cu dragostea.

Possberg, în cadrul atribuţiilor sale, se străduia să se intereseze de toţi nefericiţii asupra cărora, prin mijlocicirea lui, se abătea legea. Făcându-l să pătrundă în medii necunoscute lui până atunci, anchetele îi dezvăluiseră noi aspecte ale existenţei. Cufundat în studiu – ca un călugăr închis între zidurile înalte ale mănăstirii – până la intrarea lui în poliţie, Kurt nici nu bănuise vreodată cât de năvalnic curgea uriaşul fluviu ce purta gunoaiele societăţii şi ale cărui ape se izbeau – fără ca el să-şi dea seama – de întăriturile vieţii sale cuminţi şi liniştite. Departe de a nutri, asemenea colegilor lui, dispreţ sau ură faţă de bărbaţii, sau femeile pe care i-i scotea în cale meseria, Possberg se căznea să-i înţeleagă. Nu era, bineînţeles, niciodată plătit cu aceeaşi monedă, dar faptul nu avea importanţă.

În sala unde inspectorii se odihneau aşteptând noi ordine şi misiuni care aveau să-i trimită prin toate colţurile

oraşului, Kurt citea „Scrisori către un tânăr poet” ale scumpului său Rilke. Cu toate că acest fel de a se destinde nu era o poză, colegii săi, neînţelegând, se enervau şi-şi băteau joc de el, socotindu-l snob.

Cum să le explice ca nu putea trăi fără poezie şi că dintre toţi poeţii, Rilke era cel mai aproape de sensibilitatea lui, atât de aproape, în cât găsea în versurile poetului un ecou frăţesc al propriei lui simţiri?

Inspectorul Hugo Neumaier – un bătrân care nu-şi mai aştepta decât pensionarea striga din uşă că

Possberg era chemat de comisar.

Comisarul Erwin Hagen suferea din pricina celor 113 kilograme pe care le cântărea. Spre deosebire de cea mai mare parte dintre grăsani, era veşnic prost dispus, temându-se ca obezitatea lui de azi să nu întunece serviciile aduse ieri, servicii care-l ajutaseră să se ridice în grad. Pândea neîncetat un surâs ironic pe buzele subalternilor.

Faptul că llli-i vedea zâmbind îl scotea din sărite, dar clacă i ar fi surprins, ar fi fost cuprins de o furie oarbă. Într-un cuvânt, disciplina subalternilor săi îl împiedica pe Erwin Hagen să izbucnească.

Comisarul n-avusese de la bun început încredere în Possberg. Cunoscându-i referinţele, socotea că va fi în stare, mai mult ca oricare dintre colegii săi, să-şi bată crunt joc de el, amintind de Falstaff său de vreun alt grăsan caraghios din literatura universală. Fără să-şi dea prea bine seama (cinstit fiind, n-ar fi făcut niciodată cu bună ştiinţă o nedreptate) Hagen vâna cele mai mici lipsuri ale lui Kurt ca să-i adreseze mustrări usturătoare.

Acesta însă primea toate admonestările cu o nepăsare pe care comisarul ar fi vrut s-o ia drept obrăznicie, când, de fapt nu era decât indiferenţă.

N-ai nicio cercetare în momentul de faţă, iuspectore?

— Nu, domnule comisar…

— Ei bine! Am ceva de lucru pentru dumneata.

— La ordinele dumneavoastră, domnule comisar.

Erwin îşi linse buzele groase cu lăcomie, bucurându-

se copilăreşte la gândul renghiului pe care se pregătea să i-l joace lui Possberg.

— Azi-dimineaţă a fost găsit, în parcul din Berg, tvupul unei tinere femei. S-a spânzurat, dar a avut grija să distrugă înainte toate hârtiile, aşa ca să ne facă greutăţi, desigur. Trebuie să-i stabileşti identitatea, inspectore. Mă bizui pe dumneata…

Misiunea asta era o treabă de începător, care, la drept vorbind, nu ţinea neapărat de Poliţia criminală, dar comisarului Hagen nu-i displăcea să-l umilească pe Kurt şi să-i ¡arate că titlurile lui universitare nu-l impresionau.

— Mă duc numaidecât la morgă, domnule comisar.

— Bine… Ai-să-l întâlneşti, desigur, acolo pe doctorul Kirchner, ăla grasu, care face probabil autopsia domnişoarei. Poţi să stai de vorbă cu el şi să vă confruntaţi părerile… asta în cazul când (şi vocea începu să-i tremure) nu-i socoţi pe graşi drept nişte imbecili, nişte oameni care nu-s buni de nimic. Dacă-i aşa, ai cel puţin curajul opiniei.

— Tatăl meu cântărea 120 de kilograme, domnule comisar, şi era una din minţile cele mai pătrunzătoare din câte mi-a fost dat să întâlnesc.

— În ordine; poţi pleca!

*

Elmar Rederich, autopsierul de la morgă, era un omuleţ nervos, vioi, cu ochi albaştri şi mustăţi de cotoi care stârneau teama ziariştilor şi poliţiştilor începători. Domnea asupra bieţilor morţi aduşi acolo adeseori ciopârţiţi, şi-i îndrăgea atât de mult, încât nu suferea ca cineva să vorbească de ei cu nepăsare sau, şi mai puţin, cu ironie. Când se întâmpla să audă vreo vorbă batjocoritoare, se făcea foc şi pară, şi dacă n-ar fi fost una dintre figurile populare ale Stuttgartului, anumite persoane ar fi obţinut îndepărtarea lui; dar aşa, nimeni nu îndrăznea sa se lege de Elmar. El îşi arăta în diferite chipuri afecţiunea pentru victimele date vremelnic în paza lui. Avea mai ales grijă să le prezinte totdeauna în lumina cea mai bună. Le spăla obrazul, le potrivea părul, ştia să ascundă rănile de pe faţă, iar când corpul se întorcea din

mâinile legistului, îl învelea în aşa fel în cearşafuri, încât rudele sau anchetatorii nici nu mai bănuiau prin ce trecuse victima. Era un om de ispravă.

Elmar îl simpatiza pe Kurt Possberg la care preţuia rezerva şi respectul faţă de „clienţii” de la morgă; îi plăceau politeţea şi discreţia inspectorului; niciodată nu-l auzise făcând o observaţie nerespectuoasă sau vreo glumă macabră în legătură cu morţii „lui”. Şi de aceea îi era recunoscător.

— Cărui fapt îi datorăm plăcerea vizitei dumneavoastră, domnule inspector?

— Unei femei tinere, găsită astăzi dimineaţă la Berg.

— Ah! Micuţa mea spânzurată de la şase… E drăguţă foc… Stai şi te întrebi… Dar întotdeauna stai şi te întrebi… Vreţi s-o vedeţi?

— Dacă se poate!

— Urmaţi-mă… Tocmai s-a întors din cabinetul doctorului Kirchner şi i-am terminat toaleta chiar în clipa când-aţi sosit. Ştiţi cum e… la vârsta asta un dram de cochetărie e firesc…

Cunoscând prea bine obiceiurile lui Rederich, Kurt nici nu clipi şi păşi pe urmele lui. În sala cea mare, bătrânelul trase de minerul sertarului frigorific unde-şi dormea somnul de veci protejata lui din acel moment. Cu neasemuită grijă, Elmar ridică cearşaful, descoperind asii el chipul moartei şi, cu un zâmbet modest, ceru încuviinţarea lui Possberg.

— Ei, ce v-am spus? Cu greu găseşti o lata mai frumoasă.

Ai fi zis că era un tată vorbind de fiica lui. Într-adevăr, sub părul blond-cenuşiu, trăsăturile fine ale obrazului pe care moartea nu le deformase erau acelea ale unei tinere fermecătoare. Părea o fată cuminte, iar Kurt se întreba, aşa cum era întotdeauna înclinat s-o facă în asemenea împrejurări, pentru ce pricini vane şi prosteşti mititica socotise că trebuie să-şi curme viaţa.

…Pesemne din dragoste. N-avea, parcă, mai mult de douăzeci de arii, vârstă când te convingi uşor că nu poţi

trăi fără bărbatul sau femeia de care te-ai îndrăgostit. Possberg ridică din umeri. Doamne, cât de stupide se dovedeau asemenea lucruri, de o tâmpenie neschimbată de la începuturile lumii şi până astăzi!

Pornit pe această pantă, poliţistul se gândi din nou la Elizabeth. Oricum, el nu se omorâse pentru că ea nu-l voise de bărbat. Totuşi, părăsise imediat Heidelbergul, renunţând la o carieră strălucită – pe motiv că Elizabeth n-o va împărtăşi! De fapt, nu era oare tot o formă de sinucidere care-l înfrăţea cu tânăra moartă cu chip enigmatic, întinsă în faţa lui? Se întoarse şi Elmar o închise iar pe necunoscută în camera frigorifică.

— Ce spuneţi, domnule inspector?

— E fermecătoare!

Mişcat, Rederâch îl strânse de braţ.

— Dumneavoastră, cel puţin, aveţi Inimă… îi înţelegeţi. Dar în afară de asta, ce vreţi de la ea?

— Să ştiu cine e.

— E atât de important?

— Da, cel puţin pentru comisarul Hagen.

Rederâch desfăcu braţele în semn de neputinţă.

— Degeaba! Nu pot fi lăsaţi în pace! Trebuie neapărat să le răscolească bietele taine! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, n-au plătit destul ca să aibă şi ei dreptul la uitare? Şi cum o să procedaţi?

— Habar n-am.

— Dacă v-aţi duce să staţi de vorbă cu doctorul Kirchner?

Grasul medic legist îl cunoştea pe Possberg cam de pe vremea când acesta îşi începuse cariera şi îi arătase multă stimă. Tocmai se îmbrăcase să plece, când inspectorul intră.

«— Ce vânt rău te aduce, Possberg?

— Tânăra de care v-aţi ocupat adineauri, domnule doctor, şi care a socotit de cuviinţă să moară în anonimat. Comisarul Ha gen ia această iniţiativă drept o insultă personală şi m-a însărcinat să descopăr identitatea domnişoarei. Şi atunci m-am gândit dacă n-aţi putea să-mi

daţi o informaţie cât de mică şi să mă puneţi în felul acesta pe drumul cel bun.

— Între douăzeci şi doi, douăzeci şi cinci de ani. «Însărcinată în luna a şasea aproape…

— Ah!… Asta-i, fără îndoială, cauza…

— Asta-i cauza, mai mult ca sigur, inspectore…

Mirat de glasul aspru cu care doctorul rostise aceste cuvinte, Kurt îl privi şi fu surprins de ura ce se citea pe chipul lui Kirchner. Înainte însă de a apuca să-i pună vreo întrebare, medicul urmă:

— Fiindcă această viitoare tânăra mamă nu s-a spânzurat singură, Possberg. A fost spânzurată, după ce fusese sugrumată… Ucigaşul? Tatăl pruncului, probabil, lata tot ce-ţi pot spune. Ba nu, mai e un amănunt: degetele de la mâna stângă sunt uşor spatulate. Nu m-ar mira să fie vorba de o muziciană profesionistă, o violonistă, sau o violoncelistă… Şi aş mai adăuga ceva: în ziua când veţi pune mina pe asasin, faceţi în aşa fel, încât să ajungă clientul meu, îmi veţi pricinui o mare plăcere!

— Pus la curent cu noua întorsătura pe care o lua afacerea, comisarul Hagen îl însărcină pe inspectorul Possberg să-şi urmeze ancheta, după cum o cerea rutina. Fotografii veniră să tulbure liniştea de la morgă, ferindu-se însă, pe cât le era cu putinţă, să-l supere pe Elmar care, furios pe musafirii nepoftiţi, nu îngăduia nimănui să se atingă de moartă. El fu singurul care puse mâna pe obrazul frumoasei victime pentru a permite proiectoarelor să lumineze toate detaliile. În clipa când Kurt pleca, Rederich îi şopti:

— O veţi răzbuna, nu-i aşa, domnule inspector? Nu merita soarta asta!

— Îţi făgăduiesc, prietene.

Kurt Possberg începea să pună la inimă soarta tragică a fetei fără nume, căreia ucigaşul îi smulsese nu numai viaţa, ci şi identitatea. Înţelegea indignarea doctorului Kirchner şi el însuşi simţea că ar fi fericit să pună mina pe asasin.

Cu toate că fotografia fetei apăruse în cele mai mari

ziare din Stuttgart, nimeni nu se prezentă la comisariatul indicat pentru a declara că recunoaşte victima. Erwin Hagen, furios, arunca vina pe Kurt:

— Păi, inspectore Possberg, la ce-ţi slujesc studiile, diplomele, dacă nu te descurci mai repede decât orice poliţist care şi-a căpătat galoanele de inspector după ce douăzeci de ani a bătut străzile? A sosit momentul să-ţi pui la contribuţie cunoştinţele psihologice, nu? Ar trebui să ai nişte idei mai originale despre locurile unde umbla fata asta, ţinând seama de îmbrăcămintea ei şi de părerea pe care ţi-ai făcut-o despre ea, nu? Spui în raportul dumitale că, după Kirchner, poate fi muziciană ai cercetat mediul ăsta?

— M-am dus la toţi agenţii de publicitate, la toţi impresarii, la toţi directorii de filarmonier Nimeni nu-şi aminteşte de ea.

— Dar profesorii particulari?

— Sunt trei sute!

— Ei, şi?

— Voi pierde foarte mult timp.

— Nu-ţi pierzi niciodată timpul când îţi îndeplineşti datoria, inspectore Possberg!

— Nu mă îndoiesc, domnule comisar, dar cum puteţi crede că un singur agent e de ajuns ca să arate această fotografie la trei sute de profesori particulari?

— Şi între timp, domnul Possberg să stea cu mâinile în sân, nu? Fiindcă domnul Possberg socoate că există munci nedemne de el? Ascultă-mă, inspectore! Aici nu eşti cu nimic mai presus decât ceilalţi. S-a înţeles?

— Asta nu-i nicio noutate, domnule comisar. Nu văd niciun rău în faptul că nu sunt mai presus decât ceilalţi, dar aş dori, nu vă fie cu supărare, să nu fiu socotit mai prejos!

— Ce vrei să insinuezi?

— Nu insinuez nimic, spun doar că m-am săturat să fiu calul de bătaie al colegilor mei, să fiu tratat ca un imbecil de şeful meu, care ajunge până ocolo încât se complace în a-mi aduce tot felul de jigniri şi a-mi face

mizerii, şi care ar face mai bine să-mi ceară destituirea, N-ar fi mai cinstit, dar ar fi mai drept. Omagiile mele, domnule comisar!

Toate acestea fuseseră rostite fără violenţă şi poate tocmai tonul nepăsător îl impresionă mai mult pe Erwiit

Hagen. În primul moment după ce se închisese uşa, lăsându-se în voia indignării, el pusese mâna pe telefon ca să se plângă mai sus de neobrăzarea lui Kurt, apoi lăsase receptorul la loc, fără să fi cerut legătura. Era totuşi un om cinstit şi nu se putea împiedica să nu recunoască faptul că atitudinea inspectorului era pe deplin justificată. Aşa că îl chemă pe inspectorul Hugo Noumaier pentru a-l însărcina să ancheteze profesorii de muzică şi-i dădu ordin să-l anunţe pe Possberg să nu se mai ocupe de aceste demersuri, ci să-şi urmeze cercetările.

Un tânăr reporter în goană după interviuri, care nu se iveau prea des, se prezentă în aceeaşi după-amiază la Kurt şi-l rugă să-i împărtăşească impresii despre cazul ce i se încredinţase. Ziaristul, după cum se dovedi până la urmă, era un student sărac, silit să lucreze ca să-şi poată continua studiile; fantoma micuţei victime din Berg sluji celor doi tineri drept punct de plecare pentru diferite consideraţii asupra dragostei neîmpărtăşite, asupra laşităţii omeneşti şi asupra leacului fără greş – care era poezia. Întâmplător, reporterul cunoştea bine opera lui Rilke, ceea ce în ochii lui Kurt era cea mai bună re7 comandare. Cititorii marelui ziar la care lucra debutantul fură destul de surprinşi de aceste comentarii pe mai v ginea unui fapt divers redactat într-un limbaj ieşit din comun şi care, pornind de la banala descoperire a unui cadavru, se ridicau pe culmi neobişnuite pentru coloanele unui ziar. Reacţia fu, în general, foarte favorabilă: direcţia primi o serie de telefoane prin care se spunea că dacă ar publica mai des articole de această calitate, cititorii ar fi mai credincioşi ziarului. Aproape toţi corespondenţii încheiau spunând că se bizuiau pe cotidianul lor ca să ţină trează poliţia şi să ajute justiţiei să răzbune victima din Berg, sprijinind strădania acestui inspector cultivat, care

îmbina urmărirea răufăcătorilor cu studiul lui Rilke. Reporterul, cu toate că primi se l ei i ci tari din partea superiorilor, fu mutat la rubrica sportivă, datorită geloziei confraţilor. Cât despre Erwin Hagen, nu lipsi mult să se înăbuşe de furie când citi interviul dat de Kurt Possberg, care trăgea toată spuza pe turta lui. Totuşi, la rândul său, fu calmat de telefoanele care subliniau interesul purtat în cercurile înalte pentru ridicarea nivelului intelectual al poliţiştilor şi de faptul că era preţuit că ştiuse să-şi apropie un om cu însuşirile lui Kurt Possberg. Şi toate convorbirile se încheiau cu afirmaţia că cercurile oficiale aşteptau rezultate pozitive în căutarea asasinului tinerei femei; era un merit că interesul opiniei publice fusese atât de puternic stârnit. Erwin llagen punea receptorul în furca după ce rostea făgăduieli pe care habar, n-avea cum ar fi putut să le ţină. Un singur lucru îl consola: că ticălosul autor al omorului era cuprins de panica la vederea teribilei publicităţi pe care o stârnise fapta lui criminală.

Cât despre Kurt, departe de a bănui că interlocutorul lui din seara trecută va da în articol o astfel de întorsătură discuţiei lor, sosi la comisariat fără să presupună nicio clipă că ajunsese omul zilei, lăudat de unii, criticat de cei mai mulţi. Primul coleg întâlnit uită să-l salute; cel de-al doilea la fel. Când Possberg îşi exprimă cu glas tare mirarea, Manfred Reutter, care intrase în acelaşi timp cu el în poliţie, binevoi să-i explice situaţia:

— Nu cumva crezi că trebuie să-ţi mulţumim că ne-ai făcut ridicoli?

— Poftim?

— Uită-te! Citeşte ce-a născocit imbecilul ăla de ziarist şi o să-mi spui după aceea dacă toată populaţia din Stuttgart nu-i îndreptăţită să creadă că nu există decât un singur poliţist demn de respect în oraşul lor, numitul Kurt Possberg! S-a aflat cât eşti de inteligent! Că ai studiat la Heidelberg! De ce n-ai rămas naibii la Universitate? Sau acolo nu te găseau atât de deştept ca aici?

Ocupat cu citirea articolului incriminat, Possberg nu mai dădea, de un timp, nicio atenţie celor spuse de

Reutter. Când termină, se mulţumi să spună:

— Are talent băiatul... Bineînţeles, te supără, nu, Reutter? Ce să fac, totuşi nu-i vina mea că nu eşti în stare să apreciezi aşa ceva...

Intrând în biroul lui (care i se dăduse pentru a coordona cercetările în cazul Berg) Kurt aşteptă să fie chemat de comisar. Dar cum acest lucru nu se întâmplă, se hotărî să treacă el primul la atac şi să-i ceară lui Hagen să-l primească. Comisarul îl ascultă vorbind despre plăcuta surpriză pe care o avusese citind articolul închinat de ziarist cazului de la Berg; dar, pe de altă parte, se sciază pentru faptul că reporterul introdusese în interviul publicat elemente personale, încredinţate lui doar din simpatie şi în niciun fel destinate publicităţii. Judecând după reacţiile lor duşmănoase, colegii săi nu păreau să fi înţeles cum stau lucrurile. Şi Kurt încheie declarând că ar fi fericit să afle dacă domnul comisar împărtăşea părerea celorlalţi inspectori. Dacă da, atunci era hotărât să-şi prezinte pe loc demisia.

Măgulit că Possberg punea preţ pe părerea lui, Erwin Hagen îşi drese glasul înainte de a răspunde:

— Ce gândesc colegii dumitale nu are nicio importanţă. Nu li se cere să gândească, li se cere să-şi facă meseria. În rest, să ne lase în pace, că dacă nu, le-arăt eu lor!

Auzind aceste cuvinte, Kurt înţelese că partida era câştigată şi aşteptă cu răbdare cele ce aveau să urmeze.

— Ţii să cunoşti gândurile pe care mi le-a sugerat acest articol destul de ieşit din comun? M-a interesat. Nu mă supără de fel să se ştie că inspectorii care lucrează sub ordinele mele nu sunt neapărat nişte brute. Socot că, fără să vrei, ai deschis ochii multora asupra meseriei noastre. Până şi părerea preconcepută, în înţelesul bun al cuvântului, pe care o ai despre asasin îţi atrage multe simpatii. Chibzuită sau nu, e o acţiune utilă, pentru care fiecare, aici, ar trebui să te felicite, dacă inteligenţa nu le-ar fi depăşită de invidie.

— Vă mulţumesc, domnule comisar.

— Există însă şi reversul medaliei… Prin forţa lucrurilor, ai dat atâta importanţă acestui biet fapt divers, că a ajuns o problemă importantă care pasionează întregul Württemberg. Ţi s-ar fi iertat un eşec, cunoscut doar de câţiva, dacă moartea nedreaptă a tinerei femei ar fi rămas la nivelul ei real de însemnătate. Dar faţă de situaţia creată, te asigur, va trebui să reuşeşti, sau să renunţi la meserie. Nu ţi se va ierta nicio înfrângere. Ai devenit, cu sau fără voie, viteazul apărător al micuţei moarte; simţămintele tuturor cer să o răzbuni. Nu mai poţi să dezamăgeşti opinia publică. Aşa că, încearcă-ţi norocul! Eu am să te susţin împotriva oricui, până în ziua când mă vei vesti că renunţi. În ziua aceea însă, Possberg, vei face, cu regret, în aşa fel, încât căderea dumitale să fie exemplară. Şi acum, nu mai pierde timpul… Ai prins vreun fir?

— Încă nu.

— Păcat! Cred că-ţi dai şi dumneata seama şi sper că eşti de aceeaşi părere cu mine, nu putem aştepta la nesfârşit. Hai să zicem opt zile, îţi dau opt zile pentru a descoperi o pistă serioasă.

Kurt n-avea de ales.

— Sunt ele acord, domnule comisar.

— Perfect. Dacă în opt zile îmi spui că ai descoperit nişte urme care să ne îngăduie să întrevedem un succes, vom stabili împreună un nou termen, în caz contrar…

?. – îmi voi căuta o altă meserie.

— Ce-mi place la dumneata, şi o recunosc bucuros, este că nu-i nevoie să repet de o mie de ori un lucru ca să-l pricepi.

Coborând din nou spre biroul său, Kurt se întrebă dacă Erwin Hagen îi era prieten, sau cel mai înverşunat dintre duşmani.

De-abia intră în biroul lui, că poliţistul de serviciu se şi înfăţişă pentru a-l anunţa că o doamnă doreşte să-i vorbească. Kurt nu mai avea chef de lucru. Abia aştepta să se întoarcă acasă.

— Spune-i că am plecat.

Poliţistul de serviciu şovăia, legănându-se de pe un

picior pe altul cu un aer nenorocit.

— Ei? Ce ai? N-ai. Înţeles?

— Ba da, domnule inspector… doar că doamna asta vine pentru ancheta pe care…

— Puteai să mi-o spui de la început! Bine, pofteşte-o înăuntru!

Possberg se ridică pentru a ieşi în întâmpinarea unei brunete drăguţe, îmbrăcată modest, dar cu vădit bun gUST.

— Eu sunt inspectorul Possberg… Doamna…?

— Domnişoara… Anny Thiele.

— Scuzaţi-mă… Vă rog să luaţi loc.

Cu toate că nu prea îi stătea în fire să admire farmecele feminine – cel puţin când asta n-avea nimic a face cu dragostea – nu se putu împiedica să nu-i aprecieze forma picioarelor şi eleganţa mişcărilor.

— Ştiţi ceva, domnişoară, în legătură cu tânăramoartă a cărei identitate încerc s-o descopăr?

— Se numea Catherine Buchberger; îmi era prietenă.

Iată norocul neprevăzut, la care fiecare poliţist nădăjduieşte clipă de clipă! Possberg se sili să nu-şi trădeze bucuria.

— Mi-aduceţi cam târziu această veste.

— Eram în concediu la Reutlingen, la părinţii mei, şi nu m-am întors decât azi-dimineaţă. Mi-a trebuit un timp să-mi vin în fire. Ţineam mult la Catherine, deşi ne vedeam destul de rar.

— Da? De ce?

— Aveam fiecare ocupaţiile noastre… şi apoi ea locuia la I leidelberg.

Numele oraşului iubit avu un puternic ecou în inima lui Possberg.

— Vă ascult, domnişoară!

— Lucrez într-un salon de coafură din strada Uhland. Cam acum un an Catherine – pe atunci nu ştiam cum o cheamă – a venit la noi în chip de clientă. Era deosebit de fericită în ziua aceea şi simţea nevoia să împărtăşească cuiva bucuria. Întâmplarea a făcut să fiu eu aceea,

întâlnise un băiat care-i plăcea nespus de mult şi-şi făurea planuri de viitor. Mărturisesc că m-a mişcat şi ne-am simpatizat din prima clipă. Blândeţea ei îmi plăcea, dar mă şi scotea puţin din sărite, uneori, ca şi proiectele ei mic-burgheze; îmi descria viitorul ei cămin, copiii… Asta mă cam călca pe nervi, domnule inspector!

— Pentru că idealul dumneavoastră e altul?

— Nu, bineînţeles că nu… Dar cred că e bine să trăieşti cu picioarele pe pământ… Nu trebuie să aştepţi să-ţi cadă din cer plăcerile existenţei, trebuie să le meriţi, să le câştigi… Eu nu cred în feciorul de împărat care se-nsoară cu o ciobăniţă.

— În timp ce Catherine…?

— Da…

— Şi după aceea v-aţi mai revăzut?

— Da, cam o dată pe săptămână. Ori de câte ori venea de la Heidelberg îşi lăsa bagajele la mine şi dormea în apartamentul meu de deasupra magazinului, căci prietenul ei nu putea petrece noaptea cu ea.

— Crezi că era vorba de un bărbat căsătorit?

— Nu, mai curând am impresia că era dintr-o familie de bogătaşi, obligat, fără îndoială, să asculte de părinţi… poate un student care nu putea să înfrunte riscul de a-şi vedea studiile întrerupte pentru că îşi supărase tatăl…

— Cum îţi explici faptul că prietena dumitale nu ţi-a spus nimic în această privinţă?

— În ciuda spontaneităţii de care dăduse dovadă la prima noastră întâlnire şi a faptului că era o guralivă, Catherine era totodată şi discretă. Vorbea mult, dar despre tot soiul de fleacuri, fără să sufle un cuvânt despre problemele de căpetenie. Nu mi-a dat niciun amănunt despre iubitul ei, socotind, desigur, că secretul nu-i aparţinea numai ei şi că încredinţându-mi numele lui, ar fi însemnat să-l trădeze. În forul ei lăuntric, Catherine era o romantică. Nu degeaba locuia la Heidelberg…

— Deci nu puteţi să-mi daţi nicio informaţie în legătură cu omul pe care-l iubea Catherine?

— Niciuna, din păcate.

— Prietena dumneavoastră aştepta un copil. Ştiaţi acest lucru?

— Da. Acum câteva luni, când şi-a dat seama de starea ei, strălucea de bucurie. Era sigură, sărmana, că naşterea copilului va grăbi lucrurile şi că tatăl prietenului ei nu va mai îndrăzni să împiedice căsătoria.

— Nu v-a spus niciodată motivele întârzierii acestei căsătorii?

— Aşa, în termeni foarte vagi; părinţii care trebuiau menajaţi, piedici familiale etc…

— Şi din ce trăia Catherine?

— Din lecţii de vioară.

— Cum vă explicaţi că nicio persoană din Heidelberg n-a fost îngrijorată de dispariţia ei?

— Toată familia îi murise în timpul războiului. A avut o copilărie foarte grea, prin diferite orfelinate şi apoi, chemarea ei spre muzică… Lua lecţii la Heidelberg când avea mijloace…

— Mai aveţi ceva de adăugat, domnişoară?

— Drept să vă spun, nu, îmi pare nespus de rău că nu vă pot da numele iubitului, care este, fără îndoială, şi ucigaşul ei, nu-i aşa?

— Dacă n-ar fi el, de ce nu se arată? Este greu de crezut că moartea Catherinei, în cazul că nu-i el făptaşul, îl lasă cu totul nepăsător. Cum de nu încearcă măcar să ajute cât de cât poliţia în căutarea asasinului?

Anny Thiele se ridică.

— Vreau s-o răzbunaţi pe Catherine… Nu merita un astfel de sfârşit.

Cuvintele pe care le rostise şi bătrânul Rederich.

— Vă făgăduiesc că vom face tot ce ne stă în putinţă, domnişoară, dar Stuttgartul e un oraş mare… nu-i uşor să dai de urma unui asasin!

— Dar nu locuieşte la Stuttgart! Stă la Heidelberg. Catherine se întâlnea cu el aici, o dată pe săptămână, joia, când tânărul venea în oraş pentru nişte treburi. Catherine îmi spunea că le era cu neputinţă să se vadă la Heidelberg, unde ar fi lost numaidecât remarcaţi, supravegheaţi,

spionaţi. Făcea haz ca o puştoaică povestindu-mi cum, atunci când se întâlneau pe strada principală şi el se prefăcea că n-o cunoaşte, îi venea să-l ia de gât şi să-l sărute în văzul tuturor. Dar Catherine n-ar fi îndrăznit niciodată s-o facă. Nu avea voinţă. Era o fire tandrii, slabă; da, inspectore, a profitat de ea şi iată rezultatul… Pot să vă întreb unde… este în momentul de faţă?

Stingherit, Possberg răspunse:

— La morgă.

— Mai trebuie să rămână multă vreme acolo?

— Nu. De îndată ce identitatea ei va fi, cu ajutorul dumneavoastră, formal stabilită, nimic nu ne mai împiedică să transportăm rămăşiţele ei pământeşti în altă parte…

— Aş dori s-o înmormântez le ea, în Fleidelbergul pe care-l iubea atât.

— Fiţi fără grijă, am să vă previn imediat ce veţi putea începe formalităţile de înhumare.

După ce Araiy Thiele plecă, Kurt se duse la comisar să-l pună la curent cu cele aflate. Elagen îl ascultă cu atenţie şi când inspectorul termină, îi spuse:

— Norocul e de partea dumitale, Possberg. Perfect $ îţi urez să-ţi rămână credincios. Până una alta, fă-ţi bagajele şi şterge-o la I Icidelberg. Nu te întoarce decât cu ucigaşul. La revedere.

Fumându-şi pipa, tolănit în fotoliul lui – fără să ţină seama cât era de târziu – Kurt se întorcea cu ghidul la Heidelberg. Retrăia frumoşii ani ai studenţiei şi petrecerile – seara – în cârciumioarele de pe malul Neckarului – când printre refrenele vesele, fiecare făurea teorii şi-şi închipuia un viitor măreţ. Nimic nu părea prea greu, prea generos, acestor băieţi şi fete cu inima înflăcărată.

Din primele zile ale şederii sale la ITeidelberg, Kurt o întâlnise pe Elizabeth Schedler, care, ca şi el, studia literatura germană. Venea din Stuttgart, unde tatăl ei, muncitor metalurgist, trudea din greu ca să-i trimită lunar ceva bani. Possberg, care venea de la Koblenz, fu de-a dreptul fermecat. Elizabeth nu putea trece drept o frumuseţe, dar totul la ea era limpede, curat, sănătos.

Înaltă, voinică, îţi dădea un reconfortant simţământ de securitate. De cum o vedeai şi îi vorbeai, simţeai nevoia să te împrieteneşti cu ea. Kurt şi Elizabeth se înţeleseseră din prima clipă, însufleţiţi de acelaşi zel în studiile lor. Poate că Elizabeth nu împrătăşea întru totul entuziasmul colegului ei pentru Rilke, gusturile ei fireşti atrăgând-o mai degrabă spre clasici. Nimic tulbure nu se strecurase între ei. Lucrau prea mult ca să mai aibă timp să se gândească la altceva.

Câteva luni după ce se întâlniseră, Kurt şi Elizabeth făcură cunoştinţă cu un student în drept, Willy Eichel, tânărul cel mai spiritual pe care ţi-l puteai închipui. Vorbind cu strălucire, îi fascina pe toţi când le descria călătoriile pe care avea să le facă. Se lăuda că nicio femeie nu-l va ţine vreodată legat de ţărmul pe care se grăbea atâta să-l părăsească. La acest trio de bază se alătură, în cursul anului I, blinda şi buna Frieda Posch, studentă la farmacie, pe care Willy o uluia, însă pe care frumosul Egon Hausser o tulbura aşa cum le tulbura pe toate studentele. Tip clasic de arian, înalt, blond, cu ochi albaştri, Egon era într-adevăr frumos. Nepotolit Don Juan, părea că nu-şi prea vede de studiile lui muzicale, ca să alerge din braţele unei femei în ale alteia. Era tolerat în grupul lor, căci avea destulă ruşine ca să nu facă ravagii decât în alte medii, nu în cele universitare. Printre ei mai era şi Emil Euler, cufundat în serioasele lui studii medicale pe care nu le întrerupea decât ca să-şi încerce norocul pe lângă sfioasa Frieda. Aceasta se-nroşea, dar nu răspundea la curtea lui, căci oricât ar fi fost de cumsecade, Euler nu era de loc atrăgător: mătăhălos, gras şi puhav, te lăsa să întrevezi, la cei 22 de ani ai săi, înfăţişarea de obez pe care avea s-o capete cu timpul. Din când în când, Else Urzinger – răpitoarea Else – despre care se spunea că studiază franceza – îşi onora prietenii cu o vizită rapidă şi pleca apoi, luată de vârtejul invitaţiilor pe care frumuseţea ei le provoca.

În contrast total cu Else, severa Edda Ibach îşi urâţea fără să vrea – cu pieptănătura ei linsă, cu cărare la mijloc

şi cu obrajii nefardaţi – chipul care altfel ar fi fost destul de atrăgător. Urma dreptul şi visa o carieră în magistratură. Dimpotrivă, faţa comună şi urâţică a Fiildegardei Pauly era înfrumuseţată de un veşnic surâs, iar ochii ei mici păreau mai mari, datorită licăririlor de veselie care-i luminau. Cu ea Istoria, căreia i se consacra, devenea un fel de film de aventuri, iar geografia, o nesfârşită călătorie de plăcere. Solemnitatea deşiratului Dagmar Kassel te făcea să presupui că va fi un notar serios şi de încredere. Nu prea puteai însă să-ţi dai seama ce o să ajungă guralivul Rudolf Rossler: îi plăcea aşa de mult să discute, să demonstreze, să argumenteze, încât nu-i păsa cine-i interlocutorul, de la agentul de poliţie care-i asculta tiradele cu gura căscată, până la profesorul scos din sărite de discursurile lui găunoase şi gălăgioase.

Afară de Kurt şi Elizabeth, toţi ceilalţi aparţineau unor familii destul de bogate pentru ca vlăstarele lor să n-aibă altă grijă decât învăţătura şi aveau intenţia, după ce-şi vor lua diploma, să rămână în oraşul lor natal, Heidelberg. Această situaţie îl apropia şi mai mult pe Possberg de Elizabeth. Adesea ieşeau seara împreună fără ştirea celorlalţi, Kurt lucra în timpul liber la o întreprindere particulară, iar Elizabeth avea un post de guvernantă, câştigându-şi astfel hrana şi ceva bani de buzunar. În scurt timp, Possberg se îndrăgosti de colega sa, faţă de care, însă, nu-şi îngăduia nici cea mai neînsemnată mărturisire înainte de terminarea studiilor. În ultimul an, dornici să reuşească la examene, Kurt şi Elizabeth se văzură ceva mai rar, dar la fiecare întâlnire îşi arătaseră aceeaşi încredere, aceeaşi afecţiune înţelegătoare. În ziua în care Possberg se înscrise pentru susţinerea tezei de doctorat despre Rilke, o invită pe Elizabeth să cineze împreună în oraş. Se duseră pe malul fluviului, la Neckargemiind, dar nu într-unul din micile restaurante, unde petreceau de obicei în grup. Cinară la hotelul *Zur Pfalz*, în grădina aşezată deasupra râului. După desert, Kurt luă mâna fetei.

— De mult aştept această clipă, Elizabeth…

Ea râse, uşor stingherită.

— Cred că, în ce mă priveşte, totul va merge bine de aici înainte. Am să-mi susţin teza de doctorat fără dificultăţi, vreau însă ca lucrarea să atragă atenţia; atunci aş putea ocupa numaidecât un post important… Mă vei însoţi, Elizabeth?

Ea roşi.

— Să te însoţesc?

— Da, ca doamna Possberg. Cu alte cuvinte, Elizabeth, am cinstea să-ţi cer mâna! Dar ce ai? Nu pari grozav de entuziasmată…

— Ba da… M-ai luat cam repede, asta-i tot…

— Ei, n-ai să mă faci să cred că nu mi-ai ghicit sentimentele?

— O! Ştii… ce uşor se vorbeşte de dragoste, şi apoi, vezi, de fapt…

— Nu, Elizabeth. Eu, nu. Te iubesc şi sunt sigur că te voi iubi întotdeauna numai pe tine. De când te-am văzut prima oară, n-am muncit, n-am dorit să reuşesc, decât ca să te merit.

— Eşti convins că nu te amăgeşti singur, cum fac iubiţii tăi poeţi? N-ai ales oare o doamnă a visurilor tale căreia te socoteşti obligat să-i oferi inima şi viaţa?

El o privi cu blândeţe.

— Tu nu mă iubeşti, Elizabeth?

— Ba da…

— Atunci de ce vorbeşti câte-n luna şi-n stele, în loc să-mi spui dacă primeşti să fii soţia mea?

— Pentru că nu pot…

— Nu poţi?

— Am… Iartă-mă, Kurt, n-am îndrăznit să-ţi mărturisesc până acum: am să mă mărit.

În acea clipă întreaga existenţa a lui Kurt Possberg se răsturnă şi, deodată, tot ceea ce până atunci îi păruse de preţ deveni inutil. Se prinse cu amin două mâinile de masă repetând cu o voce înăbuşită:

— Te măriţi?

— Iartă-mă, Kurt…

— Cu cine?

— Aş prefera să nu-ţi spun, cel puţin nu în seara asta…

— Cu cine?

— N-ai să strigi, Kurt? N-ai să faci scandal, nu?

— Cu cine?

— Cu Willy Eiche!

— De ce?… îl iubeşti?

— E destul de atrăgător.

— Ăsta nu-i un răspuns, Elizabeth. Tu nu-l iubeşti pe Willv.

ar

— De acord, ci şi?

— Mă iubeşti pe mine, Elizabeth?

— Poate…

— Şi totuşi vrei să te măriţi cu el? De ce? Pentru că are bani?

— Da… Nu striga, nu mă insulta, căci ar fi degeaba, Kurt. îmi doresc nespus să fiu bogată, să fiu o doamnă. Am avut o copilărie prea grea, prea aspră… Am văzut de prea multe ori cum trebuie să stai să socoteşti ban cu ban… Nicio dragoste nu dăinuieşte în sărăcie… Mi-am jurat să ajung bogată, şi pe căile cele mai cinstite, fiindcă sunt cele mai sigure, cele care fac ca averea să nu poată fi luata înapoi. Nu-ţi închipui cât a trebuit să muncesc pentru a-mi câştiga dreptul de a merge la universitare. Nu eram drăguţă şi eram săracă, două piedici foarte mari. Trebuia să răzbat pe altă cale. Am ţinut să fita printre cele mai inteligente, ceea ce m-a costat iarăşi foarte mult. Crezi că nu-mi venea să turbez când vedeam că Frieda capătă de la părinţii ei tot ce-şi doreşte? Şi când o vedeam pe Elsa Urzinger plecând la bal în câte o maşină elegantă?

— Eu n-aveam nici bani, nici maşină, Elizabeth, şi totuşi cu mine ieşeai în oraş, nu?

— Tu, tu întruchipai ce aveam eu mai bun, Kurt; tu eşti cel pe care l-aş fi luat de bărbat dac-aş fi avut o copilărie mai fericită…

— Şi atunci crezi că trebuie să plătesc pentru un trecut de care nu sunt răspunzător?

— Nu-i asta soarta noastră, a tuturor?

Înţelegând că nimic n-o va face să se clintească în hotărârea ei, Kurt puse banii pe masă şi se ridică:

— Adio, Elizabeth – spuse el... Fă singură plata, te rog; o să-ţi rămână bani şi pentru un taxi.

— Mă urăşti, Kurt?

— Nu mai ai dreptul să ştii ce cred despre tine. Aş vrea să-ţi urez să fii fericită cu Willy, dar aş minţi...

— Kurt, şi eu sufăr... îmi pare foarte rău. Făgăduieşte-mi că n-ai să-i ceri socoteală lui Willy!

— N-am să-l mai văd pe Willy... N-am să mai văd pe nimeni...

Şi fără să se sinchisească de privirile compătimitoare sau ironice care o urmăreau, ea încercase zadarnic să-l reţină, temându-se că-şi va lua viaţa.

În dimineaţa zilei următoare, Possberg. părăsise Heidelbergul, ferindu-se să dea ochii cu cineva. Câtva timp, prietenii din grup se întrebară unde putuse dispare, mai ales simţitoarea Frieda, care ţinea mult la generosul Kurt. Apoi îl uitară.

De atunci trecuseră zece ani.

Astăzi, datorită unei micuţe necunoscute, moartă în împrejurări tragice, Possberg reînnoda firele vremurilor de odinioară de care îl legau amintiri atât de duioase, precum şi o rană de nevindecat. În camera lui liniştită, uitând cei zece ani care trecuseră, Kurt visa că vacanţa se apropie de sfârşit şi că pleacă la Heidelberg, la deschiderea cursurilor.

CAPITOLUL 11

Pe măsură ce se apropia de Heidelberg, Kurt cădea tot mai mult pradă unei senzaţii ciudate. Asemenea călătorilor din basme, se întorcea în trecut. Roţile maşinii parcă ronţăiau grămada zilelor scurse şi cu cât scădea distanţa, cu atât Possberg redevenea cel de odinioară. N-ar fi putut spune dacă se bucura sau îi părea rău; fără îndoială, şi una şi alta. Se bucura că va revedea priveliştile dragi; îi părea rău gândindu-se la tot ce-ar fi putut fi, la fericirea mult visată cândva... Se simţi înfrăţit cu această

Catherine a cărei dramă încercase s-o înţeleagă şi care-i îngăduia să se întâlnească din nou cu tinereţea lui.

Reţinu o odaie la modestul hotel *Tannhäuser*, în piaţa Bismarck, fiindcă se afla chiar în preajma cartierului unde locuise mar întotdeauna, schimbând camerele mobilate după pofta inimii, sau după nevoile pungii.

Când îşi desfăcu valiza, trebui să facă un efort ca să nu creadă că se pregăteşte să petreacă acolo un nou an universitar.

Timpul pierdut nu-l mai ajungi din urmă… în ciuda iluziilor de moment, a farmecului acestei clipe, Kurt îşi mărturisea că nu mai avea multe lucruri comune cu studentul de altă dată, în afară de dragostea pentru poezie şi pentru autorul Caietelor lui Malte Laurida Brigge. Kurt cel de odinioară l-ar fi dispreţuit, desigur, pe poliţistul de azi care îndeplinea treburile cele mai puţin poetice cu putinţă.

Era prea târziu să mai facă vreun demers. Elotărî să închine seara amintirilor. La biroul de recepţie, fu rugat să completeze fişa. În timp ce scria, proprietara, amabilă, îl întrebă:

— Nu cunoaşteţi Heidelbergul, domnule?

Şovăi înainte de a răspunde. Întrebarea acestei femei nu era oare profetică? Prin gura necunoscutei nu i se dădea a înţelege că n-avea ce aştepta de la un oraş care de mult nu mai semăna, nu mai putea semăna cu cel cunoscut? răspunse cu greu:

— Am fost aici cândva… cu mulţi ani în urmă.

— Sper ca vă veţi simţi bine… Ah!… Sunteţi de la poliţie?

Possberg observă răceala neaşteptată din glasul femeii. Această duşmănie ascunsa din partea celor pe care poliţia îi ocroteşte îl uimise întotdeauna. Ar fi vrut să înţeleagă cărui sentiment îi corespunde o asemenea atitudine, dar nu era nici locul, nici momentul pentru meditaţii filosofice. Pe stradă, regăsindu-şi automat vechile deprinderi, se îndrepta, fără să-şi dea seama, spre universitate. O apucă în sus, pe strada principală, uitându-

se la chipurile trecătorilor în speranţa că va găsi o figură cunoscută şi, deodată, îşi dădu seama că privirea lui se oprea asupra unor oameni prea tineri. El putuse uita că trecuseră zece ani, dar trăsăturile lui, ca şi cele ale prietenilor lui, desigur, purtau urma timpului. Avu o mică strângere de inimă gândindu-se că domnul acela bărbos şi plin de fală, zărit în colţul străzii Bienen, era poate unul din foştii lui colegi. Pe strada Karl Ludwig regăsi micul restaurant *7 ur Krone* unde lua masa la început de lună, când se simţea bogat. Patroana – buna doamnă Fuchs – dădea destul de lesne pe datorie. Intră şi întrebă pe o fată care termina de pus masa, dacă poate vorbi cu doamna Fuchs.

— Doamna Fuchs?… Ah, fosta proprietăreasă?

— A vândut localul?

— Nu, a murit, de Crăciun se împlinesc patru ani.

Când ieşi din nou pe stradă, nu mai respira aşa în voie.

Doamna Fuchs murise. Dar oare nu murise totul în acest trecut pe care nădăjduia să-l regăsească?

Însăşi Elizabeth… Şi Frieda, şi frumosul Egon, şi Emil cel gras? Poate că unii dintre ei muriseră ca şi buna doamnă Fuchs? însoţind paşii lui Kurt în seara ce se lăsa, versurile lui Rilke, atât de des repetate, îi cântau în urechi:

Moartea e mare…

Noi îi aparţinem cu *gura râzătoare*” .

*Când ne credem în miezul vieţii, Ea îndrăzneşte deoda*tă Să *plângă în noi*.

În faţa universităţii, Possberg simţi adevăratul şoc al acestei călătorii. Urcă scările, crăpă uşa, se strecură în hol şi se uită la studenţii cu care semănase. S-a sfârşit, Kurt. De ce te minţi singur?

La biblioteca universităţii se recomandă ca fost student şi ştiu să-l îmblânzească pe cerber, care îi îngădui să pătrundă în sala de lectură. Possberg păşea ca în vis. Nu l-ar fi mirat dacă vreunul din aceste capete aplecate s-ar fi ridicat la trecerea lui pentru a-i spune:

— Bună seara, Kurt… Vii deseară la concertul lui

Kampl?

Sau:

— Salutare, Possberg… Grozavă lucrarea ta despre Sonetele către Orfeu, de Rilke! Bătrânul Daube nu mai putea de fericire!

Înăbuşii) du-şi paşii, inspectorul mergea printr-o tăcere studioasă. Câteodată, ochii cuiva se întorceau şi-i întâlneau pe-ai lui. dar cel sau cea care-l privea nu era decât o prezenţă fizică, spiritul său hoinărind departe, în timp, şi, fără îndoială, şi în spaţiu.

Kurt intră în biserica Sfântului Petru unde, pe vremea neliniştilor lui filosofice – obişnuite în timpul anilor de studenţie – se desfăşuraseră marile lui dezbateri cu Dumnezeu. Îngenunche şi regăsi neliniştile acelea naive, amintindu-şi cum se ruga Sfintei Fecioare să-l ajute s-o convingă pe Elizabeth de dragostea ce i-o purta. Când ieşi din biserică, se înnoptase. Încercă un fel de plăcere, de parc-ar fi simţit nevoia să se ascundă. Se-ntoarse la hotel, urcă din nou în maşină şi, pornind de-a lungul Neckarului, ajunse la Neckargemiind, unde îl aştepta fantoma Elizabethei. Cină în grădina hotelului *Zur Pfalz*, care dădea spre râu, şi cu toate că stătea singur la masă, ea îi ţinu de urât întreaga seară. Se scurseseră zece ani – aşa cum curgeau apele râului Neckar – de când venise aici s-o ceară pe Elizabeth de soţie. Seara aceea de demult era pentru el dureros de vie. Nu trăieşti decât ca să târăşti după tine vechi amintiri. Nu trăieşti decât ca să regreţi.! servea un chelner bătrân.

— Acum zece ani erai aici? întreba Kurt.

— O, da, domnule… Sunt aici de 21 de ani.

Chelnerul nu înţelese de ce a primit un bacşiş atât de mare. Cum ar fi putut ghici că era răsplătit pentru faptul că poate servise ultima masă pe care o luaseră împreună Kurt şi Elizabeth?

Odată cu venirea zorilor, fantomele printre care Kurt trăise întâia noapte a întoarcerii sale la Heidelberg se împrăştiară. Lumina strălucitoare a frumoasei zile de toamnă nu îngăduia vise deşarte, cerea acţiune.

Pentru Possberg, Elizabeth, Frieda, Egon şi toţi ceilalţi erau la fel de morţi ca şi micuţa şi prea încrezătoarea Catherine. De ea trebuia să se ocupe, nu de dânşii. De când aflase de la Anny Thiele că tânăra victimă iubea pe un băiat bogat din Heidelberg, Kurt simţea pentru Catherine şi mai multă simpatie. Învinsă ca şi el, şi tot de bani, murise fiindcă fusese mai puţin puternică decât el. Răzbunând-o, inspectorul avea să-l răzbune pe acela care, cu zece ani mai înainte, părăsise deznădăjduit oraşul. Urmărindu-l pe ucigaşul Catherinei, avea să lovească în Willy Eichel şi în toţi aceia cărora averea le dă dreptul să obţină orice, să ia orice, să fure orice. Dorea fierbinte ca ucigaşul să facă parte din clanul unde Elizabeth dorise cu atâta patimă să pătrundă, chiar cu preţul dragostei.

La primărie căpătă fără nicio greutate adresa Catherinei Buchberger. Slujbaşul de la starea civilă crezu de cuviinţă să precizeze:

— Ştiţi că fata a avut un mare necaz?

— Ah!

Celălalt urmă în şoaptă:

— Sper că nu sunteţi rudă cu ea?

— Nu.

— Prieten, poate?

— N-o cunosc.

— E mai bine aşa… Din pricina şocului, mă-nţelegeţi. Căci a murit, domnule! Domnişoara Buchberger… a murit, şi încă într-un fel groaznic… Se pare că a fost sugrumată! Aşa scria în ziare… Sugrumată! E cu putinţă! La Stuttgart… Şi caută de găseşte pe criminal!

— Tocmai ca să-l găsesc pe criminal mă aflu aici. La revedere, şi vă mulţumesc pentru bunăvoinţă.

Catherine locuise aproape la marginea oraşului, la Friesenberg, pe drumul în pantă care duce spre castel, într-o casă veche şi cam lăsată pe o rână. Când Kurt sună, o femeie cu privirea bănuitoare se ivi la una din ferestrele de la parter.

— Dumneavoastră sunteţi proprietăreasa?

— Da. Sunt doamna Schwarz, Ce doreşti „tinere?

Possberg zâmbi. De mult nu i se mai adresase cineva în felul ăsta.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră.

— Vezi dumneata, la vârsta mea trebuie să fii prevăzătoare dacă vrei să ai o viaţă lungă... Sunt atâţia ticăloşi astăzi pe lume şi eu locuiesc singură, singurica. Despre ce vrei să-mi vorbeşti?

— Despre Catherine Buchberger.

— N-avea rude.

— Ştiu. Poftim legitimaţia mea.

Femeia luă legitimaţia şi după ce silabisi cu grijă ce sta scris pe ea, i-o imapoie spunând:

— În aceste condiţii, am să deschid, căci dacă nici în poliţie n-o să avem încredere, atunci în cine am avea?

Era un mijloc de a se linişti, bun ca oricare altul. Aerul din încăperea unde intră inspectorul era stătut, cu o uşoară mireasmă de ceai de ierburi amestecată cu alte mirosuri mai puternice, care dovedeau că stăpâna iubea pisicile.

— Ei bine, ce vreţi să vă spun despre biata fată?

— Ce fel de om era?

— Era cumsecade, curajoasă, curată şi foarte politicoasă. Nu prea avea bani, sărăcuţa, şi nu o dată s-a lipsit de masa de seară. Sigur că nu-mi spunea nimic, dar vedeam eu ce se petrece. Aşa că atunci când nepotul meu din Amorbach, care e ţăran, venea la mine cu vreun pateu sau niscaiva cârnaţi, o invitam pe Catherine la masă. Se lăsa puţin rugată, fiindcă avea mândria ei, dar la vârsta mea nu ţii seama de prostii de-astea.

— În afară de dumneavoastră, n-avea prieteni?

— Nu cred. În orice caz, nu mi-a vorbit de ei, şi-apoi, tinere, când nu eşti bogată, nu-i aşa...

— Nu venea la ea niciun bărbat?

— Niciodată! De altfel, nu aş fi permis una ca asta* Casa mea e cinstită, ce-ţi închipui dumneata?

— Totuşi, era în luna a şasea...

— Ştiu.

— Ştiaţi?

— Nu că-i însărcinată, asta nu, dar că avea o legătură cu cineva, cu care trebuia să se mărite. Seara, adeseori, îmi vorbea de el. Era tare fericită, zău aşa… Se pare că era un băiat bogat, cu o situaţie foarte bună. Numai că nu îndrăznea să le mărturisească nimic părinţilor, din pricina diferenţei sociale, bineînţeles… Eu în locul ei i-aş fi zis: „Ori albă, ori neagră. Părinţii tăi sau eu, alege!” Aşa am procedat şi cu bietul meu Schwarz… un om de treabă, dar cam moale… A murit la Verdun… sunt ceva ani de-atunci.

Cu un gest cucernic îi arătă lui Possberg o fotografie din care surâdea un om voinic, cu un aer cumsecade, având pe cap o cască ascuţită.

— Nu puteţi, aşadar, să-mi daţi nicio informaţie cu privire la tânărul care-i făcea curte domnişoarei Buchberger?

— Din păcate, nu… se pare că-i un băiat frumos… Dar toate fetele îl găsesc frumos pe alesul lor… Trebuie să fie tare mâhnit.

— Atunci, de ce nu se arată?

— După părerea mea, nu îndrăzneşte, din cauza părinţilor, cum e şi firesc!

— Da… numai să nu fie el ucigaşul!

— Doamne Dumnezeule! Nu, nu e cu putinţă! Prea mult îl iubea! Prea mult îl admira! Şi-apoi, îmi spunea că-i nebun după dânsa, că o să facă din ea o doamnă şi că o să vină să mă vadă într-o maşină frumoasă, cu şofer la volan! Eu n-o credeam cine ştie ce, că visele astea de mărire toate le-am avut cândva… mai ales când trăieşti în sărăcie… E un fel de răzbunare, ce măi!

Kurt se gândi la Elizabeth, care şi ea voise să ajungă bogată, O soră mai mare a Catherinei, care a avut mai mult noroc! Poate şi pentru că era mai puţin blândă? Omori fete de felul Catherinei ca să te descotoroseşti de ele, dar cu fete ca Elizabeth te căsătoreşti. Iată legea în această societate.

— Îmi permiteţi să văd camera Catherinei?

— Şi dumneata?!

— A mai fost cineva?

— De două ori… Colegii dumitale, pesemne. Primul, acum patru zile, Al doilea chiar ieri.

Acum patru zile! Chiar a doua zi după moartea fetei! Graba asta trezi bănuielile lui Kurt.

— Vă amintiţi cum arăta primul poliţist?

Ea dădu din umeri.

— Nu, zău că nu… Era târziu, şi omul purta ochelari fumurii… Şi-apoi, avea faţa ascunsă de fular… Chiar mi-a spus că şefii lui sunt fără inima silindu-l să iasă cu gripa pe care o are… Dacă stau şi mă gândesc, purta o mustaţă tăiată drept, destul de deasă, barbă şi favoriţi, cum e astăzi la modă… dar n-aş putea să jur că arăta într-adevăr aşa.

— L-aţi întrebat, probabil, de ce doreşte să vadă camera domnişoarei Buchberger.

— D-apoi cum! Atunci mi-a spus de moartea bietei fetiţe… Aşa am aflat ştirea, înainte de a scrie în ziare.

— Şi înainte de a i se afla identitatea…

Văduva Schwarz îl privi mirată pe Possberg. Se vedea că o idee îi umbla încet prin minte.

— Ai dreptate! Ei! Asta-i bună! Ce-ntâmplare! Da, acum mi-aduc aminte că m-am mirat că nimeni de la noi de pe stradă nu vorbea de cele petrecute… dar trebuie să spun că-n ziua aceea şi a doua zi n-am ieşit din casă, aşa de tare mă dureau picioarele… Şi când am scos nasul afară, am chemat-o pe Rosa Stengler, femeia de serviciu, care trecea prin faţa casei, şi i-am povestit noutatea. Parcă nu-i venea să creadă… Dar inspectorul acela, el de unde ştia, mă rog?

— Ştia, fiindcă nu era de la poliţie. V-a minţit.

— Nu era de la poliţie? Şi ce era atunci?

— Asasinul sau complicele lui, îngrozită, proprietăreasa se dădu înapoi până în fundul văgăunii ei, tremurând la gândul primejdiei prin care îşi închipuia că trecuse. Se mulţumi să-i dea cheile lui Possberg, spunându-i că odaia era la etajul I şi că numele Catherinei se afla încă pe uşă. Cât despre ea, nu mai avea curajul să se amestece, nici de departe, în povestea asta fioroasă.

Kurt nu-şi închipuia altfel camera Catherinei. Totul era curat, ordonat, îngrijit. Un pat scund şi confortabil – de modă veche – bine lustruit, dădea impresia unui lucru durabil, împotriva căruia anii nu au putere. Patul domnea asupra celorlalte mobile, dând tonul. Dulapul din lemn de două culori cuprindea probabil cearşafurile, printre care o mână grijulie strecurase fire de levănţică. Un scrin cu sertare având mânere în formă de inele prinse în fălci de animale, o toaletă ai oglindă, o masă, două scaune, un fotoliu, un covoraş la picioarele patului completau decorul. La ferestre, perdele împodobite cu funde mari de catifea. O vioară fusese aşezată pe marmura neagră cu vine verzui, a căminului. Vrafuri de partituri muzicale, rezemate de unul din pereţii dulapului, un şevalet pliant, un portret al lui Mozart şi o vedere a Rinului cu stanca lui Loreley, erau martorii unei existenţe cuminţi, modeste, fără mari ambiţii, desigur, pe care un ticălos o zdrobise. Nemişcat, Possberg se lasă pătruns de atmosfera din încăpere. Era sigur că acum o cunoştea mai bine pe Catherine Buchberger, îi ghicea gusturile. îl înduioşau strădaniile ei copilăreşti, dar mişcătoare de a fi cochetă. Povestea clasică a fetei bune şi curajoase care a întâlnit pe seducătorul neruşinat. Cuvântul seducător şi vederea viorii aduseseră dintr-odată în mintea lui Kurt numele lui Egon Hausser, care ciuta atât de minunat la vioara şi căruia atât de puţine femei îi rezistau. Ar fi vrut să afle ce-a devenit în aceşti ani.

Kurt se aşeză în fotoliu. Se simţea ca la el acasă. I se părea că dacă fiinţa lui se potrivea bine cu camera ei, Catherine îi va şopti numele ucigaşului, a acestui om pe care Possberg începea să-l urască cu înverşunare. Pentru prima oară în cariera lui, punea la inimă misiunea ce i se încredinţase şi tot pentru prima oară nu simţea niciun pic de milă pentru vânatul urmărit. Numai privind mobilele, perdelele, asista la desfăşurarea acestei existenţe strâmt tor ale. dar călăuzite de vechi şi sănătoase principii, îşi închipuia ce a însemnat pentru nevinovata Catherine întâlnirea cu cineva dintr-o societate la care visa uneori când trecea pe strada principală, pe lângă doamnele cu

haine de blană şi bijuterii zornăitoare. A crezut, probabil, numaidecât poveştile cu părinţii severi care trebuiau luaţi cu b¡trişorul, cu familia care ar fi fost indignată ele o mezalianţă, cu timpul care împacă atâtea lucruri. Nicicând nu se întâlnise o prada mai uşoară! Kurt îşi încleştase fălcile, iar vinele de la tâmple i se umflau. Ah, să-l aibă în faţa lui, măcar un sfert de oră, pe acest individ! Poliţistul încerca să-şi închipuie cum murise Catherine. Asasinul nu întâmpinase, probabil, o mare împotrivire, cu siguranţă că ea n-a crezut în grozăvia faptei până în clipa când i-a pierit suflarea. Poate că atunci când a strâns-o de gât ea s-a gin di t ia un joc cam brutal? Poate că se stinsese fără să ştie că moare de mâna celui pe care-l iubea, în care-şi pusese toate nădejdile, toată încrederea?

Lui Kurt îi veniră lacrimile-n ochi. Catherine era parcă o soră mai mică, întâmpinând aceleaşi greutăţi prin care trecuse şi el odinioară. Ea nu reuşise să le învingă. De ce această crimă mârşavă? De ce această laşitate de neiertat? Pentru că iubirea Catherinei primejduise tihna unei familii burgheze. „Cu o fată fără zestre nu te căsătoreşti, fiule! Nu-ţi dai seama că nu se ştie nimic despre părinţii ei, dragul meu? Aşteaptă un copil, am priceput… clar eşti sigur că-i al tău? Şi, la urma urmei, nu-i clin lumea noastră! Ia gândeşte-te ce-o să zică alde Rraumesiter, Hirschfeld, Brennus?” Kurt auzea veşnica litanie a egoismului orb, a dispreţului nemilos. Cu cât zăbovea în această cameră, cu atât cauza Catherinei devenea propria lui cauză. I se întâmplase Catherinei şi i s-ar fi putut întâmpla şi Elizabethei, dacă n-ar fi fost cu mult mai aspra, mai cinică, mai neînduratoare. De bunăvoie jertfise totul banilor, din pricina lui Willy Eichel, sau mai degrabă a societăţii pe care Willy Eichel o întruchipa pe atunci. Ei bine, cu această societate se va război Kurt. Se va lupta ca să răzbune moartea Catherinei, ca să răzbune viaţa lui distrusă şi pe acea fiinţă care ar fi putut să fie Elizabeth dacă n-ar fi ucis-o dragostea de bani. Poliţistul scotoci prin dulap şi prin scrin fără prea multă tragere de inimă. Criminalul sau complicele nu lăsase nimic care să-l

compromită pe unul sau pe celălalt. Şi-apoi, şi inspectorul din Heidelberg trecuse pe-acolo. Kurt se aşeză din nou în fotoliu. Ce-o fi căutat ucigaşul? Scrisori? Vreo fotografie? Possberg socotea că mai degrabă o fotografie, căci un om prevăzător nu scrie scrisori, ca să nu primească răspuns. Atunci îşi dădu seama că nu există niciun portret al chiriaşei. Părea ciudat ca fata să nu se fi fotografiat niciodată. Nu se vedea nicio urmă lăsată de tablouri pe pereţi. Era mai logic să crezi că le luase asasinul. Dacă ar putea găsi o prietenă pe care Catherine s-o fi primit aici în odaie… Poate şi-ar aminti de o fotografie în care să apară seducătorul? Căci dacă n-ar fi fost şi el pe una din fotografii, de ce şi-ar fi asumat riscul să le fure? în clipa când se sculă, privirea îi fu atrasă de o pată galbenă sub dulap, pe care n-o puteai zări decât de unde se afla el. Trebui să se întindă pe burtă pentru ca să poată vârî braţul sub mobilă şi să scoată un petic de hârtie purtând ştampila unui fotograf din Floringasse şi un număr. Inima poliţistului începu să bată mai repede. Va avea oare într-adevăr norocul să dea chiar de clişeul fotografiilor dispărute? Dar cum acceptase ucigaşul să se lase fotografiat? Un alt mister care trebuia lămurit.

Văduva Schwarz îi mai spuse încă o dată că fata nu primea pe nimeni, că dădea lecţii de vioară la domiciliul elevilor şi îşi aminti chiar numele câtorva dintre ei – familia Heppner de pe strada Schneidmiihl şi familia Kraus de pe Karpfengasse. Possberg îşi puse în gând să treacă pe la ei. Se miră că văduva Schwarz nu venea niciodată în camera locatarei sale, dar bătrâna îl lămuri că durerile de picioare o împiedicau să urce scările.

Plecând din Frisenberg, Kurt avea convingerea că ştie tot despre Catherine Buchberger.

Încredinţat că această cunoaştere („această intimitate”, se gândea el) îl va ajuta să înţeleagă, să descopere peripeţiile jalnicei aventuri, visa la clipa când va pune mâna pe umărul ucigaşului şi simţi cum i se încordează muşchii. Era atât de sigur de reuşită, încât mâncă cu poftă. După ce termină masa, telefona Annyei

Thiele ca s-o înştiinţeze că se putea ocupa de înmormântare. Anny îi răspunse că serviciul de pompe funebre din Stuttgart, anunţat de ea, nu aştepta decât un semn din parte-i ca să transporte cadavrul Catherinei la Heidelberg. îl rugă să fie aşa de bun să aducă şi un pastor, pentru ca prietena ei să aibă parte de serviciul religios. Înmormântarea fu fixată pentru a doua zi după-amiază.

Possberg se duse apoi la biserica Heiliggeist de care ţinea cartierul Frisenberg. Pastorul, un om binevoitor, îl primi şi, aflând că e vorba de slujba înmormântării, îl întrebă pentru cine trebuia oficiată.

— Pentru Gatherine Buchberger.

— Catherine… sărmana copilă… ce sfârşit îngrozitor!

— O cunoşteaţi?

— Cum să nu! Venea mereu la biserică şi deseori cânta pentru noi… O fată fermecătoare! Sunteţi rudă cu ea?

— Nu… N-am cunoscut-o. La drept vorbind, n-am văzut-o niciodată. Sunt poliţistul însărcinat să ancheteze asupra morţii ei… Cred că mi-a devenit dragă… De aceea… Am vrut să fiu sigur că se va duce pe ultimul drum… cum să spun?… aşa cum se cuvine.

Pastorul strânse mâinile lui Possberg într-ale sale:

— Domnule… sunteţi un om de inimă… vom face tot ce ne stă în putinţă pentru Catherine.

— Gestul meu, domnule pastor, cred că nu e întru totul dezinteresat.

— Nu?

— Gândindu-mă la Catherine, poate că mă gândesc şi la altcineva care e în viaţă, cel puţin aşa nădăjduiesc… dar care ar fi putut avea aceeaşi soartă ca şi Catherine, dacă s-ar fi arătat şi ea slabă şi duioasă. Pe amândouă le însoţesc la cimitir. Bună seara, domnule pastor.

De la biserica Heiliggeist, Kurt se duse la Floringasse unde îşi avea atelierul fotografic jupân Lechner. Când intră Possberg, Lechner, un tip slab, pipernicit şi cu o mutră vicleană, cu braţele veşnic tremurând din pricina unei nervozităţi ascunse – supraveghea pe un puşti care clasa

clişee.

— Domnul Lechner?

— Eu sunt. Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Bonul acesta a fost eliberat de atelierul dumitale?

— Da.

— Aş dori negativul fotografiei.

— Nimic mai uşor, fiindcă nu aruncăm negativele. Dar numărul e cam vechi. E vorba de o fotografie făcută cu câteva luni în urmă. Trebuie să caut în arhive. Vreţi să treceţi mâine, domnule, dacă nu vă deranjează prea mult?

— Nu se poate mai repede?

— Îmi pare rău, dar şi aşa e târziu şi arhivele, vă daţi seama…

S-ar fi zis, când îl auzeai, că vorbea de arhivele Ministerului Afacerilor Străine.

După ce plecă de la fotograf, Kurt o luă pe strada Seminarului şi prin Plock şi ieşi la Poşta Centrală, care nu se afla departe de clădirile Direcţiei poliţiei. Era timpul să se ducă să se prezinte. Inspectorul principal Hans Oberhofer, un om plin de venin, conducea Serviciul Poliţiei criminale. îl primi foarte urât pe vizitatorul său.

— Ce drăguţ din partea dumitale, domnule inspector, că te-ai gândit să vii să ne dai bună ziua! Eşti în oraş de aseară, dacă nu mă-nşel? De ce-ai Intimat atât? Socoteai că-ţi pierzi vremea dacă iei legătura cu serviciul nostru? Sau poate domnii din Stuttgart consideră că poliţiştii din Heidelberg nu merită nicio consideraţie?

— Cred că lucrurile sunt mult mai simple, domnule inspector principal.

— Nu zău?

— Am fost multă vreme student la Heidelberg şi, sosind aici aseară, m-am lăsat prins în mreaja amintirilor din tinereţe.

— Şi asta s-a întâmplat şi azi-dimineaţă… Şi tot aşa şi azi după-masă?

— Ba nu, s-avem iertare! Am lucrat!

— Fără consimţământul nostru?

— Îmi permit să vă atrag atenţia, domnule inspector

principal, că misiunea care mi s-a încredinţat nu e legată de niciun consimţământ, de nicio permisiune din partea dumneavoastră.

— Ei bine, inspectore Possberg, la Heidelberg eu poruncesc şi îţi interzic orice iniţiativă, oricât de mică, fără aprobarea mea!

— Am altceva mai bun de făcut decât să-mi pierd timpul în anticamera dumneavoastră!

— Vrei, nu vrei, aşa stau lucrurile!

— Nu cred, domnule inspector principal!

— Ajunge să cred eu, domnule inspector!

— Voi cere instrucţiuni la Stuttgart!

— Poţi să ceri instrucţiuni şi la Bonn, dacă-ţi trăsneşte prin cap, dar ai să faci cum vreau eu!

— Asta vom vedea, domnule inspector principal.

— Îţi permiţi să mă ameninţi?

— La urma urmei, ce rost are cearta asta? Am venit la dumneavoastră cu oarecare întârziere, e adevărat, şi pentru această neglijenţă îmi cer scuze. Dar ce are a face cu…

— Ce are a face, domnule inspector? Are, pur şi simplu, că suntem destul de mari ca să ne ocupăm noi înşine de problemele noastre de aici şi că nu avem nevoie de niciun „as” din Stuttgart!

— Sunteţi de acord, domnule inspector principal, că nu mie trebuie să-mi explicaţi acest punct de vedere? Aşa cum aţi subliniat, nu sunt decât un inspector.

Stingherit, Hans Oberhofer schimbă tonul:

— Şi apoi, vin şi vă-ntreb de ce faceţi atâta caz de un fapt divers, în fond destul de banal?

— Moartea fetei a mişcat opinia publică.

— De ce? O mică stricată care se dă primului venit, vrea să-l şantajeze şi-l face s-o omoare… Nu crezi că-i de o banalitate strigătoare la cer?

— Nu, domnule comisar principal… o cunosc bine pe Catherine Buchberger.

— Ai cunoscut-o?

Lui Kurt i se păru că tremurul din glasul lui

Oberhofer trădează o uşoară nelinişte.

— N-am cunoscut-o în timpul vieţii ei, domnule comisar, dar am luat interogatoriul celor ce i-au fost mai apropiaţi, am intuit psihologia fetei prin tot ce am aflat despre ea, O biată puştoaică, sedusă de un ticălos care a preferat s-o ucidă decât să-şi asume vreo răspundere!

Hans Oberhofer rânji:

— Doamne! Cât lirism! Heidelbergul de altă dată ţi s-a suit la cap!

Făcându-se că n-a auzit cuvintele batjocoritoare, Possberg urmă:

— Am petrecut un timp îndelungat în camera ei din Frâsenberg.

— Te-ai introdus în domiciliul defunctei fără mandat de percheziţie?

— Cu voia proprietăresei, doamna Schwarz, care mi-a dat cheia, cum o dăduse şi inspectorului trimis de dumneavoastră, cum o dăduse şi asasinului!

— Ce tot îndrugi acolo?

Inspectorul relată cele descoperite şi expuse motivele care-i îndreptăţeau să afirme că ucigaşul sau un complice venise să fure piesele compromiţătoare – scrisori şi fotografii.

Inspectorul principal mormăi:

— În ce priveşte vizita, e plauzibil… Cât despre ce-a fost luat, sunt simple ipoteze de-ale dumitale, nu?

— Nu-i chiar aşa, domnule inspector principal, deoarece am zărit sub dulap un bon de la un atelier fotografic. Catherine Buchberger a fost fotografiată şi a scos fotografia, căci chitanţa aceasta dovedeşte că preţul a fost achitat. Or, fotografia n-a găsit-o nimeni. De ce? Pentru că a fost furată. Un adevăr care sare în ochi, nu? Dar de ce-o fi fost furată? Oare nu pentru că alături se afla şi asasinul?

— Cine-i fotograful?

Kurt, pe care omul din faţa lui îl scotea din sărite, minţi:

— Nu-i ştiu numele, domnule inspector principal.

— Dar ce adresă are?

— Nu-mi aduc aminte. Am lăsat hârtia la hotel.

Hans Oberhofer se uită ţintă la el, plin de ură.

— Spune-mi, domnule inspector din Stuttgart, n-ai cumva de gând să-ţi urmezi jocul de unul singur?

— A căuta un criminal nu-i un joc, domnule inspector principal.

— Te scutesc de astfel de răspunsuri!

— Atunci nu mă siliţi să le rostesc.

Oberhofer se ridică şi, bătând cu pumnul în masă, zise:

— Ascultă-mă bine, Possberg: bagă-ţi în cap că legea aici n-ai s-o faci dumneata. Prin asta înţeleg că trebuie să mă ţii la curent cu toate demersurile înainte de a le întreprinde! Şi îţi interzic să iei cuiva interogatoriul fără să-ţi dau eu voie; dacă nu…

— Dacă nu?

— Dacă nu, ai să vezi ce-mi poate pielea! Şi acum pleacă! Mi-a ajuns cât te-am văzut.

Părăsind Direcţia poliţiei, Possberg era cam descumpănit. Ce-l apucase pe fălosul ăla de Oberhofer? Părea cu neputinţă ca, ocupând o asemenea funcţie, să aibă vederi atât de înguste, încât să-şi iasă din fire pentru simplul fapt că Stuttgartul trimisese un inspector să lămurească mobilul unei crime care a fost comisă la Stuttgart. Felul în care Oberhofer vorbise despre moartă îl scandalizase pe Kurt. Ce-avea împotriva fetei? După el, asasinul îşi făcuse singur dreptate, şi-atâta tot. Dacă individul ăsta îşi închipuia că o să se supună ordinelor lui, se înşela amarnic! Cu cât se ridicau mai mulţi împotriva Catherinei, cu atât mai arzătoare era dorinţa lui de a o răzbuna.

Intră la poştă şi-l chemă la telefon pe şeful său, Erwin

I Iagen. îi comunică întâi primele rezultate ale anchetei cu privire la vizita criminalului sau a unui complice în camera victimei, apoi ciudata primire pe care i-o făcuse

Îl ans Oberhofer. Hagen îi răspunse scârbit:

— Las5 că-l cunosc eu pe individul ăsta! Nu ţine seama de el. Încearcă să nu-l înfrunţi deschis, ca să eviţi pl îngeri le care sunt întotdeauna neplăcute, dar fă cum socoţi de cuviinţă. Eu te apăr, cu condiţia să obţii rezultate bune. îţi aduci aminte de târgul nostru, nu?

— Bineînţeles.

— Atunci, la atac! Sunt alături de dumneata.

Înseninat, Possberg ieşi de la poştă fluierând.

Cu convingerea că lucrase destul în ziua aceea, inspectorul se hotărî să-şi reia hoinăreala prin Heidelberg. Se plimba din cartier în cartier, regăsind colţuri uitate sau dându-şi seama că păstrase altor locuri o credincioasă amintire. Plimbare plină de melancolie, deoarece pentru el aceste străzi, aceste pieţe şi grădini erau străbătute de umbrele prietenilor de odinioară. Pretutindeni, cu tot zgomotul din jur, auzea vocea Elizabethei. Deodată, când s-o ia pe Kramergasse, dădu peste o farmacie pe a cărei vitrină scria cu litere aurite: Dr. Frieda Posch. Era ca şi cum, pe neaşteptate, toată tinereţea lui reînvia. Blinda şi buna Frieda de odinioară… Fără să mai stea pe gânduri, Kurt intra, dar nu o recunoscu pe vechea sa prietenă printre numeroşii tineri în halate albe, al căror număr dovedea că se afla într-o mare farmacie. Când o farmacistă îl întrebă ce doreşte, ceru să vorbească cu doamna Posch, fiind un prieten de altă dată. Fata îi răspunse cu un zâmbet complice. Zâmbi şi el. Biata Frieda, căreia în ai ară de burtosul Emil, nimeni nu-i făcea curte…

— Ce doriţi, domnule?

Kurt se întoarse şi o recunoscu numaidecât. Ceva mai grasă, fireşte „şi parcă mai îndesată, dar cu aceeaşi privire de câine credincios. Spuse, neîndrăznind s-o tutuiască, aşa cum făcea pe vremuri:

— Sunt fericit să vă revăd, Frieda. Nu v-aţi schimbat de loc.

La început păru uimită, apoi îl privi ţintă şi încetul cu încetul faţa i se lumină.

— Kurt! strigă ea. Kurt Possberg! E cu putinţă? De când eşti la Heidelberg?

— De aseară.

— Şi încă nu te-ai întâlnit cu nimeni din grupul nostru?

— Cu nimeni.

Ea îl apucă de mină.

— Mă bucur că ai venit întâi la mine. Hai, avem atâtea să ne spunem…

Kurt nu-i mărturisi că doar întâmplarea îl adusese la ea şi o urmă într-o încăpere foarte frumos mobilată, un fel de salon elegant care era totodată cameră de lucru.

— Şezi, Kurt… Doamne! Ce întinerită mă simt! Ce vrei să bei? Un Carp ano?

— De acord…

După ce-l servi, se aşeză în faţa lui şi., privindu-l cu atenţie, spuse:

— Kurt ăsta… Multe întrebări ne-am pus cu privire la el! Ţineam cu toţii la tine, ştii… Acum, după zece ani, ai să-mi spui de ce-ai plecat fără să-ţi iei rămas bun? Şi încă întrerupându-ţi studiile care se anunţau strălucite? Lumea a făcut sumedenie de presupuneri, fără să găsească un motiv destul de puternic ca să justifice sinuciderea ta universitară… Ce s-a întâmplat, Kurt? Din pricina Elizabethei?

— Ai ghicit.

Frieda surâse blând.

— Ca toate fetele care nu sunt iubite, citesc destul de uşor dragostea din inimile altora şi cunoşteam sentimentele tale pentru Elizabeth, Am fost totdeauna o timidă. Altminteri, te-aş fi prevenit că Elizabeth nu-i pentru tine. Prea voia să ajungă repede în primele rânduri! Biata Elizabeth…

— De ce? A murit?

— Să moară? Nu, ce-ţi trece prin minte! E preastimata soţie a maestrului Willy Eichel, un prinţ al baroului. Numai că n-a avut copii şi grozav ar fi dorit să aibă, ca să resimtă mai puţin izolarea în care trăieşte.

— Izolare?

— Da. E primită datorită soţului ei, dar nu i se iartă

originea. Cred că, aşa, din când în când, te regretă. Sau, mai curând, regretă genul de existenţă pe care l-a dispreţuit odinioară. Dar tu nu te-ai căsătorit, Kurt?

— Nu.

— Din pricina ei?

— Da. E caraghios, nu-i aşa?

— Nu. La urma urmei, poate că nici nu te merita. Dar Riike? Şi lui i-ai rămas credincios?

— Bineînţeles. E singurul supravieţuitor al tinereţii mele, dacă pot să zic aşa…

— Ştii că, gândindu-mă la tine, m-am apucat să-l citesc şi eu pe Riike?

— Ce drăguţ… Şi tu, Frieda, eşti celibatară?

— O fată bătrână, dragul meu… Şi n-am nici măcar nepoţi pe care să-i pot răsfăţa!

Cu toate că o spunea cu un glas voios, Possberg ghicea amărăciunea ei. îi strânse uşor mâna. Frieda râse forţat şi, cu o veselie pe care n-o simţea, schimbă vorba:

— Trebuie că eşti nerăbdător să afli ce s-a întâmplat cu ceilalţi? Ei bine! Egon Hausser, Don Juanul nostru naţional, e un vestit profesor de vioară. Din toate colţurile ţării vin oamenii să-l roage să le dea lecţii. Cuceririle lui amoroase nici nu se pot număra. Nu s-a însurat. Din fericire, căci nenorocita care l-ar fi luat de bărbat ar fi înnebunit! Frumoasa Else e tot frumoasă şi nu s-a putut hotărî să-şi aleagă un soţ demn de ea. Suceşte mai departe capetele bărbaţilor şi cu toţi cei 33 de ani ai ei, tineri şi bătrâni nu ştiu cum să-i mai intre în voie. Emil este, cu siguranţă, unul dintre cei mai buni cardiologi din Würtemberg, s-a căsătorit cu o fiinţă la fel de potolită şi au doi copii: Adolf şi Fanny. îţi aminteşti de amărâta de Edda Ibach? Cunoştinţele ei de drept au dus-o în braţele lui Erich Grass, judecător de Curte. Şi ei au doi copii: Ludwig şi Iosef. Dagmar Kessel a rămas la fel de slab, dar pe deasupra s-a şi gălbejit. Nevasta lui, Lisei, e aproape tot atât de sfrijită ca şi el. Ei bine, află că aceşti doi slăbănogi au două odrasle voinice: Georg şi Mimi. Drăgălaşa Hildegard Pauly a găsit un soţ inteligent în persoana

profesorului Franz Rehder, care a ştiut să-i preţuiască însuşirile. N-au decât un singur băiat, Günther, la fel de drăguţ ca şi maică-sa. În sfârşit, Rudolf Rössler continuă să vorbească fără încetare, dar de astă dată, din înaltul tribunei Bundestagului, fiind deputatul landului nostru. E văduv. A fost însurat cu o femeie plină de ambiţii, Olga, care voia să-l vadă ministru, dacă nu cancelar. Fiica lor, Ada, e socotită ca una clin cele mai bune partide din oraş. Şi cu asta mi-am terminat raportul. Acum e rândul tău, Kurt. Dar înainte spune-mi dacă vrei să iei masa cu mine deseară?

— Cu plăcere!

— Bravo! O să ne întinerim reciproc, depănând amintiri. Şi acum, te ascult.

— N-am mare lucru de spus, Frieda. Sunt funcţionar, lucrez în poliţie.

— Un post în poliţie? E fantastic! Dar sper că nu în calitate de poliţist ai venit aici?

— Ba da.

— Vai, vai! Ai venit să arestezi pe cineva?

— Dacă dau de el, da.

Frieda, crezând că glumeşte, râdea şi juca jocul mai departe:

— Şi pe cine ai de gând să prinzi?

— Pe asasinul Catherinei Buchberger.

Se lăsă o tăcere cu atât mai apăsătoare, cu cât venea după o pălăvrăgeală veselă. Possberg se nelinişti:

— Dar ce ai, Frieda?

Ea făcu un vădit efort să-şi regăsească verva dinainte, dar nu reuşi. Se mulţumi să observe pe un ton rece:

— Mă surprinde că un om de valoarea dumitale, Kurt, se ocupă de poveşti atât de murdare.

El zâmbi:

— N-avem de ales.

— Oricât aş încerca, nu văd ce te-ar putea interesa în cazul ăsta.

— Dar, Frieda, nu e vorba de ceea ce m-ar putea

interesa pe mine. Am misiunea să-l arestez pe ucigaşul Catherinei Buchberger şi trebuie s-o duc la bun sfârşit.

— S-ar părea, Doamne iartă-mă, că o spui cu oarecare plăcere…

— Ai dreptate, Frieda. N-am să-mi găsesc liniştea până n-am să pun mina pe asasin, căci e crima cea mai mârşavă, cea mai laşă pe care ţi-o poţi închipui.

— Cine are dreptul să judece faptele altuia, Kurt?

— Îţi admir îngăduinţa. Dar poate, dacă ai fi văzut-o pe Catherine la morgă, aşa cum am văzut-o eu…

— Taci! E groaznic!

— Da, e groaznic, Frieda, şi de aceea ţin să-l închidă pe monstrul ăsta. Turbez când mă gândesc că-i aici, ascuns în oraşul ăsta şi nu-i ştiu chipul… Voi afla însă curând cum arată.

Şi Possberg îi vorbi Friedei despre descoperirea bonului de la fotograiul Lechner, dar cea care îl asculta nu mai era Frieda de la începutul întâlnirii lor. Nu mai râdea. Se gândea la altceva. Possberg se simţi puţin jignit şi se ridică să plece.

— Sunt fericit că te-am revăzut, Frieda… Atunci, pe diseară… Locuieşti aici?

— Da… dar stai puţin, astăzi nu-i marţi?

— Ba da.

— Cât sunt de proastă! Am uitat cu desăvârşire că trebuie să ies în oraş cu doi confraţi de-ai mei şi cu soţiile lor… E un fel de reuniune lunară, care s-a înrădăcinat ca un vechi obicei, Sper că încurcătura pe care am făcut-o nu te-a supărat, Kurt.

— Sigur că nu.

— La ce hotel stai?

— *La Tannhäuser*.

— Am să te chem la telefon, ca să stabilim altă întâlnire.

— Perfect. Bună seara, Frieda.

— Bună seara.

Convins că povestea cu reuniunea farmaciştilor era o născocire, Kurt era sigur că Frieda n-o să-l mai cheme. Dar

să-l ia dracu' dacă pricepea de ce t

CAPITOLUL III

Kurt nu putea suferi să nu înţeleagă un lucru şi nu pricepea nimic din schimbarea survenită în purtarea Friedei. Fusese neplăcut impresionată de meseria lui de poliţist? Totuşi, atitudinea ei rămăsese aceeaşi până când îi declarase intenţia lui de a-l aresta pe ucigaşul Catherinei Buchberger. Era de necrezut ca blinda domnişoară să aibă cât de cât de-a face cu această crimă. Dar atunci ce-o făcea să-i găsească scuze ucigaşului? în cuvinte mai măsurate, fără îndoială, ea exprima aceeaşi convingere ca inspectorului principal Oberhofer. Ce raporturi se puteau stabili între şeful Poliţiei criminale din Heidelberg şi farmacista burgheză din Kramergasse? Niciunul, desigur, şi această certitudine făcea problema şi mai de neînţeles. În orice caz, mobilul care o minase pe Frieda Posch trebuie să fi fost dintre cele mai serioase, căci după ce se arătase sincer bucuroasă de întoarcerea lui Possberg, nu se temuse să-l jignească născocind o scuză cusută cu aţă alba, ca să anuleze invitaţia la cină. Sătul să-şi mai bată capul şi dezgustat că nu găseşte niciun răspuns logic, Ivurt se culcă spunându-şi că, la urma urmei, nu venise la Heidelberg ca să cerceteze toanele prietenilor lui de altă dată, ci ca să-l urmărească pe ucigaşul Catherinei, şi că nimeni şi nimic nu-l va sili să-şi schimbe ghidul. Adormi şi visă că, din depărtările unei privelişti acoperite de neguri, Catherine venea spre el, mulţumindu-i că o apără.

Omul de serviciu strecurase ziarul pe sub uşă. Sărind din pat, înainte chiar de a se spăla, Kurt ciri cronica locala şi constată că-i este închinat un articol întreg. I se făcea un portret extrem de măgulitor şi se anunţa că se află la Heidelberg pentru a descoperi pe asasinul Catherinei Buchberger. Redactorul scria mai departe că ceice-l cunoşteau bine pe inspectorul Possberg nu se îndoiau că va izbuti, deoarece avea reputaţia că nu lasă o treabă până nu o duce la bun sfârşit. Kurt zâmbi gândindu-se la mutra lui Oberhofer când va citi aceste rânduri.

Tocmai ieşea din restaurantul hotelului unde luase

micul dejun, când fu anunţat că o tânără îl aştepta în salon. Era Anny Thiele, care-i spuse că sicriul în care se odihnea Catherine fusese adus şi se afla acum într-o capelă pusă la dispoziţie de serviciul de pompe funebre din Heidelberg. Înmormântarea urma să aibă loc la ora 16. Possberg telefonă de îndată pastorului de la biserica Heiliggeist care îşi dădu consimţământul Slpjba de iertarea păcatelor avea loc la ora trei şi jumătate. Până atunci Anny va rămâne la căpătâiul Catherinei. Kurt îi strânse călduros mâna.

— Eşti o fată bună…

Intrând în Floringasse, Possberg se mângâia cu gândul că – dacă norocul îi va surâde – îl va putea aresta pe ucigaş înainte de ultimul drum al Catherinei. i în atelierul fotografului, acelaşi băiat părea la fel de cufundat în aranjarea clişeelor ca şi prima dată. Se uită la Kurt cu un aer ciudat şi-l chemă pe patron. Când apăru Lecher, după aerul lui prefăcut, după întreaga lui atitudine, Kurt înţelese că fusese tras pe sfoară.

— Ei, domnule Lechner, aţi găsit clişeul acela?

— Îmi pare nespus de rău… Credeam că l-am păstrat, dar… s-a rătăcit pe undeva sau a fost aruncat… îmi pare rău, dar n-am ce face… La revedere, domnule.

— O clipă.

Tipul, care se şi îndrepta spre camera din fund, se întoarse cu o umbră de nelinişte în ochi. Possberg se apropie de el:

— Minţi, Lechner!

— Cum? Nu vă permite

Kurt îl înşfăcă de halat şi-l trase spre el, cu obrazul aproape lipit de al său:

m

— Cine ţi-a dat ordin să distrugi clişeul?

— Nu… nu-nţeleg ce vreţi… vreţi să spuneţi!…

— E urrt să minţi la vârsta dumitale, Lechner, şi primejdios…

— Primejdios?

— Da, pentru că te faci complicele unui asasin!

— Nu-nţeleg nimic din tot ce spuneţi!

Poliţistul îl zgâlţâi cu brutalitate.
— Ai să vorbeşti, da sau nu?
Dă-mi drumul, sau chem poliţia i

— N-ai de ce, de vreme ce sunt eu aici! Dar cred că, să vorbim mai liniştiţi în biroul dumitale, Lechner.
— Nu vreau! Fritz!
Dar numitul Fritz, ocupat cu clasarea fotografiilor, făcea pe surdul. Era limpede că nu-i displăcea ce i se întâmpla patronului. Ivurt îl trase pe fotograf spre prima încăpere la îndemână, deschizând uşa cu piciorul. îl aşeză pe un scaun. Pierdut, celălalt îl privi şi-l întrebă:
— geaveţi de gând să-mi faceţi?
— Nimic, dacă eşti cuminte... Altminteri, ai să ai nevoie de câteva hapuri ca să adormi în seara asta!
— Dar n-aveţi dreptul!
— Mi-l iau eu singur! Ascultă-mă bine, Lechner, cine ţi-a ordonat să arzi clişeul?
Nimeni.
Atunci unde e?
A fost aruncat.
O palmă zgudui cu putere capul lui Lechner. Fotograful începu să plângă, neobişnuit să fie tratat astfel. Nepăsător, Possherg reluă:
Cine?
Vă jur că...
O altă palmă îl făcu pe Lechner să se clatine. Gemu?
— Vă ros: ... încetaţi...
— Cine?
— Nu pot să...
— Cu atât mai rău pentru dumneata.
Încă o palmă. Lechner nu se mai împotrivi.
— Poliţia.
— Ce?! Poliţia?!
— Da, de la poliţie mi-au telefonat ca să-mi poruncească să distrug definitiv clişeul pe care-l căutaţi, dacă nu vreau să am mari neplăceri.
Possberg simţi că omul spunea adevărul. îi dădu

drumul.

— Îl cunoşti pe cel care a vorbit cu dumneata?

— Nu.

— Şi totuşi l-ai ascultat?

— Sunt tari.

Neîncrezător la început, Kurt se gândi însă la atitudinea inspectorului general Oberhofer. Dar dacă, într-adevăr, de la el pornea ordinul, ce motive imperioase îl împingeau oare pe un funcţionar superior să se dezonoreze în felul acesta? Poliţistul îl lăsă pe Lechner, care plângea cu sughiţuri, şi se întoarse în magazin, unde Fritz îl întrebă:

— L-aţi mardit pe bătrân?

— Puţin…

— Nicio pagubă! Scârba!… Ştiţi, clişeul acela, La os din cămăruţă şi apoi azi-dimineaţă i-a telefonat cineva şi numaidecât l-a aruncat în sobă… Şi… sigur că dacă mă întreabă, zic că n-am văzut nimic… V-aţi dus să discutaţi amândoi ceva… Nici n-am auzit strigând!

— Eşti un băiat deştept, Fritz…

Înainte de a pleca, Possberg vârî cinci mărci în mina băiatului.

— La preţul ăsta, domnule, l-aţi fi putut omorî şi nu ziceam nimic!

*

Ce însemnau toate acestea? Poliţia încerca acum să-i pună beţe în roate lui Kurt? Şi cine ştia de întrevederea lui cu Lechner? îşi amintea foarte bine că nu dăduse lui Ober ho fier adresa fotografului. Atunci, cum aflase? Deodată, un nume îi străfulgeră prin minte: Frieda Posch! Ei îi povestise. Blânda, sfioasa Frieda era aşadar în stare să-şi trădeze un prieten? Se repezi până-n Kramergasse şi, neluând în seamă vânzătorii uluiţi, pătrunse ca o săgeată în biroul-salon unde, când îl văzu, Frieda Posch scoase un ţipăt de uimire:

— Kurt! Nu te aşteptam… Nu ne înţelesesem că…?

— De ce i-ai telefonat, ieri, lui Oberhofer, după plecarea mea?

— Kurt, îţi dau cuvântul meu că…

— Nu minţi, Frieda, nu mânji frumoasa amintire pe care o aveam despre tine… Odinioară n-ai fi fost în stare de o faptă atât de josnică… Ce s-a întâmplat de te-ai schimbat aşa de mult?

Ea se prăvăli într-un fotoliu.

— Tu nu poţi înţelege, Kurt…

— Dar dacă aş încerca re

— E cu neputinţă, nu eşti de aici!

— Frieda… Ştii cine a ucis-o pe Catherine Buchberger şi nu vrei să-l arestez?

Ea înălţă capul şi-l privi în ochi:

— Cred că ştiu, într-adevăr, cine e asasinul Cathern noi Buchberger şi nu vreau să fie arestat.

Şi apoi urmă, în şoaptă:

— Sper că va avea curajul să se sinucidă…

lui Possberg îi pierise mânia. Frieda era atât de descumpănită, încât lui Kurt i se făcu aproape milă de ea. Se aşeză în faţa ei.

— Adu-ţi aminte, Frieda, altă dată… erai cea mai înţeleaptă dintre noi toţi… Repetai într-una că nu trebuie niciodată să faci compromisuri cu propria ta conştiinţă…

— Şi cine-ţi dă dreptul să crezi că fac compromisuri cu conştiinţa mea?

— Încerci să salvezi un criminal?

— Nu pe el încerc să-l salvez… Pe el îl dispreţuiesc şi cred că dacă l-aş putea ucide, nu m-aş da în lături, ca să răzbun pe micuţa moarta la care ţii atât de mult.

— Dar justiţia, Frieda…

— În numele justiţiei fac ceea ce fac, Kurt. E de ajuns că a plătit un nevinovat…

— M-ai trădat, Frieda. Am venit ca un prieten iubitor, şi pe la spate…

— Îţi repet că nu poţi înţelege. Am multă afecţiune pentru tine, Kurt, dar nu eşti de aici.

Possberg se ridică.

— Cineva trage sforile… şi e cineva puternic, dacă a putut să te facă să comiţi asemenea acte…

— Te înşeli, Kurt, îţi jur, nu-i nimeni!

— Oricum, de vreme ce nu sunt de-aici, aşa cum mi-o tot spui, eu nu am niciun scrupul să-l urmăresc pe ticălosul pe care tu vrei să-l ocroteşti şi-ţi dau cuvântul meu, Frieda, c-am să pun mâna pe el!

— N-ai să reuşeşti, Kurt.

— Ba da, deoarece acum, datorită de ştiu unde să-l caut.

— Dacă n-aş fi fost sigură de eşecul tău, nu ţi-aş fi mărturisit nimic.

— Rămâi cu bine, Frieda. Regret că am venit aici... Nu mă voi putea gândi la tine la fel ca înainte... Faci o greşeală, eu nu mai sunt Kurt cel de odinioară care fugea ca să-şi ascundă durerea. Acum mă agăţ şi muşc până la sânge. Prietenii tăi au să-şi dea seama de asta.

— Ajunsese la uşă când ea îl chemă înapoi:

— Kurt... şi dacă Elizabeth ţi-ar cere să renunţi?

— Pentru că e şi ea amestecată?

Ea ridică din umeri.

— Ca noi toţi.

— Frieda, Elizabeth a murit pentru mine.

Minţea, dar nimeni nu trebuia să ştie.

*

De-a lungul străzii Gaisberg – micul convoi înainta poticnindu-se spre Bergfriedhof, spre cimitir. Anny Thiele nu era destul de bogată pentru a.se putea îngriji de o înmormântare mai falnică pentru prietena ei. Cât hernie era dusă la groapă într-un car funebru cu puţin mat presus de obişnuitul dric al săracilor. În urma lui mergea Anny, între pastorul de la biserica Fleiliggeist şi Possberg. Apoi, câţiva bătrâni din Frisenberg şi nişte necunoscute.

De o parte şi de alta pe trotuare, femeile îşi făceau cruce, bărbaţii se opreau cu capul descoperit. Kurt nu se gândea decât la ucigaş, ascuns undeva în cartierele bogătaşilor. Mărturisirea Friedei îi îndrepta cercetările într-acolo, dar nu-i uşura cu nimic misiunea. De la Anny ştia mai demult că asasinul este fiul unei familii avute. îtv jurul acestei familii, societatea bună din Heidelberg ridica

metereze, construia ziduri de apărare. Uitând grozăvia crimei, nu se gândea decât la casta pe care voia s-o păzească de scandal. Opinia publică nu trebuia să cunoască această spărtură în blocul de piatră al burgheziei. Povestea avea să fie lichidată între ei, între oamenii „bine” din oraş. O plângeau, desigur, pe Catherine, dar însemnătatea ei, desigur, nu era atât de mare încât să-i răzbune moartea. Toţi aceşti cetăţeni bogaţi, sus-puşi, aveau o uriaşă influenţă. Nu mai departe inspectorul Oberhofer, a cărui atitudine nu se putea explica în alt fel.

Alături de pastor, Kurt îşi luă pentru ultima oară rămas bun de la Catherine. Groparii începură să arunce peste ea primii bulgări de pământ. Se sfârşise. Micuţa îndrăgostită se va preface în ţărână în străvechiul pământ german, în timp ce asasinul ei va continua să se bucure de viaţă, să bea, să mănânce, să doarmă până când într-o zi se va îndrăgosti de o altă fată, din lumea lui însă, cu care va întemeia o familie respectată de toţi. Ei bine, nu! Aşa ceva nu se va întâmpla cât timp va mai curge o picătură de sânge în vinele lui Kurt. Făcu acest legământ în tăcere, în faţa mormântului încă deschis. Singur împotriva întregului oraş? Ei şi?

După ce o conduse pe Anny la gară, poliţistul se întoarse la hotel unde îl aşteptau doi inşi. Se prezentară ca inspectori de poliţie, arătându-i lui Kurt legitimaţiile.

— Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Să ne însoţiţi.

— Unde?

— Până la biroul inspectorului principal Oberhofer.

— Era nevoie să vă trimită după mine? Se temea că nu voi veni dacă mă cheamă?

— Nu, nu-i vorba de asta… s-a depus o plângere împotriva dumneavoastră.

*

Când Possberg intră în biroul lui Oberhofer, acesta sări de pe scaun ca ars.

— Ah! Iată-te, în sfârşit! Era şi timpul! Unde ai fost?

— Ce vă priveşte?

Inspectorul principal căscă gura, trăgând aer în piept ca şi cum ar fi primit o lovitură în pântece.

— Refuzi să răspunzi?

— Pentru ce v-aş da socoteală de faptele şi întâmplările din viaţa mea particulară?

— Pentru că, fără îndoială, am să te bag în puşcărie.

— Sub ce pretext?

— Lovituri şi răniri i

— Nu-i oare o confuzie la mijloc, domnule inspector principal? Nu eu am ucis-o pe Catherine Buchberger plecarea am însoţit-o de curând la cimitir… Trebuia, nu-i aşa, să se îngrijească cineva şi de ea, într-un oraş unde toată lumea pare să ia partea ucigaşului.

— Te poftesc să-ţi măsori cuvintele!

— Nu spun nimic ce nu poate fi controlat, domnule inspector principal, şi dumneavoastră ştiţi foarte bine acest lucru.

— Ceea ce ştiu este că te-ai introdus cu forţa la fotograful Lechner şi l-ai lovit fiindcă nu-ţi putea da un clişeu pe care i-l cereai!

— De ce l-aş fi lovit, domnule inspector principal, de vreme ce ştiam precis ca acest clişeu îl distrusese din ordinul dumneavoastră?

— Ce tot spui?

Repet ceea ce mi-a încredinţat domnul Lechner. M-a cam surprins, trebuie să vă mărturisesc, căci nu se prea obişnuieşte ca un poliţist să facă să dispară un corp delict.

Galben ca ceara, Oberhofer strigă:

— Bagă de seamă, Possberg!

Inspectorul principal ridică pumnul, ca şi cum ar fi voit să-l lovească, dar se stăpâni, răsuflă adânc şi se aşeză din nou pe scaun.

— Dumneata te crezi grozav, nu?

— Nu aşa de grozav, dacă am făcut prostia sa nu iau clişeul aseară. Acum asasinul ar fi la închisoare.

— După spusele dumitale…

— După spusele mele.

— Dacă lăsăm la o parte strălucitele dumitale ipoteze, dacă, pentru moment, privim cu dispreţ învinuirile nesăbuite aduse unuia dintre superiorii dumitale, rămâne faptul că eşti acuzat de lovituri şi răniri.

— Cine mă acuză?

— Victima dumitale, domnul Lechner, fotograf în Flori ngasse.

— Dacă înţeleg bine, îl credeţi pe el şi nu pe mine?

— Nu-i chiar aşa… mai există şi un martor.

Fură aduşi Lechner şi ajutorul său Fritz. La vederea lui Possberg, fotograful îl arătă cu degetul, urlând:

— El este, domnule inspector principal! El este!

— Îl recunoşti pe acest om?

— Mai e vorba! M-a bătut destul, ca să-mi aduc aminte de el!

Oberhoferse-n toarse spre Fritz:

— Şi dumneata, tinere, îl recunoşti?

— Da, e clientul care a venit azi-dimineaţă.

— Perfect!… L-ai văzut lovindu-l pe patronul dumitale?

— Nu, domnule.

— Cum aşa?

— S-au dus amândoi în biroul domnului Lechner şi acolo, bineînţeles, că nu ştiu ce şi-au povestit, silit fiind…

— Dar l-ai auzit pe domnul Lechner ţipând?

— Nu.

Fotograful răcni:

— Fritz, te dau afară!

Kurt, care până atunci nu rostise niciun cuvânt, remarcă:

— Oare asta nu se numeşte mărturie prin constrângere, domnule inspector principal?

— Lasă-mă-n pace! îmi cunosc meseria!;

Oberhofer se legă iar de Fritz:

— Bagă de seamă. Ştii că dacă minţi poate fi rău de dumneata!

— Nu mint. Doar n-o să spun c-am auzit ceva, dacă n-am auzit nimic!

Scos din fire, inspectorul principal îi dădu afară pe fotograf şi pe băiatul său din prăvălie. Kurt întrebă:

— Pot să plec?

— Păzeşte-te, Possberg… La cea mai mică greşeală, te umflu!

— Nu credeţi, domnule inspector principal, că ar fi mai bine să-l umflaţi pe asasin?

Kurt ieşi fără să aştepte răspunsul lui Oberhofer.

*

Dacă n-ar fi fost vorba de Gatherine, Kurt ar fi lăsat totul baltă şi s-ar fi întors la Stuttgart, dar să răzbune moartea bietei fete devenise pentru el o problemă personală. Orice s-ar întâmpla, nu va da înapoi. Ajuns la hotel, îi telefonă lui Hagen ca să-l pună la curent cu ultima ciocnire cu Oberhofer. Comisarul îi spuse că va chibzui la ce s-ar putea face pentru a-l potoli pe turbatul şef al Poliţiei criminale din Heidelberg. În ce-l privea pe Possberg, atâta vreme cât nu va comite o abatere precisă, el o să-l acopere. Liniştit, Kurt se duse să ia masa la *Europischer Hof*, unul din cele mai mari hoteluri din oraş. Ţinea să arate complicilor ucigaşului că nu-i este teamă de ei şi că ameninţările lor nu-i tăiau pofta de mâncare.

Când se-ntoarse la el în cameră, după o lungă plimbare pe Neckarstaden, de-a lungul râului, fu înştiinţat că o doamnă care nu voise să-şi spună numele, îl chemase de trei ori la telefon. Să fi fost Frieda, roasă de remuşcări? Zâmbi, destul de mulţumit de sine. Tot îi mai făcea să viseze urât pe oamenii „bine” din Heidelberg! Tocmai se vâra în pat, când, telefonul sună din nou. Era anunţat că aceeaşi doamnă dorea să-i vorbească, refuzând şi de astă dată să-şi dea numele. Kurt râse cu poftă. Prevăzătoare mai era Frieda!

— Bine, daţi-mi legătura!

Auzi cuvintele telefonistei:

— Domnul Possberg la aparat, vorbiţi, doamna!

Kurt se pregătea tocmai să spună un ironic: „Buna seara, Frieda!”, dar vorbele i se stinseră pe buze la auzul vocii de pe fir:

— Alo! Kurt Possberg?

Glasul acesta… Din gâtlejul strâns al lui Kurt parcă nu voia să iasă niciun sunet. Reuşi totuşi să răspundă:

— La telefon. Cine e?

Vocea începu atunci să recite încetişor:

Cel care acum, undeva plânge în lume, fără rost plânge în lume, mă plânge pe mine.

Încă de la primul vers al „Orei grave” de Rilke, Kurt recunoscuse pe cea care-i vorbea.

Cel care acum, undeva, râde în noapte, fard rost râde în noapte, râde de mine.

Kurt n-ar fi putut spune dacă suferea sau era fericit. Glasul îl chinuia şi totodată îi reda tot ceea ce crezuse că a pierdut pentru totdeauna. Muzica poemului lui Rainer Maria Rilke îl pătrundea purtându-l spre acele tărâmuri care nu pot fi cuprinse în cuvinte, dar cunoscute de toţi iubitorii de frumos.

Cel care acum, undeva, pleacă în lume, ţara rost pleacă în lume, pleacă spre mine.

Oare existase vreo clipă în care încetase să vină spre ea? Cu cât ea se îndepărta mai mult şi lumea îngrămădea piedici între ei, cu atât mergea mai neobosit, mânat de speranţa că va putea măcar s-o zărească de departe, dacă n-o putea întâlni, căci ea fusese şi rămânea totul pentru el.

Cel care acum, undeva, moare în lume, ţara rost moare în lume, se uita la mine.

1 în româneşte de Eugen Jebeleanu.

Apoi se făcu tăcere. Atunci, şmulgându-se din mrejele vrăjii, el şopti:

— Elizabeth…

— Ce-i cu tine, Kurt? Sau ţi s-a schimbat glasul?

— Nu-i nimic. Sunt fericit să te aud. Nu credeam să mai am parte de bucuria asta…

O nouă tăcere. Apoi:

— Kurt… Ştii bine că tu ai fost cel care a plecat.

— Tu plecaseşi de mult, Elizabeth.

— Nu vorbi cu amărăciune, Kurt. Dacă asta te poate alina, află că am regretat hotărârea luată atunci, seara, la

Neckargemiind. N-am mai ştiut nimic de soarta ta... Abia astăzi am aflat din ziare şi de prezenţa ta aici, şi de meseria ta. Nu m-am putut împiedica să nu-ţi telefonez. Nu eşti supărat pe mine, nu?

— Să fiu supărat?... Nu ştii cită plăcere îmi face să te aud... Elizabeth, voi putea să te revăd?

— Da, dacă... ţi-a trecut...

— Să-mi treacă? Ce să-mi treacă?

— Dragostea pentru mine, cum cred că este şi cazul după zece ani.

— Dacă înţeleg bine, nu te voi întâlni decât dacă-ţi jur că nu te mai iubesc.

Lui Kurt i se păru că la celălalt capăt al firului Elizabeth abia se ţine să nu izbucnească în râs.

— Nu-mi jura cu prea multă înflăcărare, Kurt, m-aş simţi jignită.

— Linişteşte-te, Elizabeth, nu ne vom revedea, căci tot te mai iubesc.

Puse receptorul în furcă pentru că nu mai era nimic de spus. Trecu mai puţin de un minut şi telefonul sună din nou. Possberg duse receptorul la ureche şi auzi un glas înăbuşit, care murmura drăgăstos

— Îţi mulţumesc, Kurt.

Şi, la rândul ei, Elizabeth închise aparatul.

Kurt uită pe loc cei zece ani care trecuseră. Nu-şi mai amintea de ceea ce, până mai ieri, numise „trădarea” Elizabethei, nu-şi mai aducea aminte nici că iubitul său Heidelberg se arăta duşmănos. Reînvia în el studentul de altă dată, ce visa la o teză triumfală şi la plecarea sa împreună cu Elizabeth. Era sigur că ea nu se schimbase, că timpul nu reuşise să i se întipărească pe faţă. Gândul că în noaptea aceasta ea respira acelaşi aer cu el îl umplea de dorinţe nebuneşti. îi venea să sară din pat şi să alerge pe străzi încotro vedea cu ochii, strigând: „E... li... să... beth! Dormeau amândoi în acelaşi oraş că odinioară... O fericire adâncă şi potolită urmă exaltării. Pentru propria lui plăcere repeta într-una: Elizabeth... Elizabeth... Elizabeth, şi îşi recita acest poem al lui Rilke mai drag lui, poate,

decât oricare altul:

Şi-aproape-o fată o fost şi s-a iscat din fericirea unică a lirei, senin luci prin vălul primăverii şi în urechea mea îşi făcu pat.1

Nu-i mai era somn ţ se plimba prin cameră uitându-se în jur cu ochii tânărului de douăzeci de ani. îl învăţa pe Rilke, îl studia pe Rilke, trăia alături de Rilke, voia să devină cel mai bun cunoscător al lui Rilke. îşi făgăduia să plece cu Elizabeth în vacanţa următoare în Elveţia, cu rucsacul în spate şi să ajungă la Valais, ca să se ducă să îngenuncheze la mormântul lui Rilke de la Rarogne. Rătăcind în afara timpului, Kurt se apucă să socotească cheltuielile de drum în aşa fel, încât să nu

3 Din ciclul „Sonete către Orfeu*, în româneşte de Maria Banuş.

fie prea mari faţă de puţinii bani pe care-i aveau. Ajungând la oglindă, îşi zări chipul şi deodată se dezmetici. Kurt din vremea lui Rilke nu avea cutele astea amare, ochii încercănaţi şi şuviţe cărunte la tâmple. îşi trecu mâna peste frunte, închise şi deschise ochii ca un om care se trezeşte din somn şi-i vine greu să se regăsească în realitate. Dezmeticit de-a binelea, se culcă la loc. De ce să-şi facă iluzii? O pierduse pe Elizabeth o dată pentru totdeauna! Oricum, însă, drăguţ din partea ei că-i telefonase. Gestul ei, orice scuză sau motiv ai vrea să-i găseşti, era dovada faptului că nu-l uitase. Altă fire decât Frieda Posch! întinse braţul să stingă lumina, când un gând îngrozitor îl ţintui locului. Şi dacă Elizabeth, chemânduri la telefon, încercând să-l farmece, să-l înduioşeze, nu o făcuse decât din ordin şi cu acelaşi scop ca şi neîndemânatica Frieda? Doar şi ea, Elizabeth, se număra printre „intangibilii” Fieidelbergului! Şi ea era din lumea bună. Şi ea făcea parte din cei care găseau că zarva din jurul morţii Catherinei n-avea niciun rost. După bruftuluielile mojicului de Oberhofer, treceau acum la mijloace mai subtile, prin Elizabeth, care se străduia să reînvie vechek lor dragoste. Canaliile! Se simţi zguduit de o furie fără margini. Ar fi vrut să se năpustească asupra lor

şi să dea cu pumnii în mutrele lor binevoitoare şi făţarnice, să lovească, să lovească! Dac-ar fi ştiut numărul de telefon al Elizabethei, ar fi chemat-o ca să-i arunce în obraz tot ce credea despre ea şi despre maşinaţiile ei murdare!

*

După o noapte foarte chinuită, Kurt se trezi târziu* Tocmai ieşea din baie când telefonul sună iar. Era Elizabeth. Prima lui pornire fu să închidă, pe urmă, însă, se gândi că ar fi interesant să vadă până unde va merge, încercând să-i schimbe hotărârea.

— Bună dimineaţa, Elizabeth... Mi se pare că-ţi spun bună dimineaţa ca altă dată, când ne întâlneam dimineaţa, înaintea cursului lui moş Logler.

— N-am dormit toată noaptea, Kurt.

— Eşti bolnavă?

— Nu, fericită că te-am regăsit, că te-am auzit din nou... Mi se părea că o întreagă parte din viaţa mea, cea mai puţin bună, pierea...

— E drăguţ ce spui, Elizabeth. O fi şi adevărat?

— Kurt, nu-ţi aminteşti că n-am ştiut niciodată să mint?

El ocoli răspunsul, temându-se să nu fie prea brutal. Partida adversă nu trebuia să bănuiască neîncrederea lui faţă de Elizabeth.

— Şi nici în privinţa asta nu te-ai schimbat?

— Nu m-am schimbat în nicio privinţă, Kurt, în afară de una...

— Şi anume?

— Iluziile mele din trecut... Dar, ascultă-mă, Willy se duce să pledeze la Darmstadt şi nu se întoarce decât deseară. Vrei să luăm masa împreună?

— Nu-ţi aminteşti ce ţi-am mărturisit aseară, Elizabeth? De ce mi-e cu neputinţă să te văd?

— Eu vreau să te văd, Kurt... pentru că... Şovăi o clipă, apoi spuse: Pentru că nici eu n-am încetat să te iubesc.

Şi repede de tot, ca să nu-i dea timp să răspundă, adăugă:

— Ne vedem la unu, la Neckargemund, la *Zur Pfalz*.

Şi închise în clipa când rosti ultimul cuvânt. Pe gânduri, Possberg puse receptorul în furcă. O schimbaseră oare într-atâta? îi plămădiseră un suflet atât de josnic» încât să îndrăznească să-i dea întâlnire chiar în locul unde se despărţiseră? Oricât de mare îi era furia faţă de clanul care se ridicase împotriva Catheritiei, nu putea să creadă într-o asemenea mârşăvie din partea Elizabetheri Adevărat că odinioară arta de a minţi îi era străină. Se învoise ea oare s-o înveţe după despărţirea lor? Cu toată neîncrederea lui arţăgoasă, Kurt recunoştea că, la telefon, Elizabeth părea sinceră. Mai mult chiar, tulburată. În timpul prieteniei lor nu ştia de loc să joace teatru. Şi când, din joacă, încerca să se prefacă, nu reuşea niciodată să înşele pe cineva. Ar fi fost* după părerea unanimă a colegilor ei, o actriţă dintre cele mai proaste. În adâncul inimii lui Kurt se trezea o urmă de remuşcare. Poate că gândise prea urât despre Elizabeth şi o judecase pe nedrept.

Kurt ajunse primul la restaurantul din Neckargemund, unde bătrânul chelner care-l recunoscu făcu în aşa fel, încât să-i dea o masă pe rândul unde servea el. Poliţistul era foarte mişcat. După zece ani, Elizabeth şi cu el vor continua, poate, convorbirea întreruptă odinioară atât de brusc.

La ora unu, inima începu să-i bată ceva mai tare. Şi, atent la ce se petrecea cu el, Kurt nici nu observă apropierea Elizabetneri. Se ivi înaintea ochilor lui fără să-i fi auzit paşii.

— Bună ziua, Kurt.

Semăna atât de mult cu făptura pe care o păstrase în amintire încât nu fu în stare să scoată niciun cuvânt şi rămase pironit pe scaun. Ea zimbri

— Nu mă recunoşti?

Kurt bolborosi:

— Elizabeth…

Şi, fără să-i pese ele ce se cuvenea sau nu, îi luă mâna, apoi o strânse la piept tare de tot, spunând – într-

una:

— Elizabeth… tu eşti cu adevărat, Elizabeth, eşti aici… De atâta vreme, Elizabeth…

Ea plângea pe tăcute, iar bătrânul chelner, care asista de departe la această scenă, nu îndrăznea să intervină, ghicind că amândoi se găseau în clipa aceea la mii de leghe de *Zur Pfalz*, Aşezaţi unul lângă altul, se priveau ţinându-se de mână.

— Nu te-ai schimbat de loc, Kurt… Te-ai făcut doar mai aspru* poate… Ai un aer ceva mai răutăcios…

— L-am căpătat într-o seară, acum zece ani. *, chiar aici, în locul ăsta…

— Taci… Dar eu, Kurt, am îmbătrânit?

— Tu?… Tu eşti Elizabeth a mea… Nu mi te închipuiam altfel.

— Am 33 de ani, în curând împlinesc 34…

— Ce importanţa are! Poţi să fii foarte bătrână, să ai părul alb, dinţi falşi şi spatele încovoiat, pentru mine vei fi întotdeauna Elizabeth.

— Opreşte-te, Kurt, altfel încep iar să plâng şi chelnerul o să-şi închipuie că mă maltratezi!

Făcură comanda şi începură să mănânce fără să bage de seamă ce li se servea.

— Vorbeşte-mi despre tine, Kurt… Nu te-ai căsătorit, nu-i aşa?

— Nu te căsătoreşti când porţi în inimă o fată ca Elizabeth.

Ea îi mărturisi în şoaptă:

— Nu te meritam, Kurt…

— Nu spune prostii! Te-ai putea închipui nevasta unui inspector de poliţie?

— Şi de ce nu? Mama era tovarăşa de viaţă a unui simplu muncitor şi a fost fericită, fără bani, fără confort şi trudind peste puterile ei…

— Dar tu, cu banii tăi, cu confortul tău, fără să munceşti, nu eşti fericită?

— Nu.

— Dar soţul tău?

— N-am soţ, Kurt. Willy nu se gândeşte decât la el. Nimic nu contează în ochii lui în afară de cariera pe care şi-a ales-o. E un om de mare viitor. Ştii că se vorbeşte că el va fi preşedintele landului nostru?

— Doamna preşedinte de Baden-Wiirtemberg!

— Dac-ai ştii cât de puţin îmi pasă de toate astea! Nu cer decât un singur lucru: să-mi recapăt libertatea. Dar se pare că în lumea lui Willy nu se divorţează. E adevărat că un divorţ i-ar dăuna faţă de puternicii lui electori. Şi atunci mă sacrifică.

— Poate că te iubeşte?

— El? Cred că m-a luat de nevastă pentru că-i impuneam. Simţea că-i aduceam acel echilibru care-i lipsea. Dar, în foarte scurt timp, prietenii lui l-au întors împotriva mea. A fost cât pe-aci ca bătrânul Heidelberg să nu-l ierte că a introdus în clan pe o fiică de muncitor. Şi, totuşi, când eram studenţi, aceşti oameni ne primeau printre ei, nu-i aşa? Dar numai pentru că viaţa studenţească îngăduia toate fanteziile. Adu-ţi aminte, Kurt, niciodată n-au invitat la ei acasă pe vreunul din noi. Au impresia că i-am silit să mă primească, şi nu mi-o iartă. Din fericire, n-am avut copii. Ar fi fost socotiţi, fără îndoială, nişte bastarzi. Nu sunt tolerată decât din pricina lui Willy, omul lor cel mai de seamă, dar dacă din întâmplare aş rămâne văduvă, m-ar alunga.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, Kurt.

Biată micuţă Catherine care nu cunoştea aceste legi, aceste interdicţii, şi îşi închipuia că va intra în lumea, bună numai pentru că iubea şi se credea iubită!

— La ce te gândeşti, Kurt?

— Mă gândesc la sărmana mea Catherine.

Elizabeth tresări.

— O fată?

— O femeie tânără.

— Pe care… o iubeşti?

— Cred că o iubesc…

Vocea Elizabethei se schimba puţin.

— Locuieşte la Stuttgart, probabil?

— Nu, la Heidelberg.

— La Heidelberg! Dar…

— La Bergfriedhof.

— Ah!… Vrei să spui că a murit?

— Da.

— Bietul meu Kurt, n-ai noroc… Vă cunoşteaţi de mult?

— Ea habar n-avea că exist pe lume, iar eu n-am întâlnit-o decât la… morgă.

— Dumnezeule! E tânăra al cărei caz îl anchetezi?

— Da.

Şi atunci Kurt îi istorisi Elizabethei povestea Catherinei şi, după ce termină, adăugă:

— Nu vedeam în ea decât o biată copilă, a cărei jalnică păţanie nu era, desigur, prea neobişnuită. Nu m-a interesat cu adevărat decât când am aflat că locuia la Heildelberg şi n-am început s-o iubesc decât în ziua când mi-am dat seama că s-a izbit de acelaşi bloc, de acelaşi clan care te-a smuls din braţele mele. Prin ea mi se dă prilejul să-mi iau revanşa şi jur că nu voi scăpa acest prilej!

— Nu pricep ce vrei să spui, Kurt.

— E totuşi destul de simplu: tatăl copilului Catherinei este un om din lumea ta! Iartă-mă… din lumea soţului tău.

— Doamne! De unde ştii?

El îi înşiră dovezile: mărturia Anneyei Thiele, atitudinea inspectorului principal Oberhofer, aceea a Friedei Posch…

— Frieda!

— Da, Frieda care a recunoscut că ştie cine-i asasinul şi numai că nu mi-a spus: „Te desfid să-l descoperi”!

— Dacă nu tu mi-ai povesti toate astea, Kurt, n-aş crede un cuvânt! Frieda… E de neînchipuit!

Ca s-o convingă pe deplin, îi mai spuse şi întâmplarea cu fotograful Lechner. Şi, când află că Oberhofer dăduse un telefon pentru a distruge clişeul acuzator, ea crezu totul.

— Elizabeth, înţelege-mă voi merge pipă la capăt. Am

să arunc *în* aer tot clanul!

— N-ai să reuşeşti, Kurt. Sunt prea puternici…

— Eu sunt mai puternic decât ei pentru că n-am nimic de ascuns! Şi nu numai pentru tânăra moartă am să lupt, ci şi pentru tine, pentru noi, ca să plătească pentru trecut, Elizabeth! Mi-au zdrobit viaţa şi tu ai vrea să-i iert?

— Nu. Dar vezi cât de mult mă dispreţuiesc? Eu nu ştiam nimic din povestea asta, pe când Frieda… îţi dai seama cât de apropiaţi suntem, Willy şi cu mine? Nu mi-a spus nici măcar un singur cuvânt! Fata muncitorului din Stuttgart nu e demnă să împărtăşească secretele clanului… ar putea să le trădeze, desigur! Ei bine, fie!

„Am să-i trădez! Sunt alături de tine, Kurt. Am să te ajut din toate puterile s-o răzbuni pe Catherine, şi în acelaşi timp să ne răzbuni şi pe noi! Ah! Dac-aş putea măcar bănui…

— Anny Thiele mi-a dat a înţelege că e vorba de un tânăr de familie bună, care îşi face studiile…

Elizabeth clătină din cap.

— Un tânăr? Nu văd cine-ar putea fi. Nu-i niciunul destul de mare ca să-l ia o fată în serios, cât despre copiii din cercul nostru, cel mai mare, fiul lui Emil Eu Ier, are cel mult nouă ani! Ce meserie avea protejata ta?

— Era profesoară de vioară.

— De vioară?

Se priviră şi, fără să mai fie nevoie să-şi vorbească, ghiciră că se gândeau amândoi la seducătorul Egon Hausser, căruia nu-i rezista nicio. femeie.

CAPITOL UL IV

— EÎ, dar ăsta nu-i Kurt Possberg? Ba da, bineînţeles, de vreme ce Elizabeth e lângă el! Cât de in duioşătoare e constanţa voastră şi ce mult va invidiez pe amândoi!

Surprins, Kurt se uită la frumoasa şi tâuăra doamnă cu etolă de vizon pe umeri, care, în picioare lângă masa lor, îi privea surâzând. Elizabeth îşi reveni prima.

— Else!…

— Nu te întreb cum o mai duci, scumpa mea… n-am decât să mă uit la tine şi…

Elizabeth se adresă însoţitorului ei care se ridică.

— O recunoşti pe Else Urzinger, nu-i aşa?

— Fireşte, cu toate că nu păstrasem despre Else o imagine atât de strălucitoare… Cum îţi merge, Else?

— Precum vezi… Ştiu că sunt indiscretă, totuşi mi-ar plăcea să stau o clipă la masa voastră, dacă-mi permiteţi.

— Te rog.

— Aşadar, Heidelbergul e mereu acelaşi pentru dumneata, Kurt?

Possberg o privi drăgăstos pe Elizabeth înainte de a răspunde:

— Da, atâta timp cât Elizabeth e aici.

— Tot aşa de îndrăgostit, după cât înţeleg?

— Tot.

— Dacă o asemenea fidelitate trebuie s-o măgulească pe Elizabeth, sunt sigură că nu-l va încânta, în schimb, pe soţul ei… nu-i aşa, scumpa mea?

— Puţin îmi pasă de părerea lui Willy i

— Nu vorbi aşa! Kurt ar putea crede că Willy şi cu tine nu faceţi casă bună.

— De ce să-l mint pe Kurt? Eşti mai în măsură ca oricine Else, să ştii că între Willy şi mine nu mai există nici măcar relaţii prieteneşti.

Glasul Elsei deveni tăios.

— Oricum, nu trebuie să-i pui pe străini la curent cu poveştile noastre intime.

— În primul rând, Kurt nu-i un străin, şi apoi nu primesc lecţii de la tine, Else!

— Nici nu am intenţia să-ţi dau lecţii, scumpa mea, nu le-ai înţelege. Nu vorbim aceeaşi limbă…

Printr-o schimbare neaşteptată, Else se calmă brusc şi-i spuse, zâmbind, lui Possberg:

— Kurt, n-ai vrea să-i revezi pe prietenii tăi de altă dată? Hai, vino deseară la mine, în piaţa Wilhelm nuuiărul 7. Nu mă îndoiesc că şi ei vor fi foarte fericiţi să te întâlnească. Vii, nu-i aşa?

— Cu multă plăcere.

— Atunci te aştept după ora nouă. Contez pe

dumneata. Pe deseară, Kurt. îmi pare bine că te-am revăzut. La revedere, Elizabeth, vine şi soţul tău, nu?

— Cine şi-ar putea închipui ca Willy să nu accepte o invitaţie a dumitale?

— Mă măguleşti! Te las, vei avea astfel timp. destul să mă vorbeşti de rău faţă de prietenul nostru…

Else se ridică şi se depărtă cu un foşnet de mătăsuri, iar în urma ei pluti o dâră de miresme subtile.

— Nu te poate suferi, nu-i aşa, Elizabeth

— După cum ai avut prilejul să vezi.

— Fiindcă n-ai făcut parte de la început din lumea lor?

— În ce-o priveşte pe Else, e ceva mai complicat. Mă urăşte mai ales pentru că sunt doamna Eichel. Ţi-am spus că Willy era speranţa marii burghezii din Heidelberg. Omul pe care se bizuiau, prin care voiau să conduc a treburile întregului land. Este unul din oamenii cu un viitor mare şi Else tare-ar mai vrea să-l ajute în carieră, ca să împartă apoi cu el gloria şi beneficiile. Din păcate, eu îi stau în cale. Iar Willy înseamnă pentru Else ultima şansă. Are aproape vârsta noastră. A cheltuit mult, a risipit mult. Veniturile ei au scăzut probabil simţitor. Trebuie să găsească o soluţie cât mai repede, dar o soluţie convenabilă. Or, cu cât trece timpul, cu atât se găsesc mai puţini pretendenţi. De aceea, ar fi fericită să mă prindă în flagrant delict, ca să-l oblige pe Willy să divorţeze de teama scandalului. Sunt convinsă că reprezinţi pentru ea o mare speranţă.

— Aş dori să nu se înşele.

Elizabeth îl privi pe Kurt drept în ochi.

— E adevărat, Kurt? Dacă aş deveni libera, ai mai vrea să te căsătoreşti cu mine?

— N-a existat în viaţa mea nimeni în afară de tine, Elizabeth. Prezentă sau absentă, nu vei fi decât tu!

— Kurt… Mă doare ce-mi spui, dar mă simt, totodată, fericită… Nu merit dragostea ta.

— Te rog, lasă-mă pe mine să judec dacă o meriţi sau nu.

Tăcură, gustând bucuria de a fi împreună. Pe la patru, Elizabeth plecă.

— Trebuie să mă duc... Soţia cuiva din clan este totdeauna acasă când se întoarce domnul şi stăpânul ei... Ne vedem deseară, Kurt, printre toţi oamenii ăştia care ne dispreţuiesc. Dar pentru că eşti aici, nu mai vreau să te pierd. Dacă vrei, te aştept mâine la patru după-masă în parcul castelului.

— Dar e multă lume acolo!

— Tocmai de aceea. Nu mi se va putea reproşa că mă ascund. La revedere, Kurt, sunt fericită... te iubesc!

— La revedere, draga mea Elizabeth.

După ce prietena lui plecă, Possberg îl chemă pe bătrânul chelner să facă plata şi se arătă din nou foarte generos cu el. Omul se înclină:

— Domnul îmi permite să-i spun că doamna e foarte frumoasa?

— Vrei să-ţi spun şi eu ceva, dragul meu? O iubesc.

— Înţeleg, domnule.

n

* * *

După ce se întoarse la Heidelberg, lui Kurt îneni ideea să se ducă la orfelinatul unde fusese crescută Catherine. Află de la portar că directoarea nu primea decât dacă era anunţată dinainte. Stărui, cerând s-o înştiinţeze că cineva voia să-i vorbească despre Catherine Buchberger, dacă îşi mai amintea cumva de ea. Fu primit aproape numaidecât. Directoarea era o femeie voinică, plină de energie şi înfăţişarea ei dădea o impresie de forţă. Vorbea autoritar:

— Se pare, domnule, că doriţi să-mi vorbiţi despre Catherine Buchberger. În ce calitate, dacă nu vă supăraţi?

— Sunt inspector de poliţie, doamnă. Caut pe ucigaşul fostei dumneavoastră eleve.

— Nu văd ce v-aş putea spune ca să vă pună pe urmele asasinului. Nu mai ştiam nimic despre viaţa Catherinei după ce a părăsit orfelinatul. Cel mult că îşi câştiga singură existenţa dând lecţii de vioară şi că era

foarte apreciată de familiile la care se ducea. Pe scurt, o fată care făcea cinste instituţiei noastre... şi care a avut un sfârşit atât de trist. Nu-i rău, totuşi, să le punem în gardă pe toate fetele astea... Dar ca să vă spun cu cine se vedea...

— Nici nu mă aşteptam, doamnă. Aş vrea doar să-mi vorbiţi despre felul ei de a fi.

— Ne-a părăsit de atâta vreme... îmi aduc aminte de chipul ei, dar ca să fac un portret moral al Catherinei, zău, nu mă simt în stare. îmi pare rău de ea. Tot ce pot să vă încredinţez e că aici n-a lăsat o amintire neplăcută, ceea ce este un merit. Dar, staţi puţin, există cineva care o cunoştea şi v-ar putea da informaţii: bătrânul Mahland, profesorul ei de vioară de la Conservator, unde a intrat după ce a plecat de la noi când a împlinit vârsta legală. A fost eleva lui timp de trei sau patru ani.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu. Dar să ne uitam în cartea de telefon.

% Foarte binevoitoare, directoarea răsfoi cartea groasă şi, aproape numaidecât înălţă capul zicând:

— Mahland Siegfried, strada Nadler 144.

*

La numărul 144 din strada Nadler, Kurt intră într-un gang foarte întunecos şi urât mirositor. Nu era niciun portar care să-l îndrumeze, dar sunetul unei viori care-ţi zgâria îngrozitor urechile îl atrase spre o uşă unde pe o carte de vizită prinsă în patru pioneze scria:

Siegfried Mahland Toate instrumentele cu coarde.

Possberg trase de şnurul spălăcit al soneriei şi se auzi un sunet atât de firav şi de îndepărtat, încât părea că vine din mari adâncimi. După câtva timp, uşa se deschise şi în prag se ivi o făptură pipernicită, chircită, uscată, plină de panglici şi dantele nemaipomenite; din grămăjoara asta ciudată izbucni o voce ascuţită ca un sfredel *i*

— Ce doreşti, tinere?

— Să-l văd pe domnul Mahland.

— Vorbeşte mai tare! Nu te aud... Sunt puţintel surdă... Am 93 de ani, ştii?

— Aş dori să-l văd pe domnul Mahland.

— Pe fiul meu? E ocupat… Are o lecţie.

— Am să-l aştept, dacă-mi permiteţi.

— Da… sigur… poftim în salon… Am să-l anunţ pe Siegfried că sunteţi aici…

Possberg o urmă pe bătrânică într-un fel de acvariu scăldat într-o lumină verzuie din pricina geamurilor ca de biserică. În penumbra, se înălţau plante verzi şi costelive. Cea mai mare parte din mobile, dintr-un lemn întunecat, erau acoperite cu şaluri, iar pe pereţi se aflau tablouri, dar era cu neputinţă să ghiceşti ce reprezintă. Miorlăiturile ca de pisică încetară deodată. Kurt auzi un zgomot de paşi, o uşă care se deschide şi se închide şi în cele din urmă, uşa salonului fu data în laturi de un om cu plete lungi, albe şi o înfăţişare simpatica.

— Mama mi-a spus că doriţi să vorbiţi cu mine, domnule.

— Da, – aş vrea să discut cu dumneavoastră despre Catherine Buchberger.

— Despre Catherine? Vreţi să poftiţi în camera mea de lucru? Acolo vom fi mai liniştiţi.

Camera de lucru, foarte încărcată – era totuşi mai luminoasă.

— Cu cine am onoarea, vă rog?

— Sunt inspectorul de poliţie Kurt Possberg.

— Ah!

— Am venit la Heidelberg ca să încerc să-l descopăr şi să-l arestez pe ucigaşul Catherinei Buchberger.

— Sper să reuşiţi… Era o fată atât de drăguţă…

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre firea ei?

— O copilă foarte blândă, foarte supusă… Cu înclinare pentru muzică… Cânta fără efort. Poate că-i lipsea vigoarea, dar avea o ureche sigură şi o sensibilitate indiscutabilă. N-ar fi devenit niciodată o mare interpretă, dar era totuşi o excelentă violonistă.

— Nu ştiţi nimic despre viaţa ei particulară? Nu v-a povestit niciodată nimic?

— Nu, pe câte îmi amintesc. Când venea, nu vorbeam

decât despre muzică: un univers în care, în ciuda marei noastre diferenţe de vârstă, ne întâlneam.

— Avea vreo prietenă mai bună?

— Dumnezeule! Staţi puţin!

Mahland deschise uşa şi strigă:

— Mamă!

Bătrâna se ivi tropăind cu paşii ei mărunţi.

— Ce s-a întâmplat, dragul meu?

— O ţii minte pe fata aceea voinică ce o însoţea mereu pe Catherine Buchberger în anul 1 când a intrat la Conservator? Veneau des împreună, nu?

— Aia care nu ştia să se-mbrace?

— Da!

— Elfriede… Ra… Pa… Elfriede Balder!

— Eşti sigură?

— Ştii doar că eu nu uit niciodată nimic!

Mahland întări spusele bătrânei:

— E adevărat, cu cât îmbătrâneşte, cu arii îşi aminteşte mai bine. E destul de ciudat!

— Ştiţi cumva ce face acum această persoană?

— Mi se pare că «s-a căsătorit cu un masor care lucrează la clinica Schürer, pe strada Klingentor.

*

La clinică. Possberg nu în primit cu prea mare amabilitate. Directorul îi atrase atenţia că spitalul este în acelaşi timp un azil şi o casă de odihnă în care poliţia n-avea ce căuta. Kurt trebui să-i explice că dorea doar să-l vadă pe unul din masori, a cărui nevastă cunoştea o persoană dispărută şi putea să-i dea câteva informaţii folositoare pentru cercetări. Bănuitor, directorul acceptă, dar cu o rea-voinţă care nu era de natură să uşureze munca inspectorului.

t

— Bine, vă cred… Am să vă îngădui să vorbiţi cu cel care vă poate fi de folos. Vă previn însă că voi fi de faţă la convorbire şi, la primul cuvânt privitor la pacienţii mei, vă voi ruga să părăsiţi spitalul. Ne-am înţeles?

— Sunt întru totul de acord, domnule director.

— Avem doi masori aici, dar unul este în vârstă. Dacă cel care vă interesează nu-i căsătorit decât de câţiva ani atunci trebuie să fie Wolfgang Hochmayer. Vă rog să veniţi cu mine.

Possberg merse în urma directorului, de-a lungul coridoarelor strălucitor de albe, unde stăruia un miros de eter. Ajunseră împreună în faţa unei uşi la care directorul bătu. I se deschise şi în faţa lor se ivi un bărbat cu un aer de om cumsecade, nu prea deştept, dar plesnind de sănătate.

— Ce doriţi, domnule director?

— Mai ai mult, Hochmayer?

— Să termin coapsa doamnei…

— Fără nume. E secret profesional, Hochmayer, să nu uiţi asta niciodată! După coapsa cu pricina, eşti gata?

— Mai am umărul de la camera 2.

— Ei, umărul o să aştepte. Domnul care e cu mine vrea să-ţi pună câteva întrebări.

— Mie?

— Nu-i nimic grav, prietene, o simplă formalitate. De altfel, am să fiu şi eu de faţă.

Această făgăduială avu darul să-l liniştească pe masor care închise uşa. Kurt aşteptă în tovărăşia directorului care nu-l slăbea din ochi, de parcă se temea să nu-l vadă repezindu-se deodată într-una din camere pentru a-i viola secretul profesional. După câteva clipe, Hochmayer apăru din nou şi-l anunţă că e singur, întrucât bolnava ieşise pe o altă uşă. Poliţistul fu poftit într-o odăiţă unde se simţea mirosul uleiului de frecţie şi al altor alifii. Directorul arătă solemn cu degetul spre masor.

— Iată-l pe Hochmayer, inspectore. V-aş fi recunoscător dac-aţi termina repede. Aţi auzit ca şi mine că umărul de la camera 2 aşteaptă.

Kurt merse aşadar drept la ţintă:

— Domnule Hochmayer, soţia dumitale se numeşte Elfriede Balder?

— Da… Ce-a făcut?

— Nimic, fii pe pace. A fost prietenă şi colegă de conservator cu Catherine Buchberger.

— E adevărat. Da, ce-a mai plâns Elfriede când a aflat ce i s-a întâmplat bietei fete!

— Dar dumneata o cunoşteai pe Catherine Buchberger?

— Numai din vedere. Când venea la noi acasă, amândouă vorbeau despre muzică şi eu, cu muzica, deh…

— Unde locuiţi, domnule Hochmayer?

— Pe strada Heber numărul 127, pe lângă Şcoala de comerţ.

— Nu ştiţi cumva dacă soţia se vedea în timpul din urmă cu Catherine Buchberger?

— Mi se pare că şi săptămâna trecută a fost pe la noi… N-aş putea să jur, dar dacă nu era săptămâna trecută, în orice caz sunt mai puţin de două săptămâni.

— Multe mulţumiri, domnule Hochmayer. Sper că nu vă supăraţi dacă mă duc să stau de vorbă cu doamna?

— Nu, de loc. O iubea din tot sufletul pe prietena ei şi cu siguranţă o să-i facă plăcere să vorbească despre ea.

— Ei bine, mă duc drept la dumneata acasă»

— Ah, degeaba, domnule inspector!

— Poftim?

— Da, Elfriede s-a dus să se odihnească la mama ei, într-un sătuc din Pădurea Neagră, Alpirschbach se numeşte. Se va întoarce sâmbătă ca să putem petrece duminica împreună, cum ar veni, peste patru zile.

Descumpănit de piedica ce se ivea pe neaşteptate, inspectorul amuţi. Directorul, profitând de tăcerea lui, îl întrebă:

— Aţi căpătat, după câte îmi dau seama, toate informaţiile dorite, nu, domnule inspector?

— Da.

— În cazul acesta, v-aş ruga să nu mai răpiţi din timpul acestui băiat. Poţi pleca, Hochmayer.

*

Pe trotuarul din faţa clinicii, Kurt stătu la îndoială dacă să se ducă la Alpirschbach sau nu, dar era departe,

şi-apoi Elfriede îi va vorbi, desigur, cu mai multă încredere în prezenţa soţului ei. Cel mai cuminte lucru era, aşadar, să aştepte întoarcerea doamnei Hochmayer.

Cu totul întâmplător, Possberg observă că era urmărit. La început se îndoi, dar instinctul îi spuse că nu se înşela.

Făcu probele clasice şi în curând orice îndoială i se risipi: un om îl fila, de altfel cu stângăcie. Ca să se amuze, inspectorul coti deodată pe o stradă perpendiculară şi urmăritorul se ciocni nas în nas cu el.

— Linişteşte-te, dragul meu, n-am fugit.

Omul bombăni:

— Te crezi deştept, nu?

— În orice caz, mai deştept ca dumneata şi fără să mă străduiesc prea mult… Nu prea învăţaţi meserie la Heidelberg, după câte văd!

— Şeful a zis că ai venit să ne încurci treburile şi văd că nu s-a înşelat. Dar, n-ai grijă, aerul din Heidelberg începe să nu-ţi priască.

— Nu, zău?

— Fă pe şmecherul cât pofteşti, tot noi o să râdern la urmă!

— Rămâne de văzut!

Possberg se despărţi de colegul lui şi intră într-o ca fenea, de unde îl chemă la telefon pe inspectorul principal Oberhofer.

— Domnule inspector principal, Possberg la telefon.

— Da, ce vrei?

— Mi-aţi spus să vă ţin la curent eu iniţiativele mele.

— Te-ai hotărât, în sfârşit?

— Vă semnalez, aşadar, că acum câteva clipe l-am admonestat pe unul dintre inspectorii dumneavoastră, care şi-a permis să mă fileze ca pe un răufăcător. Nu i-am luat numele, dar sunt sigur că-l cunoaşteţi, domnule inspector principal.

— Te distrează să-ţi baţi joc de mine, Possberg? Te crezi la adăpost din pricina lui Hagen, imbecilul ăla bătrân?… Ei bine! Nro să treacă mult şi ai să înţelegi că

nu-mi pasă de Hagen şi că atâta vreme cât n-ai să cureţi locul, am să pun pe cineva să se ţină scai de dumneata, fie că-ţi place ori ba.

— Sunteţi prea bun, domnule inspector principal, că vegheaţi aşa asupra mea.

Zgomotul telefonului trântit cu putere îi sparse urechea lui Kurt, care trase o înjurătură. Prin uşa de sticlă a cabinei îl zărea pe urmăritorul lui care îl aştepta rezemat de tejghea. De astă dată, lupta se dădea pe faţă şi în sa.

spectorul nu se putu împiedica să se gândească ce tare trebuie să se simtă Gherhofer pentru a vorbi cu atâta obrăznicie de Hagen. Ce mai viespar stârnise moartea Catherinei!

Tot urmărit, Possberg se întoarse la hotel.

Cum ajunse sus, se uită pe fereastră şi-l zări pe poliţist, care, fără să-şi mai dea osteneala să se ascundă, se rezemă de un zid, pe cealaltă parte a străzi. Kurt ridică din umeri. Oberhofer spera să-l facă să renunţe, lucru mai mult supărător decât primejdios; dar ceea ce îl îngrijora pe Kurt era faptul că un funcţionar îşi permitea să procedeze astfel. Trebuia să fi fost convins că nu are de ce să se teamă şi tare ar fi vrut Possberg să ştie pe ce se întemeia o asemenea convingere. Tolănit într-un fotoliu, fuma liniştit o ţigară şi încercă să-şi pună ideile în ordine. Nu reuşea însă să se concentreze asupra problemei pe care trebuia s-o rezolve, căci gândul îl ducea mereu spre întâlnirea cu Elizabeth. Se împotrivi câteva clipe, apoi se lăsă în voia visurilor. Petrecu astfel, fericit, vreo două ore între veghe şi somn. În mintea lui populata de fantome se desfăşura filmul unui viitor în care Elizabeth rămânea pentru totdeauna alături de el. Gata să-l fure somnul eliberator, nu mai ţinea seama şi trecea peste toate piedicile şi împrejurările care, de altfel; se rânduiau după voia lui. Amestecând timpul şi ora, pleca la braţ cu Elizabeth spre o ţintă necunoscută şi[1] din pragul casei pe care o părăseau, bătrâna gazdă a Catherinei, masorul cu figura de om cumsecade, chelnerul de la Neckargemiind, Anny Thiele le

---

1

făceau semne prieteneşti. Strălucind de bucurie, Kurt se aşeză la volanul unui automobil plin de flori, cu Elizabeth lângă el şi, ceea ce era şi mai de necrezut, Catherine, ca o subretă de casă mare, stătea pe scaunul din spate. În clipa când automobilul pornea, Gatherine, în picioare, începea să cânte la vioară şi, în formaţia asta, cei trei intrau ca vântul în Heidelberg. Kurt nu află niciodată unde se duceau, căci adormi imediat.

Când se trezi, văzu că-i tot singur în camera lui de hotel, şi că ceasul era aproape 8. Încercă să vadă prin întuneric dacă încăpăţânatul său urmăritor era tot la postul lui. Nu l-ar fi zărit, dacă nu s-ar fi mişcat în noapte capătul unei ţigări aprinse. Un adevărat catâr tipul, sau mai degrabă Oberhofer, dat fiind că nefericitul care se plictisea în stradă nu făcea decât să asculte ordinele primite.

Totuşi, enervat de supravegherea la care era supus, Possberg hotărî să se descotorosească de îngerul lui păzitor. îşi puse pijamaua, aprinse lumina şi se duse să închidă obloanele, ca şi cum s-ar fi pregătit de culcare. Apoi îşi puse din nou vestonul şi, lăsând lumina aprinsă, coborî scara în vârful picioarelor. Profitând de faptul că nu era nimeni la biroul de primire, ieşi pe uşa pentru furnizori. Odată afară, în stradă, încântat de festa jucată colegului său, o întinse cât putu de repede, simţindu-se mai tânăr ca oricând în ultimii zece ani. Pentru a ajunge la piaţa Wilhelm, se hotărî s-o ia pe drumul cel mai lung, căci voia să-şi liniştească nervii înainte de a sosi la Else, unde avea, desigur, nevoie de toată stăpânirea de sine ca să ţină piept clanului.

Înainta la întâmplare, luând-o pe orice stradă i se ivea în faţa ochilor, cotind după cum îi venea, la dreapta sau la stânga. N-ar fi putut spune pe unde mersese ca să ajungă în strada Trăitscheke, într-un cartier pe care nu-l cunoştea prea bine. Deodată, cu câteva zeci de metri înaintea lui, uşa unei case elegante de pe partea stângă se deschise şi în prag se iviră doi oameni adânciţi într-o discuţie serioasă, care îi făcu să se oprească un timp în

plină lumină. O mişcare, un gest şi Possberg înţelese că hazardul i-l aducea din nou în cale pe inspectorul principal Oberhofer. Kurt se întrebă dacă norocul nu-l va ajuta să afle, în sfârşit, cine îl sprijinea pe adversarul lui, dându-i acea îndrăzneală care-l nelinişte şi-l uimea în acelaşi timp. Se apropie, lipindu-se de zid, de cei doi oameni care ajunseseră pe trotuar, continuându-şi convorbirea. Kurt îl auzi pe Oberhofer rostind clar:

— Vă asigur, domnule deputat, că vă puteţi bizui pe mine!

Domnule deputat… Elizabeth – ba parcă Frieda nu-i spusese oare că Rudolf Rossler era deputatul landului Baden-Württemberg? Atunci Rossler era acela care-l acoperea pe comisar? Era firesc, fiindcă Rudolf făcea parte din clan, mai mult chiar, din nucleul clanului. Possberg se apropie de cei doi, tăindu-şi orice posibilitate de a mai da înapoi, tocmai în momentul în care unul dintre ei îşi aprindea ţigara. La lumina chibritului care se stinse repede, inspectorul recunoscu faţa lui Rossler, mai buhăit ca altă dată, dar altminteri neschimbat. Plin de îndrăzneală, Possberg se adresă lui Oberhofer:

— Bună seara, domnule inspector principal…

Luat prin surprindere, lui Oberhofer îi trebuiră câteva clipe ca să-şi dea seama că inspectorul din Stuttgart îşi îngăduia să-i întrerupă cu obrăznicie convorbirea şi când, în sfârşit, se convinse de neruşinarea unei astfel de purtări, începu să strige:

— Possberg, te…

Dar deputatul îl întrerupse tăios:

— Destul, Oberhofer! Lasă-te de obiceiul ăsta, de a te trezi răcnind pentru te miri ce. E tare neplăcut, dragul meu şi… aşa de vulgar! Kurt Possberg, tu eşti?

— Chiar eu, Rudoaf.

Deputatul îi întinse mâna.

— Ştiam că te afli în oraşul nostru, Kurt. îmi pare bine că te văd. N-ai să crezi, dar m-am gândit adesea la tine.

— Zău?

— Da, consider că ţara are nevoie de oameni ca tine. Unde te duci?

— La Else Urzinger.

— Nici că se putea mai bine, şi eii tot acolo mă duc. Vrei să mergem împreună?

— Cu plăcere.

— La revedere, Oberhofer. Te chem eu.

Uluit, poliţistul deschise gura ca să spună ceva, pe urmă, însă, se răzgândi, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă. Zăpăceala lui fusese atât de mare, încât uitase să-şi ia rămas bun de la domnul deputat. Rossler zise rin jind:

— Un slujitor buh Oberhofer, dar nu prea deştept. E adevărat că nu i se cere altceva decât să asculte.

— Mi-am dat seama.

Deputatul nu răspunse la această aluzie; fie că n-o înţelese, fie că n-o auzise. După ce făcură câţiva paşi în tăcere, Rossler reluă discuţia:

— De ce-ai intrat în poliţie, Kurt?

— Nu ştiu. Pe vremea aceea îmi pierdusem cu totul busola şi am intrat în poliţie pentru că aşa s-a nimerit, dar tot atât de bine puteam să fi cerut un loc în orice alt domeniu de activitate care s-ar fi ivit.

— Sper că nu sunt indiscret dacă te întreb: prostia asta ai făcut-o din pricina Elizabethei?

— Da.

— Îmi dai voie, între noi i le zis, să-ţi spun că ai greşit?

„Nu*

— Ah! O mai iubeşti, aşadar?

— Da.

Rossler îi strânse afectuos braţul.

Bietul meu prieten…

După o scurtă tăcere, urmă:

— Ai aflat că sunt deputat?

— Da. Frieda Posch m-a pus la curent. Şi îţi place?

— Bineînţeles. Nici nu-ţi închipui ce putere îţi dă. E foarte plăcut… Foarte plăcut pentru că îţi poţi ajuta

prietenii, în sfârşit, pe cei care merită. Spune, Kurt, ţii să rămâi în poliţie?

— Nu-mi displace.

— Eşti inspector, dacă nu mă-nşel?

— Dă.

— Zău că preţuieşti mai mult, Kurt… Ar trebui să fii în fruntea unui serviciu important. Tu eşti făcut să conduci, nu să execuţi.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Nu fac altceva decât să-mi exprim o convingere intimă. Ai o inteligenţă prea vie – îmi amintesc de reputaţia ta din universitate – ca să te înjoseşti făcând treburile murdare ale poliţiei. Aşa, de pildă, mi s-a spus că te afli aici pentru nu ştiu ce însărcinare destul de… măruntă?

— Răzbunarea n-a fost niciodată ceva mărunt, Rossler. Cea mai mare parte din tragediile clasice au ca motor răzbunarea…

— De ce vorbeşti de răzbunare?

— Deoarece, căutând pe ucigaşul Gatherinei Buchberger, încerc să răzbun moartea ei nedreaptă.

— O cunoşteai pe fata asta?

— Nu.

— Atunci, nu te înţeleg.

— De ce? Nu e nevoie să fii ruda unei victime a nedreptăţii ca să lupţi împotriva nedreptăţii… şi îţi poţi închipui ceva mai nedrept decât să fii asasinat la 25 de ani? Cunoşti tu vreo nedreptate mai mare decât să auzi oamenii vorbind cu nepăsare de o astfel de moarte numai pentru că victima era săracă şi ucigaşul ei bogat?

— Ucigaşul ei? îl cunoşti, aşadar?

— Ştiu cel puţin din ce clan face parte.

— Întocmai… Dacă acest nemernic, sunt de acord cu tine, face parte dintr-un clan, cum ţii să subliniezi, socoţi că e drept ca oprobriul care-l va copleşi pe criminal, după ce va fi prins, să se răsfrângă şi asupra clanului?

— Clanul n-are decât să-l alunge!

— Nu-i aşa de uşor cum ai aerul să-ţi închipui.

Tăcură; unul se întreba cum trebuia să procedeze ca să slăbească convingerile celui care-l însoţea şi a-l aduce cu picioarele pe pământ, celălalt aştepta atacul, curios să afle până unde va îndrăzni adversarul să i se dezvăluie.

— Ţi-ar plăcea să locuieşti la Bonn?

k De ce nu?

— Partidul meu e la putere, trebuie să profităm. Cuvântul meu cântăreşte destul de mult. Aş putea să-ţi dau o mână de ajutor ca să te salţi în grad cu câteva trepte dintr-odată. Şi aş face-o cu atât mai multă plăcere, cu cât n-aş avea impresia că este o acţiune urâtă, că cer ceva pe nedrept... Sunt sigur că, numindu-te într-o funcţie importantă, guvernul federal ar face o afacere bună.

— Şi toate astea cu condiţia să mă întorc la Stuttgart şi să las baltă ancheta pe care sunt însărcinat s-o fac?

Rossler nu se prefăcu nici că este indignat, nici că nu pricepe.

— Da.

— Dacă plec eu, altul îmi va lua locul.

— N-are importanţă, numai tu eşti primejdios.

— De ce?

— Pentru că eşti mai inteligent decât c-a mai mare parte din colegii tăi, pentru că ştii cum e la Heidelherg, pentru că ai ce ai cu noi... Nu, nu protesta! Ne porţi pică din pricina Elizabethei. Willy a comis o mare greşeală care pe tine te-a rănit adânc şi pe el nu l-a făcut fericit. Încearcă să uiţi trecutul, Kurt, şi gândeşte-te mai bine la viitorul tău.

— Oare ucigaşul Catherinei s-a gândit la viitorul ei sau la viitorul pruncului pe care ea îl purta?

— Înţelege-mă, Kurt, sau cel puţi. meearcă să mă-nţelegi! Sunt cel dintâi care deplâng moartea acestei fete; ca şi pe tine, mă revoltă crima asta prostească... dar poziţia mea mă face să văd mai departe decât tine... Chaterine Buchberger nu era decât o fiinţă omenească, iar eu trebuie să mă îngrijesc de soarta a mii de fiinţe! Nu trebuie să fie discreditată clasa burgheză pe care o

reprezint în Bundestag, căci altminteri socialiştii ar putea să iasă câştigători în viitoarele alegeri!

Şi ţi-ai pierde locul?

— Poate, dar Germania ar pierde mai mult ca mine. Poţi să pui oare în balanţă viitorul ţării tale şi soarta unei necunoscute?

— Rossler, când începi să stabileşti asemenea paralele, justiţia se duce dracului. În ciuda tuturor manevrelor voastre, am să-l descopăr pe ucigaşul Catherinei, am să-l arestez oriunde ar fi, oricine ar fi! Am să-l târăsc în piaţa publică! Am să-i demasc pe funcţionarii corupţi care au încercat să-l scape de osândă şi atunci se va vedea dacă această ţară, aşa cum pretinzi tu, se dispreţuieşte într-atâta, încât să se teamă de adevăr!

— Nu ştii cu cine te pui, Kurt.

— Mi-e totuna.

— Au să te zdrobească.

— Am să mă apăr”.

— Şi cine îţi garantează că nu vei fi primul care te vei simţi desperat că ţi-ai ţinut legământul faţă de tine însuţi?

— Îl cunoşti pe ucigaş, Rossler?

— Poate…

— Şi tu, deputat, tu, care te bucuri de încrederea a mii de oameni, nu-l dai pe mina justiţiei, cum e de datoria ta?

— Datoria mea d alta, dar tu eşti orbit… în orice caz, dacă-ţi schimbi părerea, ceea ce îţi doresc, dă-mi un telefon şi-mi voi ţine făgăduiala.

— Nu vreau să-mi pătez onoarea.

Rossler ridică din umeri.

— Nu mai suntem pe vremea lui don Quijotte, dar teamă mi-e că tu n-ai băgat încă de seamă.

La aceste cuvinte ajunseră în faţa casei Elsei Urzinger şi puseră capăt unei convorbiri care nu putea duce nicăieri.

*

Stând într-un colţ al salonului, cu un pahar de vin la îndemână, Kurt se uita la femeile şi bărbaţii ce-i fuseseră

cândva colegi. În ciuda sforţărilor vădite pe care le făceau cu toţii să fie amabili, Kurt se simţea izolat. Dacă n-ar fi fost de faţă Elizabeth, ar fi plecat aproape imediat. Rămăsese pentru ea. îl primiseră cu o aparentă căldură, atât cei ce-l cunoscuseră odinioară, cât şi cei care-l vedeau acum pentru prima dată. Dar sub această amabilitate silită, Possberg ghicea o stare de tensiune, în încăperea uncie se găsea, mobila rococo dădea impresia luxului şi Kurt s-ar fi lăsat înşelat, dacă Elizabeth nu l-ar fi pus la curent cu situaţia financiară a gazdei. îmbrăcată cu o rochie somptuoasă, care punea în valoare forme încă armonioase, Else era strălucitoare. Simţeai că era anume făcută pentru oficierea riturilor tradiţionale, pentru petrecerile spectaculoase din lumea bună. Râsul ei cristalin aducea tinereţe oriunde răsuna şi ştia să însufleţească, plină de pricepere, conversaţiile, să stârnească discuţiile. Veghea ou grijă, nimic nu scăpa privirii ei şi nu îngăduia nimănui să se sustragă atenţiei sale.

Kurt privea grupurile. Foarte aproape de el, Willy Eichel vorbea cu Rudolf Rossler. Willy nu se schimbase de loc; îţi făcea plăcere să-l vezi şi să-l auzi. Voise să se arate prietenos cu Possberg şi dacă ştia de întâlnirea acestuia cu soţia lui, nu vădea niciun fel de supărare. Părea un om simpatic şi doreai să te împrieteneşti cu el de cum îl întâlneai. Kurt nu se îndoia că va face o strălucită carieră politică. Iar dacă Rossler se cam buhăise, avea în schimb o voce mai gravă, o înfăţişare mai aşezată. îi plăcea la fel de mult să se audă vorbind, dar acum se supraveghea. Cel care îşi dăduse însă aere faţa de Possberg era muzicianul Egon Hausser. Deşi chelise puţin, era tot atât de frumos ca în trecut. Strângându-i mâna lui Kurt, îi spusese ironic:

— Ia te uită! Sherlock Holmes al nostru întors din focurile iadului.

Exclamaţia lui fusese plină de un dispreţ voit, ca să arate limpede cât valorează în ochii săi cei de la poliţie. Possberg o înghiţise fără să riposteze. Ştia să aştepte ora revanşei, care bate aproape totdeauna.

Blinda Frieda Posch, îngrozitor de stingherită, încerca să se ferească să dea ochi cu Kurt. îi şoptise repede bună seara şi apoi dispăruse, simţinau-se cu conştiinţa încărcată. Poliţistul îl revăzuse cu plăcere pe grăsanul de Emil Euler, medic vestit, care părea cel mai simplu dintre toţi. îi prezentase pe soţia lui, Maria, o femeie foarte voinică şi care, în afară de îndatoririle ei de nevastă şi de mamă, nu părea să aibă alte preocupări, Inspectorul o recunoscuse cu greu pe Edda Ibach, cea atât de sfrijită odinioară, în persoana amabilă, sigură de sine, pe deplin conştientă de valoarea sa, care alcătuia cu soţul ei, judecătorul Erich Grass – un bărbat spân, cu ochelari cu rame de aur – o pereche impunătoare prin simpla ei prezenţă. Dimpotrivă, cuplul format de deşiratul notar Dagmar Kassel şi durdulia Lisei era foarte caraghios. Ea toată numai zâmbet, el atât de întunecat, încât te-mbolnăveai de nervi numai când îl priveai. Dar cea care se arătase fără îndoială cea mai drăguţă cu el era Hildegarde Pauly, tot nebunatică şi guralivă ca-n trecut. Pălăvrăgea fără oprire, ceea ce părea să-l amuze pe soţul ei, un uriaş potolit şi de treabă, care preda la universitate limbile vechi. Şi apoi era Elizabeth…

Kurt se silea să nu se uite la soţia lui Willy Eichel, dar nu se putea stăpâni. Totul la ea i se părea drăguţ, până şi mersul ei băieţesc, lipsit de graţie, îl înduioşa. O socotea cea mai frumoasă dintre toate, deşi îşi dădea foarte bine seama că Else este mai drăguţă. Dar el o vedea cum nimeni nu era în stare s-o vadă. Ar fi vrut să se ridice, s-o ia de braţ şi să-i strige:

— Vino, Elizabeth, noi n-avem nimic de-a face cu oamenii ăştia!

Căci acesta era adevărul. Simţea că nu mai are nimic comun cu martorii tinereţii lui. Un zid se înălţa între ei şi nici de o parte, nici de cealaltă, nimeni nu dorea să-l treacă. Se prefăceau doar că zidul nu exista. Cu toate strădiuinţele ei de a nu părea prea tulburată de prezenţa lui Kurt, Elizabeth, fără măcar să-şi dea seama, se aşeza mereu în aşa fel, încât să-l vadă şi să-i surâdă.

Comportarea ei nu-i scăpă însă Elsei Urzinger care, din când în când, trecea pe lângă ea şi-i şoptea:

— Ai grijă, draga mea! Orbul de Willy, până la urmă, o să bage de seamă.

Elizabeth roşea, dar pornirea era mai tare decât ea, nu putea să-i întoarcă spatele lui Kurt. Atunci gazda se duse la Kurt şi, cu aerul că glumeşte, îi spuse încet:

— Dă-i înainte tot aşa, şi ai să ai neplăceri cu soţul, dragul meu!

Possberg privea fascinat pe bărbaţii şi femeile din jurul lui, oameni cu situaţie, care apărau zilnic meritele moralei burgheze tradiţionale şi-i învăţau pe copiii lor că nu-i bine să minţi, să furi, să ucizi, dar care se înţelegeau de minune între ei ca să ascundă un ucigaş pe motiv că făcea parte din casta lor. Nenorocirea consta tocmai în convingerea lor că nu greşeau. Nimeni n-ar fi putut-o sili pe Frieda Posch sau pe Hildegarde Pauly, sau pe Edda să facă ceva împotriva conştiinţei lor. Cât despre oameni de felul lui Emil Euler sau Dagniar Kassel, era limpede că n-ar fi comis cu bună ştiinţă o faptă urâtă. Egon Hausser, Willy Eichel şi Rudolf Rossler erau cu siguranţă mai maleabili.

Judecătorul Grass – soţul Eddei – veni să se aşeza lângă inspector. La fel de grav ca Dagmar Kassel, dar fiziceşte mult mai impunător, numai când se-uita la tine pe deasupra ochelarilor de aur te şi treceau fiorii.

— Edda mi-a vorbit adesea despre dumneavoastră, scumpe domn. Vă consideră un spirit superior şi ştiţi ca şi mine sau, mai bine zis, vă aduceţi aminte iară îndoiala că judecăţile ei despre oameni sunt de obicei severe.

— Într-adevăr, odinioară ne temeam întotdeauna de aprecierile pe care le făcea despre modestele noastre lucrări.

— Nu s-a schimbat de atunci, credeţi-mă, şi de aceea, în această privinţă, mă las cu totul în seama ei. Aşadar, fără să vreau câtuşi de puţin să vă supăr, îmi permiteţi să mă arăt oarecum surprins şi mâhnit că aţi intrat în poliţie. Aveţi vreo chemare speciala pentru această meserie?

— Fără îndoială, nu.

— Ei bine, atunci nu vă rămâne altceva de făcut deci t să ieşiţi din poliţie! Sunteţi încă destul de tânăr ca să evadaţi, cu atât mai mult cu cât veţi găsi cu siguranţă un sprijin puternic pentru a vă putea lansa în alta carieră.

— Credeţi?

— Pot să vă asigur.

Possberg se lasă prins în joc ca să vadă până unde va merge judecătorul Grass.

— Va trebui să mai chibzuiesc.

— Foarte bine, chibzuiţi... Şi fiindcă veni vorba, ce i-aţi făcut inspectorului principal Oberhofer? F furios foc pe dumneavoastră.

Făcând pe naivul, Kurt expuse judecătorului motivele ciocnirilor sale eu Oberhofer, pe care acesta, desigur, le cunoştea de mult. La sfârşit, declara:

— Dumneavoastră, domnule judecător, veţi considera absolut monstruos, cum socot şi eu, ca lui ofiţer de poliţie cu o funcţie atât de importantă să-şi permită să pună beţe în roate colegilor săi şi să aibă îndrăzneala să facă să dispară o importantă piesă de dosar, nu-i aşa?

— Bineînţeles, şi mărturisesc că dacă veţi putea face dovada celor spuse, voi lua măsuri ca Oberhofer al nostru să primească o mustrare dintre cele mai aspre.

Possberg râse în sinea lui. Judecătorul era mai tare decât deputatul, căci era mai prefăcut.

— Cu toate acestea, dragul meu, în cazul că eşti de acord că am oarecare experienţă în domeniul criminalistieii, îţi voi spune că exercitarea justiţiei e mai puţin simplă decât îşi închipuie lumea de obicei. Ceea ce trebuie să evităm înainte de toate, şi n-ai să mă contrazici, este nedreptatea comisă în numele justiţiei. Cunoşti vechea formulă: mai bine un vinovat care scapă nepedepsit decât un nevinovat lovit pe nedrept.

„Am ajuns la ce ne doare” – gândi Kurt.

— Uite, de pildă, în cazul pe care-l anchetezi... o nevinovată a şi fost lovită! victima. Crezi, într-adevăr, pentru că vrei să-l sileşti pe ucigaş să-şi ispăşească fapta, că ai dreptul să loveşti şi alţi nevinovaţi care n-au nicio.

legătură cu crima?

— Dacă vă gândiţi la familia asasinului, domnule judecător, atunci n-ar putea exista niciodată pedepse, fiindcă de cele mai multe ori criminalii au nevastă şi copii. Este oare acesta un motiv să i iertăm?

Grass, în ciuda stăpânirii de sine, se enervă:

— Dacă n-ai* fi vorba decât de familia lui! Dar, uneori, în spatele unor afaceri de acest fel se ascund uriaşe interese... morale şi foarte respectabile.

— Îl cunoaşteţi, din întâmplare, pe criminal?

— Eu? Vreţi să glumiţi, probabil?

— V-am întrebat, pentru că toată lumea aici îşi dă osteneala să-l ocrotească: Oberhofer, Rossler, dumneavoastră, fără s-o mai pun la socoteală pe Frieda...

Judecătorul se ridică şi rosti cu un glas foarte tăios:

— Mi-e teamă că Edda s-a înşelat de data asta. Sunteţi, fără îndoială, mai puţin inteligent decât mi s-a spus...

— Vreţi să ziceţi, mai cinstit decât credeaţi?

Grass se duse lângă Rossler şi Willy, cu care începu o convorbire aprinsă. Le comunica, probabil, eşecul misiunii sale. Kurt se întreba pe cine aveau să-i mai trimită. Dar nu mai veni nimeni la el şi tot restul serii nu mai fu luat în seamă. Când sosi clipa plecării, numai Elizabeth se apropie de dânsul şi-i întinse mâna; ceilalţi se mulţumiră să-i facă de departe un semn de rămas bun. Iar judecătorul nu găsi de cuviinţă să se supună nici măcar acestei reguli de politeţe.

Else Urzinger îl reţinu pe Possberg, care voia să se ducă şi el acasă.

— Mai rămâi... Vreau să-ţi vorbesc.

„Bun – îşi zise poliţistul – ea e aceea care se pregăteşte să dea ultimul asalt”.

Când rămaseră singuri, Else începu:

— Îmi place încăpăţânarea ta, Kurt. Şi, pe urmă, poţi să mă crezi sau nu, ţin foarte mult la tine. De aceea mi-ar părea rău să fii dat cu capul de toţi pereţii. Moralmente, bineînţeles.

— Eşti foarte bună, draga mea, dar linişteşte-te, am capul tare.

— Mă tem că nu destul de tare ca să reziste la toate loviturile care te aşteaptă dacă mergi mai departe, împotriva voinţei clanului.

— Din care şi tu faci parte, nu?

— Din care fac şi eu parte.

— Te numeri, aşadar, printre cei care vor să mă dărâme?

— Nu, eu mă număr printre cei care se supun, care nu-şi pot permite să nu se supună.

— Else, spune-mi, cine este ucigaşul Catherinei Buchberger?

— Nu ştiu şi mai ales nu vreau să ştiu. E o taină prea mare pentru mine.

Ieşind în stradă, Posisberg îşi dădu seama că nu se mai ţinea nimeni pe urmele lui. Faptul că fusese invitat la Else Urzinger potolise zelul lui Oberhofer.

CAPITOLUL V

Trezindu-se în zori, Kurt trecu printr-un moment greu. La această oră nehotărâtă a zilei, bolnavii suferă cel mai mult, neliniştea celor îngrijoraţi creşte, iar certitudinile desăvârşite se clatină. Possberg nu făcu excepţie de la regulă. Se întrebă deodată ce rost avea să se încăpăţâneze. Să se izbească de toţi într-o bătălie pe care avea cele mai mari şanse s-o piardă. Catherine murise fără să lase pe nimeni. Nimeni nu suferea de pierderea fetei. Cât despre ea, de-acum încolo era ca şi cum n-ar fi existat niciodată.

Atunci, la ce bun? Elizabeth nu va scăpa niciodată de sub stăpânirea lui Willy. Pentru Kurt era la fel de pierdută ca şi micuţa Gatherine. N-ar fi mai cuminte să primească sprijinul ce i se oferise, pentru a scăpa de viaţa cenuşie pe care o ducea? La urma urmei, ce-l privea pe el dacă asasinul era sau nu pedepsit? Ba chiar se întreba dacă are dreptul să pună în primejdie cu bună ştiinţă succesul unui partid politic în preajma alegerilor, dezvăluind în public numele unui răufăcător din raidurile lui, Jtidecându-şi

propria cauză, Possberg găsea noi argumente, punând în balanţă trupul neînsufleţit de la morgă şi o carieră rodnică. Putea oare, într-adevăr, să mai şovăie, dacă nu voia, să se poarte ca un neghiob? în cele din urmă, adormi iar, hotărât să lase totul baltă.

Când se dădu jos din pat, nu-şi schimbase încă părerea şi, îndată după ce se spălă şi se îmbrăcă, sună centrala telefonică şi ceru legătura cu Rudolf Rossler, deputatul landului. Dar după ce puse receptorul în furcă, îşi dădu seama că era o laşitate, că-şi renega dintr-odată tot trecutul, că o părăsea pe Elizabeth pentru a doua oară. Atunci, cu tâmplele zvâcnind, fără să mai stea pe gânduri, chemă din nou centrala şi spuse să se anuleze convorbirea cerută. Întâmplă-se ce s-o în timpi a, ştia acum că dacă cedează, nu ar mai avea curajul să trăiască, pentru că ar fi însemnat să rupă pentru totdeauna cu trecutul. Când auzi telefonul sun în d. Kurt şovăi. Credea că era Rossler. Cum însă telefonul suna mai departe, ridică receptorul. Fu anunţat că un domn, care dorea să-l vadă, îl aşteaptă în salon. Uimit, coborî gândindu-se la o nouă ofensivă a clanului, dar se trezi în faţa unui tânăr cu ţinută sportivă, care se recomandă drept ziarist. Lucra la ziarul opoziţiei – *Libertatea* – cel ce semnalase de altfel prezenţa inspectorului la Heidelberg. Mai declară că se numeşte Hans. Manner şi că vrea să ştie unde ajunsese Possberg cu ancheta. Kurt îl găsi simpatic şi-i făcu impresia unui om cinstit. De aceea îi mărturisi că întâmpina mari greutăţi din partea unor oameni pe sprijinul cărora îşi închipuise că se poate bizui. Totuşi, îl rugă pe Manner să nu publice spusele lui în ziar, căci atunci i-ar fi fost cu neputinţă să-şi îndeplinească însărcinarea. În schimb, îi promitea să-l vestească în primul rând pe el dacă izbutea să ducă ancheta la bun sfârşit. Manner jură să păstreze tăcere şi-i dădu numărul de telefon de acasă şi de la ziar, pentru ca, oricând, Possberg să-l poată găsi sau chema. Se despărţiră încântaţi unul de celălalt.

Conştient că Manner şi ziarul pe care-l reprezenta se dovedeau o forţă însemnată, Kurt se simţi din nou plin de

curaj şi se hotărî să treacă la atac. Pentru început, până la întoarcerea Elfriedei Hochmayer, nevasta masorului, se gândi să facă cunoştinţă cu cele două familii unde Catherine dădea lecţii de vioară copiilor. Alese la întâmplare familia Kraus. Stăpâna uneia din băcăniile de pe Karpfengasse îi arătă casa unde locuiau. îi deschise o servitoare bătrână. Ceru să vorbească domnului Kraus. I se răspunse că domnul Kraus era la birou, dar ca o putea vedea pe doamna Kraus. Possberg răspunse că-i putea încredinţa tot atât de bine şi doamnei Kraus problema pentru care venise. Fu condus într-un salon de un lux ţipător, unde intră aproape numaidecât după aceea o femeie de vreo 40 de ani, roşie în obraji şi încărcată de bijuterii.

— Se pare că vreţi să-mi vorbiţi, domnule? Domnul...?

— Inspectorul Kurt Possberg, de la Poliţia criminala din Stuttgart.

Ea îşi acoperi gura cu palma şi scoase un „Dumnezeule* pe jumătate gâtuit.

— Liniştiţi-vă, doamnă. N-am venit decât ca să vă cer câteva informaţii. Aş vrea să-mi vorbiţi despre Katherine Buchberger, care dădea lecţii de vioară fiicei dumneavoastră, după câte ştiu.

Ea îl corectă cu glas tăios:

— Fiului meu, şi vă pot asigura că regret şi acum lucrul acesta. Gând mă gândesc că dădeam şase mărci pe oră unei fete care a avut un asemenea sfârşit... eu numesc asta abuz de încredere.

Possberg o contrazise cu blândeţe:

— Mă îndoiesc că ea şi-a ales un astfel de sfârşit.

— În orice caz, o persoană cumsecade nu se lasă sugrumată într-o grădină publică! Ce, pe mine i-ar fi venit cuiva în gând să mă sugrume?

— Nu, sigur că nu, şi e păcat, dacă vreţi să ştiţi părerea mea. Omagiile mele, doamnă.

Ieşind de la familia Kraus, Possberg trase mult aer în piept şi râse gândindu-se la mutra doamnei Kraus. Desigur

că dădea acum un telefon soţului ei care-l va preveni pe Oberhofer, iar acesta din urmă se va duce la Rossler. O reacţie în lanţ. Sperând să aibă mai mult noroc la familia Heppner, Kurt se îndreptă spre strada Scheidmiihl.

Doamna Heppner era o femeie mititică şi grăsuţă, cu părul cărunt, pieptănat lins cu cărare la mijloc şi strâns la spate cu o fundă de catifea neagră. Ea îl primi cu amabilitate pe Possberg şi când află că vine să se intereseze de Catherine Buchberger, începu să plângă.

— O copilă fermecătoare… E îngrozitor! Ah, domnule, sigur că nu-i aduc nicio învinuire, nu am dreptul s-o fac, dar, orice s-ar zice, Cel de Sus îngăduie uneori – nişte lucruri!… Dădea în fiecare vineri lecţii fiicei mele

Elsa, care vrea să intre la Conservator. Ar fi luat mai multe ore de vioară, dar nu suntem bogaţi…

— Nu vă vorbea niciodată despre viaţa ei particulară?

— O, nu, domnule, nu! Era o fată foarte discretă şi bine-crescută… Visa să ajungă o artistă cu renume internaţional şi să călătorească prin lume dând recitaluri.

— În ultima vreme mai făcea asemenea planuri?

— Poate că nu… Dacă stau şi mă gândesc mai bine, părea mai puţin dornică să scape de oraşul nostru! Uite, mi-a vorbit chiar de Elsa când era mică… spunea că un copil mic cere multe îngrijiri… în sfârşit, mai curând preocupări de viitoare mamă decât de femeie gata să plece în vreo capitală străină.

Dezamăgit, Possberg îi mulţumi bunei doamne Heppner. Nu aflase nimic nou în cursul celor două vizite. Deodată, în clipa plecării, se întoarse şi întrebă:

— Cum aţi intrat în relaţii cu domnişoara Buchberger?

— Prin maestrul Egon Elausser, care avea pentru ea o deosebită stimă.

Kurt închise ochii şi mulţumi cerului în sinea lui că-i dăduse prin gând să pună această ultimă întrebare.

— O cunoştea, aşadar?

— Oh, da… Adeseori, pe înserate, când şovăia în interpretarea unei fraze muzicale, se ducea până la

maestru să-i ceară sfatul. Ne povestea că întâlnea acolo, nu o dată, oameni din înalta societate, care ar fi putut s-o ajute în carieră.

Mai ales, îl întâlnise pe ucigaş.

— Vă mulţumesc din suflet pentru preţioasele informaţii care-mi vor fi, nu încape îndoială, de mare folos. Şi fiindcă veni vorba, unde locuieşte Egon Hausser *i*

— În strada Teatrului numărul 240, dacă nu mă-nşel.

Possberg era în culmea bucuriei. Se apropia cu paşi mari de ţintă. De la început, de când ştia că ucigaşul face parte din marea burghezie, îl bănuia oarecum pe Hausser, afemeiatul, donjuanul a cărui faimă era cunoscută de toţi. Nu mergea, alerga pe strada Teatrului. Încrâncenat de nerăbdare, sună lung la uşa maestrului. Egon veni chiar el să-i deschidă. Se arătă uimit:

— Possberg? Ce vrei?

— Să-ţi vorbesc.

— Păi, să vezi… aştept pe cineva…

— Ei bine! O să te aştepte!

Muzicianul înălţă capul de parcă l-ar fi pălmuit.

— Frumoasă purtare, n-am ce zice! Dar unde te crezi?”

— La un ticălos!

Egon se făcu alb ca varul.

— Şterge-o, sticlete murdar!

Degeaba încercă însă să închidă uşa, căci Kurt, mult mai puternic decât el, îl împinse şi, intrând, trase uşa în urma lui. Tremurând de furie, Egon voia să se-mpotrivească.

— Nemernicule! Lichea! O să pun să te dea afară!

Fără să-i răspundă, Possberg îl târî până în salon, unde-l aruncă pe o canapea.

— Destul ai făcut pe nebunul, Egon! Vorbeşte!

Celălalt rânji:

— Despre ce dracu’? poate vorbi un om ca mine cu unul ca tine?

— Despre Catherine Buchberger, de pildă.

— Ah! Asta-i, aşadar! Te încăpăţânezi?

— Şi încă cum!

— Şi de ce ţi-aş vorbi despre Catherine Buchberger?

— Pentru că ai cunoscut-o, pentru că venea adesea să te vadă.

— Nu-i un motiv!

— Mai exista şi altui.

— Care anume?

— Dacă nu vrei să vorbeşti, am să-ţi stâlcesc mutra în aşa fel, că n-ai să îndrăzneşti multă vreme să te araţi în lume.

Hausser îl privea ţintă pe Kurt ca să-şi dea seama claca vorbea serios sau nu. Chipul poliţistului păru să-l convingă.

— Ce vrei să-ţi spun?

— De când trăiai cu ea?

— Alt! Înţeleg! Ai crezut că… îmi pare nespus de rău că trebuie să te dezamăgesc, dar n-am trăit cu ea.

— Nu te cred!

— Ce să-ţi fac i

— Era o fată foarte încrezătoare. Cine ştie ce i-ai băgat în cap şi ea te-a crezut. I-ai făgăduit s-o iei de nevasta, fără îndoială, şi când ţi-ai dat seama că-ţi stă în cale, ai omorât-o!

— Îţi pierzi timpul în poliţie, ar trebui să scrii romane!

— Am să pun mina pe tine, Egon, auzi? Am să pun mina pe tine!

— Idiotule, dacă ţi-ai cunoaşte meseria, ai fi cercetat şi ai fi aflat că în ziua când a fost asasinată această femeie eu dădeam un concert la Hamburg!

l ot ce clădise Kurt se prăbuşi dintr-odată. Trebui să-şi mărturisească aşadar că nu pusese mina pe asasinul Catherinei. Pe deasupra, sub duşul acesta neaşteptat, îşi aminti că atunci când Catherine îi încredinţase taina!

Ioî>

prietenei sale Anny, vorbise de un tânăr. Or, era greu să-l confunzi pe Hausser cu un student. Egon îl luă peste picior:

— Şi-acum, când mi-ai făcut dovada lipsei tale de perspicacitate, ţi-aş fi recunoscător dacă ai ieşi afară şi n-ai mai pune niciodată piciorul în casa mea. N-aş vrea să se afle că primesc sticleţi la domiciliu.

Possberg se apropie de Hausser care se ridicase în picioare.

— Ai câştigat o manşă! De acord. Dar eu nu mă las, pricepi? Nu mă las până când n-o să săriţi în aer cu toţii: şi tu, şi ceilalţi. Am. să arăt eu lumii care este adevăratul vostru chip!

— Şi-al tău priveşte-l puţin în oglindă! o mutră de nenorocit! De ratat! De neisprăvit care crapă de invidie când vede ce situaţie au foştii lui colegi. Ne urăşti pentru că Elizabeth a preferat banii lui Willy suspinelor tale! Şi-atunci? Ce-i de făcut? De altfel, mai bine ţi-ai fi păstrat-o pe ticăloasa aia!

Pumnul lui Kurt se abătu asupra lui Egon care, lovit în bărbie, se prăbuşi. Căzu în genunchi, se agăţă de divan, se ridică şi bâigui:

— Ai îndrăznit… ai îndrăz… nit să mă loveşti… pe mine! Egon Hausser… Nemernicule!

— Cere-ţi scuze!

— Pentru târâtura aia de Elizabeth?

Se prăbuşi din nou în urma altei lovituri care-l izbi în nas, de unde începu să-i curgă sânge, La vederea sângelui, se îngrozi:

— Ucigaşule! Ucigaşule!

— Te înşeli, Egon, ucigaşii se află în cercul tău I

— Ai să plăteşti tu… şi încă scump!

Şi Egon puse mâna pe telefon, făcu un număr şi ceru?

— Cu inspectorul principal Oberhofer, repede!

Kurt se gândi o clipă să-l împiedice să telefoneze. Dar ce rost avea? Cum ar fi ieşit el pe uşă, Hausser ar fi telefonat din nou.

— Alo? Oberhofer? Aici Egon Hausser… Nu, nu-i momentul! Kurt Possberg e la mine… M-a lovit ca să recunosc că eu sunt asasinul Catherinei Buchberger. Da,

bine, te aştept şi sper, fără să-mi fac prea mari iluzii, că va avea curajul să-şi recunoască faptele.

Muzicianul închise aparatul şi apoi îi aruncă lui Kurt în obraz:

— Fugi, nu?

— Eu? De ce? Mă dau în vânt după scene de soiul ăsta.

Luă telefonul, la nadul lui, ceru şi obţinu numărul lui Manner de la ziar şi avu norocul să-l găsească chiar pe ziarist.

— Alo! Manner? Aici Kurt Possberg. îţi aminteşti de scurta noastră convorbire de la hotel şi de ce mi-ai făgăduit? Ei bine, vino cât poţi de iute la celebrul Egon Elausser! Ai să ai parte de un spectacol neobişnuit.

Possberg închise liniştit telefonul şi luă loc pe divan.

— Şi acum, aşteptăm frumuşel amândoi.

Când se auzi soneria de la intrare, Kurt i-o luă înainte muzicianului şi se duse să deschidă. Când îl văzu, Oberhofer scoase un urlet:

— De data asta te-am prins! Mâinile sus! Possberg se dădu înapoi cu câţiva paşi din faţa pistolului care-l ameninţa şi se mulţumi să răspundă:

— Nu-ţi ajunge că eşti un hoţ, vrei să devii şi asasin ca să-i faci pe plac lui Rossler?

IU

Intrară în salon, unde Egon strigă:

— Acum face mai puţin pe viteazul!

— Dar tu, Egon, curajosule?

Ober ho fier interveni:

— Te-am prevenit, Possberg, şi n-ai vrut să mă asculţi… Cu atât mai rău pentru dumneata. La cea mai mică mişcare, trag f

— La urma urmei, aşa-i în banda voastră, să împărţiţi prada: unul sugrumă fata, altul asasinează pe cel care-l caută pe ucigaşul ei…

— Possberg, fir-ai al dracului!

Kurt crezu că adversarul lui va trage, dar o voce calmă întrebă:

— De-a ce vă jucaţi aici?

Hans Manner se afla în pragul uşii de la salon. Surprins, Oberhofer se întoarse şi în acelaşi timp, cu o lovitură bruscă în braţ, Possberg îl făcu să-i scape arma din mină.

— Îţi dau un sfat, Oberhofer, nu te mai atinge de pistol!

Ziaristul remarcă batjocoritor:

— Poliţiştii se bat între ei, zău aşa! Şi scumpul maestru se pare că a primit o chelfăneală, nu?

Comisarul se repezi la el:

— Şterge-o numaidecât!

— De acord, dar împreună cu el!

Şi-l arătă cu degetul pe Kurt, care îi zâmbi.

Oberhofer se uită la Egon cerându-i, parcă, din ochi, părerea. Muzicianul suspină.

— Bine…

Oberhofer se dădu la o parte. Manner şi Possberg plecară împreună. Pe stradă, ziaristul spuse:

Cred că am sosit la momentul potrivit?

— O clipă dacă întârziai, riscai să nu mă găseşti decât sub formă de cadavru.

— Dar de ce ţine Oberhofer aşa de mult să te omoare?

— Ca să facă plăcerea cuiva.

— Cui?

— N-a venit încă vremea să-ţi dezvălui numele lui.

— N-ai să-mi spui nici care sunt motivele pentru care ai stâlcit frumosul profil al lui Egon Hausser?

— Nu.

— Recunoştinţa nu te face prea vorbăreţ.

— Nu te supăra dacă nu-ţi spun nimic până când nu sunt sigur!

— Să ştii că faci rău. Ziarul meu reprezintă ceva şi, dacă ţi-ar lua deschis apărarea, poate c-ar ţine mai mult seama de dumneata.

— Nu încă.

— Bine, eu te-am prevenit. Mai mult n-am ce face. Cheamă-mă din nou când crezi de cuviinţă.

— Negreşit, şi-ţi mulţumesc.

*

Kurt mâncă liniştit la hotel. Acum, că lupta se dădea pe faţă, se simţea mai la largul lui. îi telefonă lui Erwin Hagen care, în ciuda nepăsării pe care o afişa, îşi trădă emoţia.

— E de necrezut! Ce se-ntâmplă, de fapt, la Heidelberg?

— Asta mi-am propus şi eu să aflu.

— Ia-o încet, Possberg, căci am impresia că eşti pe cale să stârneşti un cuib de viespi de toată frumuseţea.[2]

Am să vorbesc şi cu şefii mei. Totuşi, ar fi bine să afli cum se învârtesc. Cheamă-mă din nou mâine seară.

*

Elizabeth nu-i spusese lui Kurt în ce loc anume din parcul castelului îl va aştepta. Poate voia să-l pună la încercare. Poliţistul zâmbi. Dacă îşi închipuia cumva că uitase desele lor întâlniri, din verile când îşi pregăteau examenele, pe o bancă din Stuckgarten – mereu aceeaşi – se înşela. Castelul este fala Heidelbergului. Silueta lui masivă, de culoare trandafirie, domină oraşul, simbolizând în ochii vizitatorului grozăviile războiului împletite cu plăcerile vieţii. Grozăviile războiului se concretizează în uriaşele mormane de zidărie pe care o mină franceză le-a smuls din turn (de atunci se numea Tumul Despicat), iar plăcerile vieţii în pivniţele aceluiaşi castel ce închid nişte butoaie de vin uriaşe, dintre care unul conţinea în 1769 trei sute de mii de litri. Urcând străduţele pieptişe şi scările ce duc spre esplanadă, Possberg se gândea la toate aceste lucruri, căci pentru el castelul era însuşi Heidelbergul de ieri şi din toate timpurile. Pătrunse în parc cu un suspin de plăcere. În liniştea răcoroasă ce domnea sub copaci se simţea departe de toate intrigile şi mârşăviile în care era nevoit să se bălăcească. Se uită la ceas: patru şi două minute. Întârziase! Grăbi pasul, trecu

---

2 8

pe sub arcul de triumf care purta numele de Elizabeth (îşi aminti de câte ori glumise cu drăgălăşenie pe socoteala prietenei lui din pricina acestei potriviri) şi se duse drept la banca „lor” din Stuckgarten. Elizabeth era acolo»

— Văd că ţi-ai adus aminte, Kurt.

— De câte ori trebuie să-ţi spun că nu mi s-au şters din memorie singurele clipe fericite din viaţa mea? Aici mă gândeam la tine, Elizabeth... Pe banca asta am făurit în minte un viitor de care fiinţa ta era strâns legată... Aici am hotărât unde şi cum trebuia să aibă loc căsătoria noastră.

Ea îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

— Te rog, Kurt, taci... Vrei să plâng? Trecătorii ar putea crede că te porţi urât cu mine. Nimeni n-ar putea bănui că numai remuşcarea îmi smulge lacrimi şi că-mi plâng viaţa distrusă.

— Nu-mi pasă de ceilalţi!

— Greşeşti, pot să-ţi facă încă rău, mult rău.

— Le-am spus că nu mai am nimic de pierdut, o dată ce te-am pierdut pe tine...

— Îţi jur, Kurt, că te încăpăţânezi degeaba să le stai în cale şi că sunt în stare de orice!

— Să mă omoare poate? Nu cred. Sunt funcţionar public şi şefii mei n-ar accepta, totuşi, să fie înlăturat unul din subalternii lor aflat în misiune.

— Nu-ţi face prea multe iluzii... Nu ştii cât sunt de puternici.

— Bun, de acord: mă înlătură. Ei, şi?

— Dar, Kurt, n-ai dreptul să vorbeşti astfel! Eşti

A W A w mea imar...

— Cu un an mai în vârstă decât tine, Elizabeth. În mod normal, ar trebui să am încă mulţi ani de trăit, ani în care nu aş înceta o clipă să-mi spun: Elizabeth trăieşte alături de un alt bărbat, Elizabeth trăieşte în casa altuia... Ce viaţă poate fi asta?

— Gândeşte-te că dacă ţi s-ar întâmpla ceva din cauza mea, nu mi-aş ierta-o niciodată, Kurt.

— Dacă mi se întâmplă ceva, va fi din cauza Catherinei... E adevărat că pentru mine Catherine şi cu

tine nu sunteţi decât o singură fiinţă. La era pentru ucigaşul ei ceea ce aş fi dorit eu să fii tu pentru mine… dar eu nu te-aş fi sugrumat!

Râse în silă, dar Elizabeth nu-i ţinu isonul. Kurt spuse pe un ton voit nepăsător:

— Închipuieşte-ţi că l-am bătut pe Egon Hausser.

— Ştiu. Pentru ce ai comis imprudenţa asta nebunească?

— Pentru că nemernicul şi-a permis să vorbească urâfe, despre tine.

Ea dădu cu tristeţe din umeri:

— Dac-ar trebui să te baţi cu toţi cei care vorbesc urât despre mine, nu ţi-ar ajunge ziua întreagă. Egon i-a telefonat lui Willy când ne luam cafeaua. Soţul meu s-a înfuriat teribil. Şi mi-a aruncat în faţa: „Începe să ne scoată de-a binelea din sărite iubitul ăsta al tău…! închipuie-ţi că a îndrăznit să-l lovească pe Egon!” – „De mult merita o bătaie”, i-am răspuns eu. – „Poate, mi-a răspuns Willy, dar nu-i rolul unui poliţai de proastă speţă (iartă-mă, Kurt) să facă pe împărţitorul de dreptate printre noi. O să ne ocupăm foarte serios de el acum!” De aceea, Kurt, trebuie să fii cu multă băgare de seamă… Ştii, aş vrea să te întorci la Stuttgart… Aş fi mai liniştită. Dar ce-i cu tine, Kurt. tu nici nu mă mai asculţi!

Possberg se scutură.

— Iată-mă… A zis într-adevăr „iubitul tău”?

— Da.

— Atunci îl iert pentru toate celelalte.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui, oftând

— Bietul meu Kurt…

— Nu sunt de plâns, cita vreme eşti tu lângă mine.

— Kurt, dacă mă iubeşti, îmi făgăduieşti să te întorci la Stuttgart?

— Şi să vă părăsesc, pe Catheiâne şi pe tine? Niciodată!

— Catherine nu mai are prea multă însemnătate. Cât despre mine, cu voie sau fără voie, tot va trebui să mă părăseşti…

— Nici nu te ghidi! Habar n-am ce voi face mâine. Nu ştiu decât un singur lucru: voi pleca din Heidelberg când asasinul Catherinei va fi la închisoare şi când te voi putea lua cu mine!

— Dar e imposibil!

Poate… dar mie îmi plac lucrurile imposibile.

*

În camera lui, Kurt retrăia cele două ceasuri petrecute cu Elizabeth, ca altă dată. Acest cuvânt „altă dată” îi venea mereu în minte. De fapt, trăia într-un timp ireal, în care gesturile de astăzi le trezeau pe cele de ieri, cu care se confundau. Ca în romanele ştiinţifico-fantastice, unde este vorba de universuri paralele, Possberg nu era sigur niciodată în ce an trăia. De altfel, era de ajuns un da sau un nu şi timpul lua altă înfăţişare. îi ajungea să revadă la colţul unei străzi un decor, martor al trecutului, ca să înceapă să trăiască din nou în 1952… Şi se-ntorcea apoi iar la ziua de azi de îndată ce trecea de acel loc. Tolănit în fotoliul lui, inspectorul nu mai ştia bine dacă era studentul care se hotărâse să devină poliţist, sau poliţistul care regreta că nu mai este student. Soneria telefonului sună încă o dată şi-l smulse din visare.

— Alo, aici Possberg.

— Kurt, sunt eu, Else

— Bună ziua, Else.

— Kurt, iar ai făcut boroboaţe?

— Nu, zău?

— Nu face pe nevinovatul! Se pare că nefericitul acela de Egon a trebuit să trimită câteva telegrame ca să contramandeze mai multe recitaluri, în aşa hal l-ai stâlcit în bătaie!

— Să nu exagerăm! I-am turtit niţel nasul şi l-am atins la bărbie…

— Ar trebui să te cert, Kurt, dar în fond sunt destul de mulţumită. Egon mă călca pe nervi de mult. Merita o lecţie.

— Else, nu cumva trădezi clanul?

— Ţi-am mărturisit că-i dau doar ascultare, ceea ce

nu înseamnă că-l şi aprob.

— Îţi mulţumesc de încurajare, Else.

— Kurt...

Urmă o tăcere destul de lungă înainte ca tânăra femeie să se hotărască să continue:

— Kurt... Elizabeth ţi-a spus, fireşte, că Willy şi cu mine ne iubim.

— Da, aşa m-a lăsat să înţeleg.

— Ascultă, cred că am găsit mijlocul s-o fac pe Elizabeth să-şi recapete libertatea şi să devină doamna Possberg.

— Să te audă Cel de Sus!

— Cel de Sus, fie, dar altcineva nu... Ar fi prea periculos pentru mine, Kurt. Vrei să stăm de vorbă acum? Cred că nu avem timp de pierdut.

— Şi eu cred tot aşa! Când şi unde vrei să ne întâlnim?

— Te aştept la mine

— Am şi sosit.

Possberg tremura de nerăbdare şi nu înceta să-şi spună:

„Să dea Domnul să nu se fi înşelat! Să fi găsit cu adevărat mijlocul s-o recapăt pe Elizabeth! Cf

*

Else îl primi pe Kurt îmbrăcată într-o rochie de interior de un verde intens, ce punea minunat în valoare părul ei negru cu reflexe roşcate. Puţin mirat, Kurt se întrebă dacă nu cumva incorigibila cochetă îşi pusese în minte să-l cucerească.

— Hai repede, ca să putem sta liniştiţi de vorbă înainte să vină cineva...

— Aştepţi pe cineva?

— Da. Cât e ceasul?

— Şase şi jumătate.

— Bine. Avem tot timpul... Ia loc... Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc.

— Cât e ceasul?

— Ceasul? Doar ţi-am spus...

— Aşa-i… Nu ştiu ce am… Parcă mă sufoc… Ah, şi apoi ştiu eu foarte bine de ce sufăr: de frică.

— Frică? De cine ţi-e frică?

— De ei. Dac-ar bănui că te primesc la mine, pe ascuns… ar fi cumplit, Kurt!

— Îţi mulţumesc cu atât mai mult, cu cât ţi-ai asumat acest risc pentru Elizabeth şi pentru mine.

— Să nu mă socoteşti mai bună decât sunt. La mine m-am gândit mai întâi. Iată: Elizabeth te iubeşte. Nu mai încape îndoială; mi-a fost de ajuns s-o văd deunăzi la Neckargemund, ca să ştiu cum stau lucrurile. Iar eu îl iubesc pe Willy, şi Willy mă iubeşte şi el. Dacă n-ar ocupa o poziţie atât de înaltă, greşeala pe rare a făcut-o căsătorinciu-se cu Elizabeth ar putea fi reparata. Din nenorocire, tot Baden-Württembergul are ochii aţintiţi asupra lui. Ca să le inspire încredere, Willy nu trebuie să aibă nicio pată… Cât e ceasul?

— Şase treizeci şi cinci.

— Bine… Simt nevoia să iau ceva… Doar n-ai să mă laşi să beau singură! Puţin coniac franţuzesc?

— Fie! Doar un strop.

Else se ridică, făcu un pas, doi, se clătină, îşi duse repede mina la frunte, scoase un geamăt înăbuşit, se clătină din nou şi Kurt o prinse ca să nu.se prăbuşească. Foarte încurcat, o ţinea în braţe pe această femeie trupeşă care, cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, bolborosea cuvinte fără şir. Deodată, îşi apucă rochia de parcă s-ar fi înăbuşit şi, cu o smucitură, îşi smulse partea de deasupra, dezgolindu-şi pieptul. Se lăsă. din ce în ce mai greii în braţele lui Kurt; scoase un geamăt prelung. Cu o mină, Possberg încercă să-i ridice capul. În clipa aceea, uşa de lângă el se deschise şi în cameră se ivi fotograful Lechner. Poliţistul era aur de uluit, încât celălalt avu timpul să ia câteva clişee până Possberg să poată face vreo mişcare. Strigă:

— Ah! Dumneata?

Dar fotograful o şterse înainte ca Possberg să se

poată descotorosi de Else. Voia tocmai s-o întindă pe divan când intră Cherhofer. Poliţistul rămase nemişcat, privi toată scena şi zise:

— Cred că sosesc la timp, nu?

Scoase pistolul şi îl ameninţă pe Possberg

— Mâinile sus, sau trag!

— Eşti nebun?

— Mâinile sus! Am mare chef să te curăţ, Possberg Nu mă ispiti s-o fac!

m /

e + – r

Kurt se supuse.

— Bine. Treci acolo şi nu te mişca. Poţi să-ţi vii în fire, scumpa prietenă.

Else se ridică, îşi potrivi rochia şi zise cu un zâmbet:

— Noroc că eşti punctual, Oberhofer *l* Nu mai ştiam ce să-i îndrug.

După ce-şi recăpătă sângele rece, lui Kurt începu să-i fie ciudă că se lăsase dus de nas ca un ageamiu, dar cine şi-ar fi putut închipui că Else Urzinger se putea preta la o asemenea comedie! Tânăra femeie se uită zâmbind la victima ei şi-i spuse:

— Cred că dacă inspectorul principal şi pistolul său n-ar fi aici, ţi-ar face o deosebită plăcere să mă baţi, Kurt.

— Nu, niciodată n-am bătut o prostituată… Mă mulţumesc s-o deplâng.

Dintr-un salt, Else fu lângă el şi îl pălmui. Kurt se mărgini s-o privească drept în ochi.

— Ca să faci astfel de treburi, Else, trebuie să admit că eşti într-adevăr pe drojdie. În amintirea celei ce-ai fost odată, te iert, dar nu pot să-i ieit pe cei care ţi-au impus o comedie al cât de umilitoare.

Tânăra femeie se îndreptă cu paşi mari spre uşă. Oberhofer o apucă de braţ:

— O clipă. Şi depoziţia?

Ea se smuci strigând:

— Nu face exces de zel prostesc, Oberhofer! Ştie tot atât de bine ca şi mine că ai depoziţiartiea în buzunar!

Else ieşi, iar Oberhofer scoase într-adevăr din portofelul sau o hârtie pe care o citi cu voce tare:

— „Subsemnata Urzinger, Else, Dorothea, Maria, domiciliată în Piaţa Wilhelm numărul 7, declar că în după-amiaza zilei de 22 septembrie 1961, pe când mă aflam singură la mine acasă, am primit vizita unui fost coleg de universitate, Kurt Possberg, în prezent inspector în serviciul Poliţiei criminale din Stuttgart. Venise să-mi vorbească despre ancheta pe care o face în legătură cu Catherine Buchberger, asasinată la Stuttgart. Apoi, dintr-odată, a început să-mi facă o curte foarte insistentă, jurându-mi că se întorsese la Heidelberg numai pentru mine şi rugându-mă să-i cedez. Cum eu l-am refuzat indignată şi totodată mâhnifă de această purtare de necrezut, s-a aruncat asupră-mi cu intenţia vădită de a abuza de persoana mea. îmi rupsese partea din faţă a rochiei, când comisarul Oberhofer, căruia îi spusesem să vină la mine în vederea organizării serbării date pentru orfanii poliţiştilor, a intrat în casă. Auzindu-mă strigând, s-a repezit să mă ajute. Numai sub ameninţarea pistolului, Kurt Possberg mi-a dat drumul. Heidelberg, 22 septembrie 1961. Semnat Else Urzinger”. Ce zici, Possberg?

— Literatură proastă, Oberhofer.

— Poate, dar destul de bună ca să te bage la răcoare.

Inspectorul principal telefonă la biroul său:

— Alo, Burchner? Aici Oberhofer… Trimite-mi-i imediat pe Lans şi pe Kraft în Piaţa Wilhelm numărul 7. Să ia o maşină. îi aştept.

Fără să-l slăbească pe Possberg din ochi, Oberhofer se aşeză.

— Tentativă de viol… greu o să scapi din asta, inspectore… Şi chiar dacă judecătorul n-o să fie prea aspru, cariera ţi-este compromisă, nu crezi?

— Cariera mea? Nici că-mi pasă! Un singur lucru are preţ în ochii mei, Oberhofer, să pun mâna pe dumneata şi pe cei ce trag sforile, cei care te pun în mişcare!

— N-o să ai prilejul.

Inspectorul principal aprinse o ţigară şi reluă:

— Ce ciudată e înverşunarea asta cu care te legi de toţi! Şi pentru cine? Pentru ce?

— N-ai putea înţelege. Când am intrat în poliţie, am jurat, ca şi dumneata de altfel, să apăr pe cel nevinovat. Dar, pesemne, nu-ţi mai aduci aminte. N-ai fost niciodată sărac, Oberhofer?

— Sărac? Am crăpat de foame! Am văzut cum piere mama, ducându-se să lucreze cu ziua. Tata murise într-un accident de muncă. Şi mă-ntrebi dacă am fost sărac? Am fost, şi încă în aşa măsură, încât am rămas cu o teamă cumplită de sărăcie! Vreau bani pentru că niciodată n-au fost bani de ajuns la noi în casă. Vreau să fiu cineva, pentru că am primit prea multe lovituri de picior. Şi-atunci, ce vrei să însemne pentru mine o fată cum era Catherine Buchberger?

— Şi ea era săracă.

— Ei şi? Pe mine sărăcia m-a făcut necruţător, afară doar dacă nu eşti un sfânt, şi eu nu sunt un sfânt, Pqssberg. Şi, la urma urmei, tot ceea ce am încerca noi să facem ca să-l descoperim pe asasin n-ar putea să-i redea fetei viaţa, şi cum n-are rude…

— Trebuie să recunoşti că nu-i un lucru prea obişnuit ca un comisar de poliţie să fie la ordinele unui ucigaş, nu?

— Judeci ca un nătărău, Possberg! Nu sunt la ordinele unui ucigaş, ci în serviciul unei caste puternice care şi astăzi, dar mai ales mâine o să taie şi o să spânzure în landul nostru. Se întâmplă ca în sânul ei să se afle un asasin. N-ar putea fi nimicit decât cu riscul de a dărâma tot edificiul. Şi atunci… ucigaşul să scape, numai să rămână în picioare edificiul!

Cei doi inspectori chemaţi de Oberhofer sosiră. La ordinul inspectorului principal, îi puseră cătuşele lui Possberg şâl luară cu ei.

*

Kurt petrecu noaptea la închisoare, dar fu transferat la tribunal imediat după audierea de a doua zi dimineaţă; întâmplarea voi ca Hans Manner, care umbla încoace şi încolo pe coridoarele Palatului de Justiţie, să-l zărească pe

când trecea între îngerii lui păzitori. Se ţinu după el. Inspectorul fu trimis în faţa judecătorului Grass. La vederea acestuia, Kurt înţelese că laţul se strângea. După interogatoriul de identificare, magistratul se adresă pârâtului:

— Eşti acuzat că ai săvârşit un act foarte grav, pentru care ai putea fi pedepsit cu închisoare pe viaţă. Am în faţa mea depoziţia doamnei Urzinger care se plânge că a fost violentată de dumneata. În cazul când comisarul Oberhofer care, din fericire, tocmai avea întâlnire cu victima, nu s-ar fi găsit la faţa locului, s-ar fi petrecut lucruri despre care e mai bine să nu vorbesc. Recunoşti faptele?

— Cum doriţi dumneavoastră, domnule judecător.

— Ce-nseamnă acest răspuns?

— Înseamnă că am căzut victima unei înscenări, că nu m-am atins de această doamnă, că un fotograf aştepta în spatele unei uşi semnalul convenit ca să ia câteva fotografii compromiţătoare, şi adaug, domnule judecător, că dumneavoastră sunteţi foarte bine informat despre această capcană. Şi atunci, ce rost au întrebările?

— Neobrăzatule! Niciodată nu mi-a fost-lat să văd o neruşinare mai mare! Ai noroc că victima, dintr-o dorinţă legitima de a evita orice publicitate, nu s-a constituit parte civilă! în orice caz, am să înaintez împotriva dumitale o plângere, pe cale administrativă, la superiorii dumitale. îţi ordon să părăseşti Heidelbergul până la miezul nopţii altfel ai să fii din nou închis, căci conştiinţa îmi interzice să las în libertate un individ de teapa dumitale!

— Poftim? Aţi spus conştiinţă, domnule judecător?

— Da… şi?

— Nimic… nimic. Găsesc exprimarea plină de haz, atâta tot!

— Iar eu găsesc reflecţiile dumitale deplasate! Curtea te condamnă la 250 de mărci amendă pentru ultragiu adus magistraturii, amendă pe care trebuie s-o plăteşti pe loc, altfel te întorci la închisoare!

— N-am 250 de mărci la mine.

— În cazul acesta…

Din public se auzi o voce:

— Domnule judecător! Sun gata să plătesc cele 250 de mărci pentru domnul Possberg.

Stăpânindu-şi un gest de ciudă, magistratul spuse *

— Bine! Şi cine eşti dumneata?

— Hans Marinei*, de la ziarul *Libertatea*.

— Nu ştiam, domnule Manner, că ziarul dumitale este destul de bogat ca să plătească amenzile unor oameni pedepsiţi pentru purtările lor urâte.

— *Libertatea* găseşte întotdeauna banii necesari atunci când trebuie să apere o cauză dreaptă.

— Ah, da? în mediul dumitale o tentativă de viol se numeşte o cauză dreapta?

— În mediul meu, domnule judecător, ca şi în întreg Heidelbergul, victima este cunoscută ca o persoană despre care cu greu s-ar crede că e nevoie să fie violentată.

— Măsoară-ţi cuvintele!

— În afară de asta, cum noi suntem nişte oameni simpli, ni se pare destul de neobişnuit ca un inspector principal, a cărei duşmănie faţă de pârât este binecunoscută, să se nimerească la faţa locului, aşa, ca din întâmplare, şi să fie martor. Aş mai adăuga că nu înţelegem de ce nu se spune nimic despre fotograful de care a vorbit pârâtul?

Judecătorul lovi cu putere în masă.

— Domnule Manner, te cunoaştem pe dumneata şi pe cei de-o seamă cu dumneata, gata oricând să împroşcaţi cu noroi pe cei pe care-i urâţi! Aici, află de la mine, numai eu sunt stăpân pe hotărârile mele, iar balivernele prietenului dumitale nu mă interesează! Plăteşte cele 250 de mărci şi poţi să te retragi…

Manner îl pândi pe Possberg la ieşire.

— Aşadar, te-au aranjat bine?

— Încă nu. îţi mulţumesc că m-ai scos încă o dată din încurcătură.

— De ce au înscenat comedia asta ridicolă?

— Ştiu că ai să mă socoteşti nerecunoscător, dar nu am dreptul să-ţi răspund. Totuşi, fii sigur că ai să afli totul

când am să ştiu că fiara e încolţită.

— Bine, am răbdare. îmi oferi ceva de băut?

— Măcar atâta. Să mergem la hotel, trebuie să-i dau un telefon şefului, mai întâi ca să-i aduc la cunoştinţă ce s-a întâmplat, să poată lua măsurile necesare, şi apoi ca să-ţi trimită un mandat de 250 de mărci.

Dar după ce Possberg îi povesti lui Hagen ce pătimise, acesta îi răspunse:

— Pentru cele 250 de mărci ne-am înţeles, o să le trimitem încă mâine lui Manner acela, iar dumneata întx>arce-te imediat!

— Cum?! Sunt desărcinat de anchetă?!

— Nu eşti desărcinat. Ancheta e anulată.

— Ce?!

— Ordin de sus. Trebuie să ne supunem. Să fii mâine la 9 la mine. Bună seara.

Văzând mutra lui Kurt când ieşi din cabina telefonică, ziaristul bănui că s-a întâmplat o nenorocire.

— Ceva nu merge?

— Nimic nu mai merge. Ancheta e lăsată baltă, suspendată. Ordin de sus. Sunt mai tari decât noi.

— Bănuiam eu. Te dai bătut?

— Ce-altceva aş putea face?

— Pune-mă şi pe mine la curent şi am să-ţi spun ce ai putea face.

— Nu pot.

— Cum vrei. Nu eşti chiar aşa de curajos nu? Ţi-e temă că-ţi pierzi locul?

— Dar… înţelege-mă, ei…

— Când te lupţi pentru o cauză pe care singur ai ales-o cu bună ştiinţă, domnule Possberg, nu calculezi riscurile şi nici nu te poticneşti de ele. Rămâi cu bine!

Hans Männer ieşi pe uşa hotelului uitând să strângă mâna inspectorului. Desfăşurarea ultimilor evenimente îl cam năucise pe Kurt. Îi venea să urle de furie văzând justiţia, dreptul, călcate în picioare. Totul se sfărâma în mâinile lui. Toţi erau împotriva lui, până şi Männer. Cuprins de deznădejde, căută numărul de telefon al

Elizabethei şi o cheamă. Nu se gândise nicio clipă că ar putea să-i răspundă Willy. Dar Elizabeth era acasă.

— Alo Elizabeth?…

— Tu eşti, Kurt?

— Ştii ce mi-au făcut?

— Da, m-au pus în curent… cu multă plăcere.

— Nu i-ai crezut, nu-i aşa, Elizabeth?

— Bineînţeles că nu.

— A fost o cursă… M-a atras la ea sub pretext că a găsit un mijloc prin care te va ajuta să-ţi recapeţi libertatea… Lechner mă pândea cu un aparat de fotografiat, iar Oberhofer aştepta momentul să-şi facă apariţia. S-a prefăcut că-i vine rău şi eu am prins-o în braţe… Şi-a rupt rochia de parc-ar fi fost pradă unei crize de nervi… Sunt nişte monştri, Elizabeth!

— De mult nu mă mai miră nimic din partea lor… Şi ce ai hotărât, Kurt?

— Mă întorc imediat la Stuttgart. Ancheta e suspendată printr-un ordin de sus.

— Te-am prevenit că ei vor fi cei mai tari. Crezi că ai să-ţi pierzi postul?

— Pe tine nu vreau să te pierd, Elizabeth.

— Oriunde ai pleca, orice ţi s-ar întâmpla, adu-ţi aminte că mă gândesc la tine şi că te iubesc… La revedere, dragul meu.

*

După ce-şi urcă valizele în maşină, Kurt voi să se mai plimbe niţel prin Heidelberg. Cum mergea pe jos, cufundat în gândurile lui negre, fu cât pe-aci să fie călcat, la colţul străzii Bergheiimer cu strada Rohrbacher de autobuzul numărul 8. Făcu o săritură într-o parte, observă numărul maşinii şi-şi aduse aminte că autobuzul acesta trecea prin faţa cimitirului. Urcă repede, fără să-şi dea osteneala să înţeleagă de ce proceda astfel. Bineînţeles, la ora aceea cimitirul era închis. Dar se apropie de grilaj şi se uită la lumea paşnică a mormintelor. Se gândi că toată mârşăvia duşmanilor lui de azi nu-i va scuti ca într-o zi sau alta să fie aduşi aici, şi că-şi vor petrece prima noapte în tăcere, care

este preludiul uitării. Se mai gândi cât de zadarnic era să te temi, căci, mai curând sau mai târziu, trebuie să-ţi iei în primire partea ta de întuneric, în care eşti pironit apoi pentru vecie. Şi atunci îşi dădu seama că venise aici ca să stea de vorbă cu Catherine. Se agăţă de grilajul porţii şi strigă cu voce răsunătoare:

— Nu te voi părăsi, Catherine! Plec pentru că m-au silit… Dar am să mă întorc, Catherine, am să mă întorc!

CAPITOLUL Vî

— Ei bine, Don Quijote, te-ai bătut cu morile de vânt?

Grăsanul comisar Hagen îl primi rânjind pe Possberg, dar acesta simţea că vorbele lui nu sunt spuse cu răutate. Răspunse pe acelaşi ton:

— Da… M-au târât în noroi…

— Eh! Ai să te perii şi n-o să se mai cunoască.

— Domnule comisar… e adevărat că se renunţă la anchetă?

— Hai să zicem că trece pe planul doi. Ştii bine că administraţiei nu-i pladormulele prea limpezi, prea precise…

— Atunci Oberhofer şi prietenii lui au câştig de cauză?

— Aşa e, într-adevăr.

— Şi acceptaţi lucrul acesta, domnule comisar?

Hagen nu răspunse imediat şi când vorbi, vocea lui păru schimbată:

— Am 56 de ani, Possberg… Nici nu-ţi poţi închipui câte mârşăvii am văzut în viaţa mea. Aveam opt ani când a izbucnit primul război mondial. Tatăl meu a murit pe front. După înfrângere, am asistat la nişte spectacole care te fac să te ruşinezi că eşti om. îţi spun că atunci când se răspândeşte teama, unora prea puţin le pasă de dreptate, de justiţie şi de toate poveştile frumoase ale civilizaţiei! Am cunoscut dezastrul financiar. Am văzut cum se ridică nazismul. În sfârşit, a venit ultimul război, bombardamentele. O viaţă în care am avut din plin parte de multe grozăvii. În aceste condiţii, faptul că o fetişcană care urma să aibă un copil e părăsită în mormântul ei nu

mai poate să mă mişte, nu crezi? Cei mai puternici, cei mai bogaţi triumfă? E firesc. Vezi, Possberg, oamenii ăştia sunt ahtiaţi după onoruri, iar dumneata eşti pentru ei o piedică în împlinirea poftelor ce-i frământă. Le este frică. Dar ei sunt cei tari, şi mai ales, sunt hotărâţi să lupte până la capăt.

— Şi de ce să nu facem şi noi la fel?

— Pur şi simplu pentru că ei luptă ca să-şi păzească pielea, pe când noi apărăm justiţia.

— Domnule comisar, poate că sunt naiv, dar cred că totul a început pentru că într-o bună zi oamenii au îngăduit ca omorul unei Catherine Buchberger să rămână nepedepsit.

— Se poate… Ei şi?

— Eu nu pot să mă împac cu ghidul acesta.

— Nu mai spune!

— Plec diseară iar la Heidelberg.

— Ai să rămâi aici!

— Îmi pare rău, dar nu am să vă ascult, domnule comisar.

— Atunci îmi pare rău, dar am să te pun pe liber.

— Nu va fi nevoie să vă daţi atâta osteneală, domnule comisar, căci vă rog, începând din acest moment, să-mi primiţi şi să-mi aprobaţi demisia.

— Nu!

— Ba da!

Cei doi se priviră ca doi duşmani gata să se ia de guler, dar cu o – urmă de duioşie în priviri.

— Possberg, eşti sub impresia unei dezamăgiri, te simţi umilit şi asta îţi tulbură judecata. Mai gândeşte-te!

— Toată noaptea m-am gândit. Dacă aş continua, mi-ar fi atât de silă de mine, că aş ajunge mai rău decât ceilalţi. Nu mă mai simt în stare să fiu poliţist, domnule comisar.

— Câţi se simt în stare, Possberg?

— Câţi îşi dau seama, domnule comisar? Cred că meseria e ca dragostea, trebuie să ai încredere în celălalt când e vorba de dragoste, în tine, când e vorba de meserie.

Eu nu mai am încredere în mine.

— Şi ce intenţii ai?

— Să lupt împotriva lor de unul singur.

— Eşti pierdut de pe acum.

— Poate că am să găsesc oameni care mă vor ajuta

— Numai câştigătorii sunt ajutaţi.

— Eu voi fi câştigătorul!

— Te-ai gândit că, învingător sau învins, n-ai să mai ai nicio situaţie?

— Dacă, la vârsta mea, m-aş gândi la această eventualitate, m-aş împotmoli ca şi ceilalţi, ca toţi ceilalţi!

— Din care fac şi eu parte?

— Domnule comisar, n-am vrut…

— N-are importanţă dacă ai vrut sau nu, Ăsta-i adevărul. Singura mea scuză e vârsta mea, vârsta nevestei mele şi copiii, care încă nu au o situaţie. De vreme ce pleci, simt că nu am dreptul să-ţi resping demisia, pot să-ţi mărturisesc: sunt zile în care mi-e silă de mine. Nu, nu protesta! E adevărat. Ai să vezi că e greu să ajungi la bătrâneţe sau în pragul ei, fără să-ţi fie cât de cât silă de tine. Luptă, dacă aşa te îndeamnă inima. În ciuda scepticismului meu, îţi urez să învingi! Singurul lucru pe care pot să-l fac ca să te ajut, este să-ţi eliberez un permis de portarmă. Du-te şi cumpără-ţi un pistol şi treci pe urmă pe la domnişoara Friederich, permisul va fi gata. Succes! Şi acum, lasă-mă să lucrez. Nătărăii de felul dumitale mă fac să plâng.

— Mulţumesc, domnule comisar”.

Kurt da să iasă când Hagen îl chemă înapoi:

— Possberg i

— La ordinele dumneavoastră, domnule comisar. Erwin Hagen se ridică în picioare.

— Dă-mi mâna!

Kurt întinse mâna care dispăru în mina celuilalt.

— Possberg, nu-mi plăceai. Credeam că vrei s-o faci pe grozavul şi că mă dispreţuieşti pentru că veneai de la universitate. îmi închipuiam că mă socoteşti ungrăsan fără un dram de minte şi că nu te gândeşti la altceva decât că-ţi

baţi joc. de mine. M-am înşelat. Eşti un om, Possberg, şi sunt mândru că ai lucrat în echipa mea. Nu mă lăsa fără veşti şi după ce ai curăţat grajdurile lui Augias[3], vizita dumitale o să-i facă plăcere hodorogului de Hagen. ŞI-acum, şterge-o, la dracu'! M-am săturat să te mai văd!

*

Renunţând să-şi ia cu el maşina care ar fi putut fi recunoscută, Kurt sosi la Heidelberg cu trenul de noapte *i* răcoarea justificându-i gestul, îşi ridică gulerul pardesiului înainte de a se amesteca printre călătorii care ieşeau din gară. Unde putea să tragă pentru ca prezenţa lui să nu fie numaidecât semnalată lui Oberhofer şi acoliţilor săi? O clipă, se gândi să se ducă la văduva Schwartz, dar fără îndoială că acesteia i-ar fi fost frică şi nu i-ar fi înţeles gestul... Possberg stătea în cumpănă. Desigur, mai era şi Hans Manner – dar nu se despărţiseră în termeni prea buni... în schimb, ziaristul nu era însurat, ceea ce prezenta, din punctul de vedere al discreţiei, un serios avantaj.

La urma urmei, dacă Manner refuza să-l primească, va vedea atunci ce-i de făcut! Kurt se întoarse în clădirea gării şi-i telefona lui Manner. Telefonul sună îndelung, fără să răspundă nimeni. Se pregătea să pună receptorul la loc, când o voce somnoroasă mormăi:

— Ce dracu' s-a mai întâmplat?

Hans credea, pesemne, că redacţia îl deranja pentru vreo încurcătură neprevăzută.

— Hans Manner?

— Şi cine altul ar putea să doarmă la mine-n pat?

— Aici Kurt Possberg.

— Cine?

— Kurt Possberg.

— Şi ce te-a apucat să-mi telefonezi în miez de noapte de la Stuttgart?

---

3 Rege al Elidei, ale cărui grajduri cu 3 000 de boi nu fuseseră curăţate de 30 de ani. Hercuîe, trimis de Euristeu sa săvîrşească muncile sale, a curăţat aceste grajduri. A curăţa grajdurile lui Augias înseamnă a aduce lumină, a clarifica o situaţie încurcată şi difidiă. i

— Sunt la Heâdelberg şi nu ştiu unde să trag, ca să nu mă înhaţe cei pe care-i ştii.

De data aceasta, Manner părea că se trezise de-a binelea.

— Ei… şi ce cauţi aici?

— Să iau treaba de unde am lăsat-o.

— Stuttgartul e de acord?

— Am demisionat.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi:

— Ascultă, dragul meu, poate că m-am înşelat asupra dumitale. Vino… Strada Kaiser numărul 70, în spatele gării. Te aştept jos, la intrare, ca să nu se deştepte vecinii. Grăbeşte-te!

Douăzeci de minute mai târziu – nu voise să ia un taxi, ca să nu afle nimeni unde se ascundea – Kurt sosi la adresa indicată. Manner îi pândea venirea şi-l trase repede după el. Urcară scara cu mii de precauţii, străduindu-se să înăbuşe zgomotul paşilor. Când ajunseră în micul apartament al ziaristului, acesta, după ce aprinse lumina, îi ordonă:

— Scoate-ţi pantofii… vecina de dedesubt, dacă are cumva insomnie, ar putea crede că am adus vreo domnişoară.

Possberg se conformă şi se aşeză. Manner se duse după o sticlă cu kirsch, turnă două pahare pline, apoi luă loc în faţa oaspetelui său.

— Eşti hotărât să-mi faci confidenţe acum, Possberg?

— Da.

Şi Kurt povesti tot, începând cu descoperirea trupului Catherinei şi cum această sinucidere, datorită descoperirii medicului legist, se vădise a fi o crimă. îi spuse cât se bucurase că se întorcea l-a Heidelberg şi cum fusese primit. Uimirea, apoi mânia lui, în cele din urmă convingerea că Anny Thâele nu-l mânţâse şi că ucigaşul era într-adevăr un tânăr pe care clanul îl ocrotea. Mai vorbi şi despre presiunile făcute asupra lui, ameninţările lui Oberhofer, bătaia lui ridicolă cu Egon Hausser, în legătură cu care recunoştea că o făcuse mai mult ca să-şi

potolească un vechi resentiment decât din dorinţa de a-l descoperi pe asasinul Catherinei. Apoi cursa întinsă de Lise Urzinger, care pusese capăt rolului lui oficial în această poveste.

Manner îl privea cu luare aminte, fără să-l întrerupă. Cu ochii pe jumătate închişi, se mulţumea să-şi fumeze pipa. După ce Kurt încheie, el spuse:

— Frumoasă afacere, prietene. Dacă îşi închipuie că ne-au dat gata, se înşală! Sunt sigur că şeful meu o să fie de acord şi că ziarul o să trezească opinia publică. Să vedem atunci ce-or să facă.

Îşi frecă mâinile.

— Grozav mă bucur de pe acum!

Apoi deveni iar grav şi întrebă:

— Un lucru nu înţeleg. Ce motive atât de serioase ai ca *S2 l* vrei s-o răzbuni pe acea violonistă pe care nici n-ai cunoscut-o?

Socotind că putea să aibă încredere în Manner, Possberg îi mărturisi dragostea lui pentru Elizabeth, cum o pierduse, cum o regăsise pe aceea pe care o iubea. Nimic nu-l mai putea impresiona pe ziarist, care se mulţumi să spună:

— Totul este foarte frumos. Sentimentele romantice nu-s slăbiciunea mea, trebuie să-ţi spun; dar recunosc că fidelitatea dumitale este ceva cu totul ieşit din comun. Nu te da bătut, dragul meu! Dacă te iubeşte cu adevărat, o să găsească ea singură calea pe care să ajungă la dumneata. Acum, culcă-te pe canapeaua din birou.

Eu am să mă gândesc la propunerea pe care s-o fac şefului cu privire la felul cum trebuie dată prima lovitură. Noapte bună.

Kurt voi să-i mulţumească, dar Hans nici nu-l ascultă.

— Eşti nebun, zău aşa! Eu trebuie să-ţi mulţumesc pentru că-mi oferi în exclusivitate o afacere senzaţională. Dacă scoatem lucrurile cu bine la capăt, pot să-mi vând articolele în toată Germania!

*

Când se trezi, ex-inspectorul avu plăcuta surpriză să-l

vadă pe Männer aducându-i la pat o ceaşcă de cafea. În timp ce o bea, ziaristul se aşează lângă el.

— Am chibzuit bine, după cum ţi-am spus, şi am ajuns la concluzia că nu putem porni la drum fără să ne luăm măsurile de prevedere. Trebuie să avem o dovadă cât de mică, altfel ne trezim că ne dau în judecată pentru calomnie, pentru că am încercat să facem publicitate necinstită… pe scurt, îţi închipui ce-o să iasă? Şi atunci, dovada asta care să închege lucrurile n-avem decât un singur mijloc s-o obţinem: să-l silim pe Lechner, fotograful, să vorbească.

— O să avem de furcă.

— Îmi plac lucrurile care-mi dau de furcă, dragul meu! Nu te mişca de aici. Mă reped până la ziar să-l văd pe şef şi să-i spun în linii mari cum se joacă piesa şi mă întorc să te iau. Ca să evităm orice surpriză, o anunţ pe portăreasă că vărul meu din Düsseldorf mi-a făcut plăcuta surpriză să vină în vizită la mine.

Rămas singur, Possberg îşi făcu toaleta, apoi aşteptă să treacă ora la care începe activitatea în birouri, ca s-o poată chema la telefon pe Elizabeth. Ea îi recunoscu vocea numaidecât.

— Tu eşti, Kurt?

— Eu. Ce mai faci?

— Bine… Cum e timpul la Stuttgart?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Nu, fiindcă nu sunt la Stuttgart.

O undă de nelinişte trecu prin glasul Elizabethei.

— Şi unde eşti… Kurt?

— Unde ai vrea să fiu?

— Aici?

— Bineînţeles.

— Oh, Kurt, eşti nebun! Dacă pun mâna pe tine, de data asta…

— Aşa e… Cu atât mai mult că am demisionat…

— Oh!… Nu-i cu putinţă! Dar de ce? De ce?

— Pentru ca la Bergfriedhof zace o fată care nu mă

are decât pe mine ca s-o apăr.

— Eşti nebun!

— Nebun după tine, Elizabeth. N-aş putea trăi departe de tine…

— Kurt, dragul meu, ce ai de gând?

— E o surpriză, dar ai s-o afli repede… sau ai s-o ghiceşti după proasta dispoziţie a bărbatului tău. La revedere, Elizabeth, draga mea.

Manner se întoarse destul de târziu, foarte agitat.

— Mai întâi Vadelius, şeful meu, s-a uitat la mine ca la un aiurit şi apoi, încetul cu încetul, mi-am dat seama că povestea mea îi stârnise interesul şi când a aflat că eşti aici, m-a iertat pentru cele 250 de mărci pe care le-am plătit ca să te elibereze alaltăieri… în paranteză, ex-şeful dumitale ni i-a restituit azi-dimineaţă. Bun, va să zică ziarul va lupta fără şovăire până la capăt, dacă-i furnizăm materialul cu care să dezlănţuie campania. E rândul nostru să intrăm în joc. Iată planul meu; ai să-mi spui. ce părere ai…

¥

* * *

Planul lui Manner fusese aprobat de Possberg, aşa că, la douăsprezece fără cinci se găseau amândoi în Floringasse, uitându-se la vitrine, la câţiva metri de uşa fotografului. Când Fritz, ajutorul lui Lechner, ieşi din magazin ca să se ducă la masă, cei doi prieteni intrară. Cu pălăria pe cap, gata să plece acasă, fotograful încuia sertarul cu bani. Nu se uită la feţele clienţilor, mulţumindu-se să spună:

— Mă iertaţi, domnilor, dar e închis până la ora patru… Totuşi, dacă nu ţine prea mult…

Manner vorbi primul. Kurt ocolea privirea lui Lechner.

— Nu depinde decât de dumneata, domnule Lechner.

Sub ochii uimiţi ai fotografului, Possberg închise uşa, trase zăvorul şi se întoarse lângă Lechner care, în clipa aceea, îl recunoscu:

— Dumneata!…

Manner îl împiedică să strige, astupându-i gura cu mâna.

— Ar fi foarte primejdios pentru dumneata, domnule Lechner, să încerci să ne faci neplăceri.

Convins de aerul hotărât al celor doi bărbaţi, fotograful murmură:

— Dar, în sfârşit, ce vreţi de la mine?

— Să ne acorzi o scurtă întrevedere.

Cu privire la ce?

— Vai, domnule Lechner… nu bănuieşti de loc?

Apucându-l fiecare de câte un braţ, ducându-l mai mult pe sus decât împingându-l, Hans şi Kurt îl târâră în încăperea unde mai primise o chelfăneală de la Possberg. I se făcu teamă şi se rugă:

— N-o să daţi în mine, nu?

— Nu depinde decât de dumneata să ne despărţim ca cei mai buni prieteni din lume… Stai jos aici… Kurt, ai grijă ca domnul Lechner să nu ne joace vreun renghi, după cum îi este obiceiul…

Possberg se dădu înapoi cu un pas, iar fotograful fu cti pe-aci să leşine când îl văzu scoţând pistolul şi îndreptându-l spre el. Bâigui înnebunit:

— Vreţi… vreţi să… mă… omorâţi?

— Vai, nu, domnule Lechner, căci morţii nu vorbesc, şi este neapărat necesar ca dumneata să vorbeşti cu noi… Trei nume domnule Lechner… nu-ţi cer decât trei nume… Nu-i mult, nu-i aşa? Ne dai cele trei nume, plecăm şi nu ne mai vezi niciodată, în afară de cazul că într-o bună zi ţi-ai manifesta dorinţa să ne inviţi la masă. Bine?

Lechner cu tâmplele asudate, cu ochii injectaţi, era atât de înspăimântat, că nici nu putu răspunde.

— În virtutea dictonului „Cine tace consimte”, am onoarea, domnule Lechner, să te rog foarte politicos, cel puţin la început, să ne spui: mai întâi: Cine ţi-a dat ordin să distrugi clişeul pe care l-ai promis prietenului meu aici de faţă; în al doilea rând, cine era omul de pe clişeu? în al treilea rând, cine te-a postat cu aparatele la Else Urzinger, ca să-l fotografiezi pe domnul Kurt Possberg? Aştept un

minut, domnule Lechner. Dacă după un minut nu ne-ai dat cele trei nume, încep să-ţi rup

dinţii cu lovituri de pumn şi trebuie să te previn în mod cinstit că mă socotesc destul de puternic ca să-ţi scot o parte din incisivi cu o singură lovitură. Pe urmă, desigur, o să dureze mai mult, pe măsură ce numărul dinţii lor o să scadă… E firesc, nu?

Alb ca varul, fotograful îl asculta cu gura căscată, cu un firicel de salivă prelingându-se în colţul buzelor.

— Atenţie, nu-ţi mai rămân decât treizeci de secunde… îmi dai voie să mă pregătesc?

Tacticos, Manner îşi scoase haina, îşi suflecă mâneca dreaptă a cămăşii, dând la iveală un braţ musculos, închise pumnul şi-şi lovi cu el de două-trei ori palma de la mâna stângă. Surâse satisfăcut:

— E în ordine… Mai sunt cinci secunde, domnule Lechner… Ai să-ţi ridici puţin capul, pentru că n-aş vrea să-ţi turtesc nasul… Specialitatea mea sunt dinţii… Fiecare cu slăbiciunea lui, nu-i aşa? Gata, domnule Lechner! Ei bine? De vreme ce nu vrei să vorbeşti, încep…

Se dădu un pas înapoi, îşi duse braţul înspre spate, ca şi cum ar fi vrut să-şi ia avânt, şi atunci fotograful se rugă:

— Nu, nu! Fie-vă milă!… Nu ştiu cine era persoana din fotografie… Un tânăr elegant, după câte mi-aduc aminte…

— Nu te compromiţi prea mult, domnule Lechner, şi pe deasupra nu putem să-ţi controlăm spusele.

Apoi, schimbând dintr-odată tonul, îi porunci:

— Isprăveşte cu comedia asta! Cine ţi-a ordonat să distrugi clişeul?

x – Inspectorul principal Oberhofer.

— Cine te-a trimis la Else Urzinger?

— Inspectorul principal Oberhofer.

— Ce om drăguţ!… Şi de ce-l asculţi aşa? Te plăteşte?

— Nu.

— Atunci?

— Am un dosar la poliţie.

— Şantaj, dacă înţeleg bine?

— Da.

— E grav?

— Destul de grav ca să-mi distrugă reputaţia.

— Ei bine! O să încercăm să-l facem inofensiv pe Oberhofer înainte, de a se putea servi de dosar.

Lechner răsuflă. Întrebă cu sfială:

— Şi acum plecaţi?

— Nu insista aşa, domnule Lechner, până la urmă ai să mă faci să cred că nu-ţi suntem simpatici! Ne luăm tălpăşiţa imediat ce am îndeplinit o mică formalitate.

— Ce formalitate?

— O depoziţie scrisă, cu o iscălitură frumuşică.

— Niciodată!

Ziaristul făcu o mutră tristă:

— Vai, domnule Lechner, şi eu care credeam că o să plec lăsându-ţi toţi dinţii în gură… Zău că nu eşti un om de înţeles! în sfârşit, dacă aşa vrei…

Se prefăcu iar că-şi scoate haina. Fotograful gemu:

— Ceea ce îmi cereţi este să mă sinucid.

— Cred că mai degrabă lui Oberhofer îi cerem să se sinucidă.

Lechner îşi întocmi depoziţia înghiţindu-şi lacrimile. După ce plecară cei doi prieteni, nu mai era decât o zdreanţă.

Când Vadelius, directorul ziarului, citi mărturisirea fotografului, sări în sus de bucurie şi hotărî să scoată imediat o ediţie specială. Nu se va vinde decât pentru articolul pe care Manner urma să-l scrie de îndată. Restul paginilor îl vor umple cu ştirile de dimineaţă. Nu avea importanţă, Kurt se întoarse în apartamentul ziaristului cu ordinul formal să nu se arate nimănui.

Aşteptând întoarcerea lui Manner, Possberg se întreba cum va reacţiona clanul. Au să-l părăsească pe Oberhofer? O vor trimite pe Else în străinătate? Acum, pentru ei nu se mai punea problema să atace, ci să se apere ca să nu piară. Dacă Oberhofer vorbea, Rossler risca să sară în aer, şi cu el toată banda. Kurt se gândea la

severul judecător Graas, atât de abil… Le mai rămânea un mijloc de scăpare, dar vor recurge oare la el? Să-l predea pe asasinul Catherinei Buchberger… însă familia acestuia, fără îndoială, nu va accepta sacrificiul cerut. Inspectorul zâmbi gândindu-se la bătălia înverşunată ce se va dezlănţui în curând în frumoasele locuinţe din vechile cartiere. Nu se putu opri să nu-i telefoneze Elsei.

— Bună seara, Else. Eşti bine, sănătoasă?

— Dar… este…

— Da, este bunul şi vechiul tău prieten Kurt, atât de rău crescut că se poartă în felul cel mai mârşav cu doamnele care comit imprudenţa să-l invite la ele…

— Eşti foarte prost… sau foarte curajos că te-ai întors la Heidelberg, Kurt.

— Prost am fost alaltăieri, când credeam în prietenia bunei mele colege de altă dată. O fată care nu ştia decât să râdă şi să cânte! O socoteam toţi puţin cam nebună, dar ţineam totuşi foarte mult la ea, căci ştiam că nu e în stare de o faptă urâtă. O chema Else, ca pe dumneata. Ţi-o aminteşti?

— Fii mulţumit, Kurt… Nu sunt mândră de cursa pe care m-a silit să ţi-o întind.

— Cine?

— Cu neputinţă, Kurt… Mă urăşti, nu?

— Nu, vai, toţi trebuie să trăiască! Şi ca să-ţi dovedesc că nu-ţi port pică, Else, îţi dau un sfat: fă-ţi bagajul şi pleacă pentru vreo două-trei luni.

— Ai înnebunit?

— Cum vrei. E ora patru fără ceva. Peste puţin ai să-ţi dai seama că am fost un om de ispravă că te-am prevenit. La revedere, Else. Pe curând, la tribunal!

*

* * v De îndată ce numărul special din *Libertatea* ieşi de sub tipar şi fu răspândit în Heidelberg printr-un stol de vânzători cu voci ascuţite, tot oraşul începu să fiarbă. În mai puţin de o oră, ediţia fiind epuizată, mai traseră încă vreo câteva mii de exemplare pe care le trimiseră cu camionetele în cartierele Wieblingen, Eppelheim,

Kircheim, Schlierbach şi Elandschundsheim.

Manner intră în locuinţa lui fluturând o foaie de hârtie încă umedă de cerneală de tipar, strigând:

— Afacerea cea mai senzaţională de la sfârşitul războiului încoace! Ia te uită la titlul ăsta:

„*Poliţia nu mai lupta împotriva criminalilor, ci îi ocroteşte*! * Toată povestea Catherinei Buchberger, biata violonistă orfană care-şi câştiga cu greu pâinea cea de toate zilele (Manner înflorise lucrurile ca să înduioşeze pe cititori), sedusă de tânărul burghez, fiu de bani gata cu buzunarele doldora, căruia mămica şi tăticul îi dădeau voie să se ducă o dată pe săptămână să se distreze la Stuttgart. Şi apoi, copilul ce trebuia să vină pe lume, micuţa naivă care crede în căsătorie, seducătorul înnebunit care ucide pentru a scăpa de răspundere. După ce-şi făptuieşte crima, fuge în mijlocul societăţii bune care-l ascunde, îl ocroteşte, îl scapă de poliţie. Dar iată că apare un inspector de la Stuttgart, Kurt Possberg. Şi-a pus în gând să-l descopere pe criminal şi deodată i se întâmplă cele mai neplăcute aventuri. Se fac asupra lui presiuni neruşinate, iar printr-o capcană întinse cu complicitatea unei doamne din lumea bună, poliţistul prea curios este îndepărtat. Iată nişte moravuri cu care noi, oamenii simpli din Heidelberg, nu am fost obişnuiţi; de aceea punem următoarele întrebări:

Ai oare dreptul, numai pentru că aparţii unui mediu ales, să ucizi fără să fii pedepsit?

Ai oare dreptul, pentru că eşti bogat, să dispui după bunul plac de poliţie?

Ai oare dreptul, pentru că faci parte din „crema” societăţii, să ţii magistratura la ordinele tale?

„În ce ne priveşte, noi vrem numai să fie descoperit asasinul Catherinei Buchberger şi să fie daţi în vileag cei care se opun justiţiei adevărate, justiţiei noastre. Şi ca să arătăm cititorilor noştri că nu spunem vorbe în vânt, publicăm mărturisirea fotografului Lechner, unul din figuranţii acestei comedii sinistre, pe care, ros de remuşcări, a redactat-o şi înmânat-o unuia din colaboratorii noştri”.

Urma „mărturisirea” lui Lechner prin care recunoştea că distrusese clişeul ce reprezenta după toate probabilităţile pe asasin, la ordinul inspectorului principal Oberhofer; că fotografiase pe inspectorul Kurt Possberg, prins în cursă, într-o atitudine compromiţătoare şi că fusese introdus, în acest scop, în apartamentul doamnei Else Urzinger chiar de cel ce pusese la cale înscenarea: inspectorul principal Oberhofen – Kurt oftă:

— Ei bine, dacă nici după asta nu se mişcă, înseamnă că nimic nu-i poate clătina!

— Ai apreciat expresia „ros de remuşcări”? Cred că e ingenios, nu? Dintr-odată Lechner devine aproape simpatic, în timp ce toată mânia se îndreptă împotriva lui Oberhofer, ceea ce vrem şi noi, pentru că dacă Oberhofer e la pământ, totul se duce de râpă! Ce-aş mai vrea să văd mutra numitului Oberhofer în clipa asta…

Numitul Oberhofer, înnebunit, telefona:

— Aici Oberhofer.

— Mă chemi de la birou?

— Nu, de la mine de acasă.

— Tot e bine!

— Aţi citit ziarul?

— Da, ei şi?

— Sunt pierdut!

— Şi ce vrei să-ţi fac eu? Totul s-a întâmplat din vina dumitale şi a lui Rossâer, care a pus la cale nişte combinaţii prosteşti; era evident că nu puteau reuşi decât dacă erau bine puse la punct. Or, punerea lor la punct te privea. E un eşec, dragul meu, un eşec total. N-a prea fost fericită alegerea lui Lechner acela. Dacă depune în justiţie, te-ai dus într-adevăr pe copcă!

— Dar n-o să mă părăsiţi acum?

— Nepricepuţii nu ne interesează.

— Nu e cu putinţă… nu e cu putinţă, după tot ce-am riscat pentru dumneavoastră…

— În meseria noastră, cea mai mică greşeală e fatală, Oberhofer, nu se iartă. îmi pare rău pentru dumneata.

— Dacă sunt sacrificat, o să vorbesc.

— Nu te sfătuiesc. Din închisoare poţi ieşi, iar nişte prieteni care nu uită pot să te ajute şi să-ţi găsească un rost în viaţă. Pe când de la cimitir nu te mai întorci, Oberhofer. Pentru celelalte, înţelege-te cu Rossler!

Comisarul închise telefonul. îl părăseau… Ticăloşii, îl părăseau… Ei bine! Dacă îşi închipuia că se învoieşte să plătească el toate oalele sparte, se înşelau! mai întâi Rossler. O să-i arate ce răspunderi poartă, şi o să-i propună târgul: ori îl scapă din încurcătură, ori cad amândoi. Dar deputaail nu era acasă. Scos din fire, Oberhofer îşi vărsă necazul asupra lui Lechner, pe care-l beşteli cum îi veni la gură; apoi îşi aduse aminte că deţinea un dosar foarte urât al fotografului şi că-l putea folosi ca pe o monedă de schimb. Să presupunem că Lechner, chemat la bară, îşi dezminte declaraţia şi jură că mărturisirile i-au fost smulse cu forţa de către unele persoane care în ajunul alegerilor vor să dea o lovitură puternică rivalilor lor. Iată ceva ce ar putea să exercite o influenţă hotărâtoare asupra judecătorilor şi i-ar face pe cei de la *Libertatea* să creadă că el, Oberhofer, va cere despăgubiri. Aşadar, cu puţină bunăvoinţă din partea lui Lechner, lucrurile se puteau schimba cu desăvârşire. Şi comisarul era încredinţat că va obţine această schimbare, cu voie sau fără voia acestuia.

*

* * *

Nici Manner, nici Kurt nu prea închiseră ochii în noaptea aceea. Ex-inspectorul îl întovărăşi pe prietenul lui la redacţie, ca să aştepte acolo ultimele ştiri. Nu puteau admite ca potrivnicii să încaseze lovitura fără să crâcnească.

— O să ne dea în judecată pentru calomnie – afirma cu convingere directorul *Libertăţii* – sau dacă tac, tăcerea lor va trece drept o mărturisire.

Pe la miezul nopţii, Possberg riscă un telefon la Elizabeth, care probabil ştia ce se urzeşte. Din nefericire, dădu peste Willy, un Willy foarte amabil.

— Aşadar, te-ai întors la Heidelberg, Kurt? Mi se pare că, după câte am înţeles eu, nu trebuia să mai pui piciorul

în oraşul nostru?

— Te înşeli, Willy $ nu mai trăim în epoca în care marii seniori izgoneau de pe pământurile lor pe cei care nu le erau pe plac, sau…

— Sau?

— Sau pe cei care-şi puneau în gând să-i împiedice să făptuiască ticăloşii.

Willy râse cu poftă.

— Mi-eşti tare simpatic, Kurt, eu frazele astea învăţate pe de rost şi cu naivităţile tale… Ai fi fost soţul ideal pentru Elizabeth. Păcat că mi-am dat seama prea târziu… aş fi putut evita multe neplăceri, nu-i aşa?

— Cine ştie, Willy?

— Căci, fără îndoială, tu eşti în spatele campaniei prosteşti dezlănţuite astă-seară de fiţuica aceea murdară.

— Numai în parte, Willy.

— Pot să te întreb cine e alături de tine?

— Poporul.

Willy râse din nou.

— N-ai pereche, Kurt! Ai rămas cel mai tânăr dintre noi toţi! Ce păcat că ideile tale răsuflate ne împiedică să fim prieteni…

— Nu cred că mi-ar fi făcut plăcere.

— Ştii că dacă judecătorul Grass va afla că eşti la Heidelberg, o să se supere de-a binelea? Ştii că judecătorul poate să fie tare rău, Kurt?

— O ştiu prea bine. Am şi o dovadă. Între noi fie vorba, ce secătură solemnă este judecătorul ăsta al tău.

Willy!

Ironic, având aerul că se amuză mult, soţul Elizabethei răspunse:

— Ce urât să vorbeşti astfel despre cinstiţii noştri magistraţi! în orice caz, poţi să le spui din partea mea drăgălaşilor tăi prieteni că iniţiativa lor îi va costa scump, atât de scump, încât mă întreb dacă *Libertatea* va putea să mai apară. Ar fi păcat, un ziar atât de bun, şi care reprezintă… Poporul!

— Ce-ai ajuns, bietul meu Willy! Dar ce-a putut să vă

facă atât de putrezi pe toţi?

Eichel, atins în plin, schimbă tonul dintr-odată:

— Dacă ai să fii cumva întrebat, n-ai decât să răspunzi că nu ştii. Bună seara, găgăuţă!… Adică nu… Stai! îmi închipui că vrei să vorbeşti cu scumpa ta Elizabeth, nu? Credeai că am ieşit în oraş? Ei bine, nu, pisălogul de soţ e acasă. Ce lipsă de tact, nu-i aşa? Dar cum am inimă bună, orice-ai spune tu, mă duc s-o chem pe Elizabeth şi să îndrăzneşti după aceea să spui că nu sunt cel mai amabil dintre soţi!

Kurt nu ştia cum să interpreteze cuvintele zeflemisitoare ale lui Willy. Se ducea, într-adevăr, s-o cheme pe Elizabeth, sau voia să-i joace o festă după cum îi era obiceiul? Dar glasul iubitei îl convinse de sinceritatea lui Willy.

— Eşti bine, Kurt?

— Da… dar tu?

— Şi eu. Vrei să-mi spui ceva?

— Da… Soţul tău mai este acolo?

Îi răspunse chiar Willy, foarte amabil:

— Tot aici, iartă-mă, Kurt… Stau cu receptorul la ureche. Ce vrei? Mă prăpădesc după duetele romantice! Ştii foarte bine cât de sensibili la poezie suntem noi, germanii din sud. Dar prezenţa mea să nu te stânjenească. Altfel m-aş simţi dezamăgit.

— Eşti la aparat, Willy? Atunci ascultă bine ce spun… Elizabeth, te iubesc…

— Şi eu, Kurt. 1

Râsul lui Willy răsuna, un râs de băiat bun, cel puţin în aparenţă, apoi declară:

— Până la urmă o să trebuiască să admit că eşti omul cel mai uşor de înşelat, Kurt! Ai auzit cum ţi-a spus: Şi eu, Kurt… Pe cuvântul meu ai putea să juri că e sinceră! Şi acum, s-a terminat comedia pentru astă-seară. Noapte bună, Romeo!

Dacă Willy Eichel ar fi fost lângă el, Possberg ar fi fost în stare să-l ucidă.

*

Dimineaţa, Manner intră ca o furtună în biroul unde dormea Possberg şi începu să-l zgâlţâie. Kurt bâigui:

— Ce!… Ce e?

— O nenorocire, dragul meu!

Dintr-odată, Kurt se trezi:

— O nenorocire?

— A murit Lechner T

— A murit? Nu se poate!

— Vai, da… Şi-a tras un glonţ în gură.

— Dar atunci?…

— Atunci, suntem într-o cumplită încurcătură! Im – posibil să-l mai aducem pe Lechner la bară… Ceilalţi vor declara că mărturisirea a fost smulsă cu forţa şi că nu are, ca tare, nicio valoare juridică… că nu poate fi acceptată de tribunal. Am telefonat avocatului nostru, maestrul Georg Hirling, şi nu mi-a ascuns că, după părerea lui, dacă nu punem mâna pe un atu în ceasul al doisprezecelea, ne-am ars.

De cum sosi la birou, directorul *Libertăţii* primi înştiinţarea proceselor care-i erau intentate: unul de către comisarul Oberhofer pentru defăimare, care urmăreşte să dăuneze reputaţiei lui de cetăţean şi reputaţiei lui profesionale 5 plângerea era însoţită de o cerere de 100.000 de mărci despăgubiri \ altul de judecătorul Grass, care se socotea vizat de articolul din *Libertatea* şi cerea 50.000 de mărci despăgubiri – plătibile spitalului orăşenesc altul de la ziarul *Patria*; după spusele gazetei, *Patria* înţelegea să dea în vileag moravurile unei prese care, din dorinţa de senzaţional, inventa scandaluri pentru a discredita partidul conservator; ultimul proces era intentat de văduva Lechner care acuza pe ziaristul de la *Libertatea* şi pe poliţistul din Stuttgart că-l înspăimântaseră într-atât pe soţul ei, încât acesta se omorâse; ea cerea 150.000 de mărci despăgubiri pentru ea şi copiii ei.

Directorul Vadelius era un înţelept pe care nimic nu-l putea impresiona. El ridică moralul destul de scăzut al celor doi prieteni.

— 300.000 de mărci? Ei şi? Nu putem plăti nici 200.000... atunci? Dacă n-o scoatem la capăt, ne rămâne să deschidem o listă de suscripţie şi sunt sigur că o să ieşim din încurcătură!

La aceste cuvinte, sosi şi maestrul Hirling.

— Nu-i un lucru bun moartea asta a lui Lechner... Sosesc de la tribunal. Domnii sunt grăbiţi, şedinţa e fixată pentru după-amiază. Văd mâna lui Grass în graba asta* Vor să ne sugrume numaidecât. Ce să fac?

Nimeni nu ştia. Atunci Possberg întrebă:

— Şi dacă am cere să fie audiată Anny Thiele, confidenta Catherinei Buchberger? Nu credeţi că auzind-o pe Anny declarând că ucişagul prietenei ei era un tânăr dintr-o familie mare, ar zdruncina convingerea tribunalului despre aşa-zisa noastră duplicitate?

Avocatul se agăţă de paiul care i se întindea:

— Foarte bună idee! Cer amânarea şedinţei pentru aducerea unui martor, pledând împotriva colegului meu Lamer, voi căuta să-l las în umbră pe Lechner şi să cânt pe coarda sentimentală. Cine ştie? Poate că ne salvezi, domnule Possberg!

La ora două şi cinci, la cererea maestrului Hirling, tribunalul hotărî să amâne şedinţa pe a doua zi la aceeaşi oră, pentru ca apărarea să poată aduce la bară pe martora Anny Thiele, care urma să fie citată după formele legale prin intermediul Palatului de Justiţie din Stuttgart. În noaptea aceea, Manner şi Possberg dormiră mai bine decât nădăjduiseră.

*

* *4 c*

Anny, căreia Kurt îi telefonase de îndată ce hotărâseră să o convoace, nu veni cu trenul de dimineaţă aşa cum promisese. Cam neliniştiţi, Manner şi Possberg chemara din nou salonul de coafură din Stuttgart. Fata era tot acolo. Ea le mărturisi că pierduse trenul şi că va sosi la ITeidelberg la ora unu şi jumătate. Sosi, într-adevăr, la acea oră, dar lui Kurt i se păru că fata era cam încurcată. Nu se arăta de loc entuziasmată de rolul pe care urma să-l

joace, ceea ce îl mira nespus pe apărătorul Catherinei. Un taxi îi duse până la tribunal, unde se despărţiră.

Şedinţa atrăsese multă lume, deoarece toţi presupuneau că vor fi date în vileagdedesubturile unui scandal de toată frumuseţea. Judecătorul Grass, ziarul *Patria*, văduva Lechner erau reprezentaţi de avocaţi, numai inspectorul principal Oberhofer asista în persoană la dezbateri. După citirea actului de acuzare, avocatul Hirling începu un soi de pledoarie preliminară, cerând judecătorului să nu-şi îndrepte atenţia spre evenimentele secundare ale acestui caz. Deplângând moartea lui Lechner şi bănuiala care apăsa asupra unui ofiţer de poliţie, el ţinea să nu se piardă din vedere că punctul de plecare al acestei drame era o altă dramă: moartea Catherinei Buchberger. Or, se părea, după afirmaţiile lui Kurt Possberg şi ale lui Hans Manner, după mărturisirea – autentică, domnilor, garantăm acest lucru făcută de Lechner, că ceea ce urmăreau cei din Heidelberg înainte de toate era să-l ocrotească, să-l ascundă pe asasinul Catherinei Buchberger, şi aceasta pe motiv că el făcea parte dintr-o familie din marea burghezie. În acea clipă, avocatul ziarului *Patria* se ridică şi, într-o pornire plină de indignare, spuse:

— Aceasta, scumpe coleg, o afirmi dumneata!

— Nu numai eu, dragul meu coleg, ci şi aceea căreia victima i-a încredinţat povestea dragostei ei nenorocite; este vorba de domnişoara Anny Thiele, şi cer îngăduinţa domnului judecător s-o chem la bară.

Judecătorul fu de acord şi Anny Thiele intră în sală.

Lui Kurt i se păru că era intimidată de solemnitatea cadrului, ceea ce explica poate faptul că ea nu mai semăna cu fata care venise în biroul lui din Stuttgart să-i vorbească despre Catherine. Preşedintele tribunalului o invită să-şi spună numele, prenumele, profesia şi-i ceru să jure că va spune adevărul, după care-şi începu interogatoriul:

— Domnişoară Tliiele, te-ai dus de bunăvoie la biroul inspectorului Kurt Possberg din Stuttgart?

— Da, domnule prezident.

— Cu ce scop?

— Văzusem în ziar fotografia Catherinei şi o nota prin care persoanele ce-o cunoşteau erau rugate să ia legătura cu inspectorul Possberg.

— Erai prietenă cu victima?

— În fiecare săptămână, când venea la Stuttgart, să se întâlnească cu iubitul ei, stătea la mine.

— Îţi dădea amănunte cu privire la aventura ei sentimentală?

— Era orfană şi n-avea pe nimeni cui să-i spună ce avea pe suflet.

— Ţi-a vorbit despre bărbatul cu care se întâlnea?

— Da, domnule prezident.

— Domnişoară Thiele, îţi atrag atenţia asupra întrebării pe care ţi-o voi pune acum: este adevărat că prietena dumitale Catherine Buchberger ţi-a spus că amantul ei aparţinea înaltei societăţi din Heidelberg?

— Nu, domnule prezident.

Dacă l-ar fi lovit cu ceva în cap, Kurt n-ar fi fost mai uluit. Maestrul Hirling se uită la Manner, care ridică din umeri, dezgustat. Judecătorul urmă:

— Ţi-a spus cumva din ce mediu făcea parte bărbatul acela?

— Era contramaistru sau ceva asemănător într-o uzină din periferia Stuttgartului, dar avea părinţi cu idei învechite, foarte severi. Pe deasupra, el era catolic, pe când Catherine era protestantă. Se temea că familia nu-i va da încuviinţarea din motive religioase.

— Îţi mulţumesc, domnişoară, poţi să te retragi.

Anny Thiele trecu printre şirurile de scaune, unde luase loc publicul. Când ajunse în dreptul lui, Possberg o prinse de braţ şi o întrebă:

— De ce ai minţit, Anny? Cine te-a plătit pentru această mărturie falsă?

Ea ar fi cedat, fără îndoială, şi ar fi mărturisit, dacă avocaţii părţii adverse nu s-ar fi dezlănţuit ţipând că e scandalos, că era o injurie publică, stârnind un adevărat tumult, de care Anny se folosi ca s-o şteargă. După ce

liniştea fu restabilită, Judecătorul Hollmeister, care prezida – un om bătrân şi cinstit – declară:

— Curtea înclină să pronunţe un verdict în favoarea reclamanţilor, căci se pare că este, într-adevăr, vorba de defăimare. În aceste condiţii, ea ar trebui să condamne ziarul *Libertatea* la amenzile cerute, nevăzând pentru ce motive ar trebui să scadă sau să mărească sumele fixate în mod arbitrar. Totuşi, Curtea ţine să precizeze că se simte foarte tulburată, deoarece nu înţelege pentru ce motive apărarea citează un martor care a întărit capetele de acuzare, şi nici din ce motive inspectorul Possberg, care pe atunci nici nu venise încă la Heidelberg, care nici nu ştia că victima era originară din acest oraş, unde şi locuia, ar fi plăsmuit o depoziţie falsă. De aceea, Curtea, neavând dreptul să pună la îndoială sinceritatea domnişoarei Thiele, care a depus mărturie sub prestare de jurământ, ordonă o anchetă suplimentară şi amână pronunţarea cu opt zile.

Dacă ultimele cuvinte ale judecătorului Hollmeister stârniră mânia reclamanţilor, ele avură în schimb darul să liniştească oarecum apărarea. Ziarul *Libertatea* relata procesul, punând accentul pe îndoiala preşedintelui. Adresându-se lui Manner şi lui Possberg, directorul îi avertiză:

— Peste opt zile se dă bătălia decisivă. Trebuie să vă faceţi luntre şi punte şi să găsiţi ceva sau pe cineva care să ne scoată din încurcătură. Şi e inutil să mai dai pe la redacţie, Manner. Ajută-l pe Possberg. Succes!

Imediat după ce şedinţa fu ridicată, ziaristul se repezise pe urmele Annyei Thiele, dar îi fusese cu neputinţă să dea de ea. În fruntea unei echipe de anchetatori colindase în zadar toate hotelurile: Anny Thiele se evaporase. Manner şi Possberg nu se îndoiau de loc că fata fusese plătită de adversarii lor, ceea ce explica şi aerul ei stingherit când se dăduse jos din tren. Kurt era totuşi încredinţat că dacă ar reuşi să o găsească pe Anny, i-ar explica lucrurile în aşa fel, încât şi-ar da seama de trădarea săvârşită faţă de el şi faţă de moartă. Dar unde s-

o caute?

Se duseră amândoi la Stuttgart şi-o traseră de limbă pe patroana salonului de coafură. N-o văzuse pe fată de la plecarea ei spre Heidelberg. Poştaşul din cartier le spuse că nu primise nicio dispoziţie unde să trimită corespondenţa domnişoarei Thiele. La locuinţa ei, proprietăreasa nu ştia nimic de soarta locatarei, pe care o credea plecată în călătorie. Descurajaţi, cei doi prieteni, înainte să se întoarcă la Heidelberg, se opriră să ia o bere la *Marquardt*, în Schlossplatz. îşi sorbeau paharele foarte abătuţi, când Possberg, punându-şi jos halba întrebă:

— Manner, te-ai uitat bine la Anny Thiele?

— Ce întrebare! Sigur că m-am uitat la ea… şi ce-i cu asta?

— Cum o găseşti ca fizic?

— Bine făcută, elegantă, aş putea zice drăguţa.

— Îmi pare bine că ai aceleaşi gusturi ca şi mine 5 Manner prietene, crezi că se poate ca fata asta elegantă, frumuşică, bine făcută să n-aibă un iubit?

— Mii de draci! Possberg, ai prins firul! O femeie se învoieşte că dispară pentru toţi, în afară de bărbatul iubit! Trebuie să punem mina pe băiatul ăla!

Se întoarseră la coafeză, iscodiră fetele care lucrau în salon şi până la urmă aflară că un bărbat cu numele de Lukas Bronoviz, în vârstă de vreo treizeci de ani, venea în fiecare vineri seara s-o ia pe Anny de la magazin. Stuttgartul numără aproape şase sute de mii de locuitori… Cum să dai de un Lukas Bronoviz în această mulţime? Un Lukas a cărei profesie n-o cunoştea nimeni! Caută acul în carul cu fân! Manner şi Possberg hotărâră să rămână la Stuttgart şi să facă pe dracul în patru ca să-l descopere pe iubitul Annyei, căci era limpede că ea n-avea de gând să-şi facă apariţia înainte ca procesul să se fi terminat.

După două zile, nu ştiau mai multe decât în clipa când îşi beau berea la *Marquardt*. Dar nu-şi pierdură curajul şi tot punând întrebări în dreapta şi în stânga, dădură peste o locatară din imobilul unde locuia Anny Thiele şi care tocmai se întorcea din concediu. Ea le spuse

că îl văzuse deseori pe tânăr aducând-o duminică seara pe vecina ei acasă, şi, de fiecare dată într-o altă maşină.

— Într-o altă maşină?

— Da… da… Chiar m-a mirat. Cum cred că băiatul acela nu este destul de bogat ca să-şi permită fantezia de a şi schimba maşina în fiecare săptămână, mi-am spus că, pesemne, le împrumută sau le închiriază pentru weekend.

Cei doi anchetatori n-aveau nevoie de mai mult. În sfârşit, descoperiseră o urmă.

e – Va să zică – rezumă Possberg – un băiat cu o sisituaţie modestă, căci fără îndoială Bronovizăsta are o situaţie modestă, altfel ar fi luat-o de mult în căsătorie pe Anny a lui, care schimbă maşina în fiecare săptămână, e limpede că nu are una personală.

— Exact.

— Deci: sau o închinează de fiecare dată, sau o împrumută de unde lucrează, nu-i aşa?

— Aşa-i.

— Să închiriezi o maşină pentru veek-end presupune să posezi garanţia cerută, care trebuie să fie cam de 1.000 de mărci. Nu cred că Lukas al nostru să aibă această sumă în buzunar la sfârşitul fiecărei săptămâni. Dar, ca să fim cu conştiinţa împăcată, o să trecem pe la toţi cei care închiriază maşini. Cunosc vreo zece şi nu cred că sunt mult mai mulţi. O să ne împărţim treaba.

Când Kurt şi Manner se întâlniră din nou seara, fiecare îşi mărturisi eşecul: numele lui Lukas Bronoviz era necunoscut în toate garajele unde se închiriau maşini. Le mai rămânea să se ducă pe la cei care vindeau maşini de ocazie şi, de vreme ce Lukas le schimba mereu, puteau nădăjdui că era vorba de o întreprindere mare. Ziaristului şi ex-inspectorului le mai trebuiră încă două zile ca să dea peste întreprinderea unde lucra Lukas Bronoviz, la serviciul vânzări de automobile de ocazie. Norocul de a-l descoperi îl avu Manner, pe care Lukas îl luă drept client.

— Doriţi o maşină, domnule? Dacă e aşa, aţi avut o idee foarte bună să treceţi astăzi pe aici, căci tocmai am primit o…

Manner i-o tăie scurt:

— Nu te obosi, nu sunt cumpărător. Poliţia.

— Poliţia?

— Dumneata eşti Bronoviz Lukas?

— Da. De ce?

Ziaristul se prefăcu că cercetează nişte hârtii pe care le scoase din buzunar.

— Dumneata eşti prieten cu o anume Anny Thiele?

— Sunt logodnicul ei. I s-a întâmplat ceva?

— Din nenorocire…

— A… murit?

— Nu… Un accident. Şi-a rupt piciorul, ml se pare. A fost transportată la spitalul cel mai apropiat de locul unde se găsea.

— La Fulda, atunci?

— Sigur.

t – Mulţumesc, domnule, Mă duc să-i spun patronului şi am şi zburat într-acolo.

În timp ce Bronoviz cerea patronului său învoirea să plece, Manner se întoarse la hotel, îi lăsă un bilet lui Possberg prin care-i spunea că pleacă pe urmele omului lor, descoperit în sfârşit. îi cerea lui Kurt să rămână pe loc şi să aştepte veştile pe care i le va trimite imediat ce va putea. Apoi sări în maşina prietenului său şi o porni în goană spre Fulda. Manner conducea repede şi bine, dar trecu peste orice prudenţă, deoarece presupunea că Bronoviz, chinuit de nelinişte, n-o să întârzie pe drum. Se ruga cerului ca băiatului să nu-i fi dat prin cap să telefoneze la spitalul din Fulda. Din fericire, îndrăgostiţii sunt certaţi cu logica şi o socotesc ca o slăbiciune nedemnă de ei. Puţin după ce trecu de Gelnhausen, pe drumul ce ducea de la Frankfurt la Fulda, Manner depăşi o maşină al cărei conducător schimba cauciucul de la roata dreaptă din faţă. îl recunoscu, în trecere, pe Bronoviz. Zeii erau de partea ziaristului, dar Lukas gonise ca vântul! Manner sosi la spital, se opri puţin înainte de poarta de la intrare. De-abia trăsese maşina, că automobilul lui Bronoviz se şi ivi. De îndată ce opri, tânărul ţâşni din

maşină şi se repezi spre clădirea spitalului, unde intră. Ieşi de acolo câteva minute mai târziu şi, după atitudinea lui şovăitoare, Manner, care se ghemui se pe scaunul lui ca să nu fie văzut, înţelese că băiatul, cu desăvârşire descumpănit, nu înţelegea nimic din ceea ce se întâmplase. Era aproape sigur că, găsindu-se în apropierea scumpei lui Anny, se va duce s-o vadă, fie şi numai pentru a o pune în curent cu cele întâmplate. Şi, într-adevăr, Lukas nu stătu pe gânduri decât o clipă, apoi, aşezându-se din nou la volanul maşinii, o porni, dar de data asta cu viteză mai redusă. Manner îl urmă de la distanţă, ca să nu-i atragă atenţia. Bronoviz o coti la stânga şi ajunse la Schlitz, unde opri maşina în faţa hotelului *Linde*. Ziaristul aflase unde se ascundea Anny Thiele.

Manner nu se hotărâse asupra felului în care avea să procedeze. Dacă-i lăsa în pace pe cei doi îndrăgostiţi, Anny îşi va da repede seama despre ce era vorba şi va lua imediat legătura cu Heidelberg sau o va şterge imediat şi pas de o mai găseşte pe urmă… Cu multă îndrăzneală, ziaristul intră în hotel, luă o cameră şi întrebă dacă doamna Anny Thiele era acolo. Omul de la recepţie se uită într-un registru şi răspunse negativ. Manner se prefăcu atât de bine că nu-l crede, în cât omul, întin –, zându-i registrul, îi spuse scurt:

— Uitaţi-vă şi dumneavoastră!

Ziaristul nu se lăsă rugat de două ori; printre persoanele înscrise descoperi imediat pe o oarecare Annelise Thiessen, a cărei vârstă şi iniţiale se potriveau atât de bine cu ale fugarei, încât nu te mai puteai îndoi că de ea era vorba. Şi Manner nici nu se îndoi. După ce notă numărul de la camera călătoarei, se duse până acolo în vârful picioarelor, imediat ce băiatul de la hotel îl lăsă singur. Din camera în care locuia Annelise Thiessen se auzeau voci ridicate. Ziaristul, sigur de el, deschise uşa fără să mai ciocănească şi se găsi în faţa Annyei Thiele şi a lui Lukas Bronoviz, care-l priveau uluiţi. Foarte politicos, se înclină spunând:

— Bună seara, domnişoară Thiele.

Bronoviz îşi reveni primul din zăpăceală:

— Te recunosc! Dumneata mi-ai spus că s-a întâmplat ceva cu Anny!

— Dar i s-a întâmplat într-adevăr ceva…

— Nu, zău? Şi ce anume, dacă nu te superi?

— A depus o mărturie falsă în faţa tribunalului, pentru care poate să înfunde puşcăria.

Era limpede că băiatul habar n-avea de nimic; de aceea, mormăi: – Ce-i toată povestea asta?

Anny începu să plângă în hohote. Lukas nu mai ştia ce să facă.

— Oare într-adevăr, domnule Bronoviz, dispariţia logodnicei, dumitale nu te-a mirat de loc, şi nici faptul că ţi-a interzis să-i scrii pe adevăratul ei nume?

— Mi-a spus că suferă de o depresiune nervoasă cauzaţă de moartea prietenei ei, că simţea nevoia să dispară pentru un timp… şi că numele ei era desigur cunoscut din ziare, de când fusese martoră…

— În parc rău, dar trebuie să-ţi spun că şi pe dumneata te-a minţit.

Bronoviz o apucă pe Anny de bărbie…

— E adevărat?

Nu mai fu nevoie de niciun răspuns ca el să înţeleagă. Atunci i se făcu frică şi se întoarse spre Manner

— Ce înseamnă toate astea?

— Ia loc, domnule Bronoviz, am să-ţi explic…

Şi ziaristul îi povesti totul, începând cu prima depoziţie a Annyei privind identitatea Catherinei şi sfârşind cu mărturia falsă.

El încheie, spunându-i fetei:

— Credeam că ai iubit-o pe prietena dumitale, domnişoară Thiele… Punându-te în slujba celor care-l ocrotesc pe ucigaşul ei, nu numai că rişti să ruinezi un ziar a cărui singură vină este că vrea s-o răzbune pe victima aceasta de care nimeni nu se mai sinchiseşte, ci e ca şi cum dumneata însăţi ai lovi-o pe Catherine Buchberger!

Deznădăjduită, Anny plângea cu sughiţuri. Lukas o întrebă cu blândeţe:

— De ce-ai făcut asta?

— Au venit după mine la Stuttgart. M-au pândit la uşa magazinului şi mi-au oferit 10.000 de mărci ca să-mi retrag depoziţia cu privire la ceea ce îmi încredinţase Catherine despre iubitul ei. M-au pus să-mi repet lecţia până am învăţat-o pe de rost…

— De ce ai făcut toate astea, Anny?

— Dar nu m-ai auzit, Lukas? 10.000 de mărci! Tocmai suma cu care să găsim o locuinţă bună şi să ne căsătorim![4]

— Nu vreau să ne întemeiem căminul pe o faptă urâtă. Trebuie să te duci din nou în faţa judecătorului şi să-i mărturiseşti că ai minţit.

Îngrozită, ea bâigui:

— Dar… o să… mă… bage… în închisoare?

— Sper că nu. În orice caz, Anny, trebuie să plăteşti. Chiar dacă eşti închisă, am să te aştept până ce vei ieşi.

Manner ţinu s-o liniştească.

— Nu cred că judecătorul o să se arate prea sever, de vreme ce noi nu depunem plângere împotriva dumitale şi avocatul nostru va face apel la indulgenţa tribunalului. Poţi să obţii două-trei zile de concediu, domnule Bronoviz?

— Dacă este nevoie, voi telefona patronului meu.

— Este nevoie. Veţi rămâne amândoi aici până în ajunul procesului şi voi veni să vă iau fără să ştie nimeni. Ţi-o încredinţez pe domnişoara Thiele, domnule Bronoviz.

— Puteţi să vă bizuiţi pe mine.

Pe coridorul ce ducea spre camera lui, Mans Manner fluiera vesel. Putea să telefoneze lui Possberg să se întoarcă la Heidelberg şi directorul *Libertăţii* să-şi mobilizeze echipa de tipografi pentru ziua când se va oronunţa sentinţa.

*

Maestrul Hirling, pus la curent cu schimbarea survenită în atitudinea Annyei Thiele, se duse la judecătorul Hollmeister şi, sub pecetea secretului profesional, îi relată ultimele evenimente, cerând de la bun început îngăduinţa tribunalului pentru această fată

4 — Dormi în pace Catherine

înşelată de nişte oameni pentru care ea nu însemna nimic. Judecătorul rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse:

— Hirling, te cunosc de multă vreme… Lasă-mă să-ţi mărturisesc un lucru: am ajuns să cred că civilizaţia noastră a intrat în agonie. Când clasele conducătoare încep să se poarte ca nişte indivizi de teapa cea mai de jos numai ca să-şi păstreze privilegiile, despre care ar fi multe de spus, atunci totul se duce de râpă! Dar eu trebuie să procedez ca şi cum totul ar fi veşnic. Atâta vreme cât voi fi eu aici, justiţia nu va fi călcată în picioare. Voi deschide din nou dezbaterile acestui proces de calomnie, pentru probe noi. O să vedem ce-o să iasă.

— Să sperăm că o să iasă adevărul la iveală.

— Adevărul, Hirling? După patruzeci de ani de magistratură, mă întreb unde se ascunde.

*

* * <?

Fu nevoie de un serviciu de ordine special pentru a stăpâni mulţimea de curioşi care voiau cu orice preţ să pătrundă în Palatul de Justiţie, ca să asiste la acele dezbateri în care aveau să se înfrunte – prin persoane interpuse – partidele politice din oraş. Văduva Lechner nu stârni nici cel mai mic val de curiozitate. Dimpotrivă, apariţia inspectorului principal Oberhofer şi a ex-inspec – „torului Possberg însufleţi dintr-odată toate conversaţiile. Unii erau de părere că inspectorul principal părea cătrănit. Ceea ce era şi adevărat, căci ieşea dintr-o consfătuire cu judecătorul Grass, neliniştit de faptele noi semnalate de Hollmeister. Nici maestrul Lamer, prezent la întrevedere, nu-şi ascundea nedumerirea. În afară de asta, îl cunoştea bine pe maestrul Hirling şi se temea de el. Deputatul Rossler rămăsese acasă şâl rugase pe Oraşs să-i telefoneze imediat după pronunţarea sentinţei.

Sala era ticsită când judecătorul luă loc pe scaunul lui. îşi plimbă privirea tristă peste asistenţă şi spuse:

— Atâta lume pentru o afacere corecţională?… Acest lucru mă face să cred că mulţi se află aici în alte scopuri decât pentru a sluji justiţia. Pe aceştia îi avertizez că nu voi

îngădui nici cea mai mică manifestaţie. Nu mai amintesc faptele, pentru că astăzi nu trebuia decât să se pronunţe o sentinţă, după o săptămână de gândire. Totuşi, deoarece apărarea pretinde că este în măsură să schimbe părerea tribunalului, care îi era potrivnică, dau cuvântul maestrului Hirling.

Într-o tăcere deplină, avocatul se ridică.

— Cer ca martora Anny Thiele să vină la bara.

Judecătorul trimise după fată, în timp ce Oberhoier şi maestrul Lamer se uitau unul la altul, cuprinşi de groază. Avocatul reclamanţilor protestă:

— Domnule judecător, nu se obişnuieşte ca un martor, care a depus şi pe depoziţia căruia curtea şi-a întemeiat părerea, să fie din nou ascultat!

— Fără îndoială, maestre Lamer, în afară de cazul când numitul martor, cuprins de remuşcări, nu recunoaşte că a depus o mărturie falsă. Suntem de acord, nu?

Învins, maestrul Lamer căzu pe banca lui, în timp ce pe Oberhofer îl treceau năduşelile. Oamenii se ridicau în picioare ca s-o vadă trecând pe Anny Thiele, care mergea cu capul plecat. Maestrul Hirling o conduse el însuşi până la bară. Hollmeister, dându-şi seama de zăpăceala fetei, îi vorbi părinteşte:

— Linişteşte-te, domnişoară… Ne aflăm aici ca să descoperim adevărul, sau cel puţin să ne apropiem de el.

Dacă ne vei ajuta în îndeplinirea acestei sarcini, nu ai de ce să te temi… Mă înţelegi?

— Da, domnule preşedinte.

— Vorbeşte, te rog, mai tare!

— Da, domnule preşedinte.

— Bine. Dumneata singură ai cerut, domnişoară, să fii din nou ascultată.

— Da, domnule preşedinte.

— Ai făcut acest lucru de bunăvoie şi nesilită de nimeni, după cum te-a îndemnat conştiinţa?

— Da, domnule preşedinte.

— Pentru ce ai cerut să fii din nou ascultată, domnişoară Thiele?

— Pentru a vă cere iertare.

O rumoare îndelungă se stârni în sală, în partea unde era aşezat publicul. Hollmeister lovi cu ciocănelul în masă:

— Linişte!

Intransigenţa lui Hollmeister era binecunoscut. Toată lumea tăcu.

— Vreau să se ştie că voi avea grijă ca aceste dezbateri să se desfăşoare după cum se cuvine!... Domnişoară Thiele, nu înţeleg prea bine ce vreţi să spuneţi.

— Am... am depus o mărturie falsă.

Şi izbucni în plâns. În loc să se uite la martoră, judecătorul îşi aţinti privirile asupra mulţimii, care nu se clinti.

— Linişteşte-te, domnişoară... Cred că te tulbură mai mult remuşcările decât teama de pedeapsă. E nevoie de mult curaj ca să faci ceea ce faci dumneata în această clipă... Fii încredinţată că tribunalul nu va uita acest lucru. Acum, asupra cărui punct doreşti să rectifici declaraţia anterioară? t

— Inspectorul Possberg a spus adevărul. I-am povestit, într-adevăr, tot ce a expus aici, în faţa tribunalului.

— Dacă îmi amintesc bine, divergenţa dintre inspectorul Possberg şi dumneata privea condiţia socială a amantului Catherinei Buchberger. Dumneata i-ai dezvăluit domnului Possberg că era vorba de un băiat dintr-o familie mare şi nouă ne-ai declarat că aparţinea mediului muncitoresc. Aşa e, nu?

— Da, domnule preşedinte.

— Atunci, care este adevărul, domnişoară Thiele?

— Este un băiat de bogătaşi.

— Catherine Buchberger în persoană ţi-a spus acest lucru?

— Da, domnule preşedinte. Este un băiat în care familia şi-a pus mari speranţe. Trebuia foarte multă precauţie pentru a-i convinge să încuviinţeze o căsătorie ce putea trece drept o mezalianţă. îmi vorbea adesea de

casa frumoasă în care va locui la Heidelberg după ce se va mărita… Era atât de fericită, domnule preşedinte! Nu se gândea că o să moară de mâna celui pe care-l iubea.

— Nu face afirmaţii riscante în această privinţă, domnişoară… încă nu s-a dovedit, după câte ştiu, că ucigaşul este neapărat cel cu care se întâlnea Catherine Buchberger, cu toate că tăcerea acestui individ este revelatoare. Maestre Lamer?

— Domnule preşedinte?

— Această nouă depoziţie a domnişoarei Thiele schimbă punctul de vedere al clienţilor dumitale în acţiunea intentată?

— În niciun fel, domnule preşedinte. Nimeni nu poate dovedi că această capricioasă domnişoară spune astăzi mai degrabă decât ieri adevărul.

— Perfect. Maestre Hirling!

— Domnule preşedinte, aţi binevoi s-o întrebaţi pe domnişoara Thiele de ce imediat după depoziţie s-a dus să se ascundă la Schlitz, la hotelul *Linde*, sub numele de Annelise Thielssen?

La această întrebare, întreaga sală intră în fierbere, iar Hollmeister fu nevoit să bată de câteva ori în masă pentru a restabili liniştea.

— Mi se pare că avertismentele mele au fost uitate… Maestre Hirling, să nu ne pripim. Domnişoară Thiele, de ce ai făcut o declaraţie falsă deunăzi?

— Pentru că mi s-au promis 10.000 de mărci ca să depun această mărturie!

Şi izbucni din nou în plâns, bâiguind:

— Şi… şi… cu… această sumă… puteam… să mă… mă mărit… cu logodnicul… meu. Nu… nu mi-am… dat… seama… atunci.

— Înainte ca vreun nume să fie rostit în această sală, ţin să-mi exprim dispreţul pentru aceia care se folosesc de greutăţile celor săraci pentru a-i împinge la fapte urâte!

Asistenţa izbucni în aplauze, iar Oberhofer găsi că gulerul lui era cu câteva numere mai strâmt.

— Cine ţi-a oferit această sumă, domnişoară Thiele?

— Doi domni care m-au oprit când am ieşit de la serviciu, la Stuttgart… Mi-au spus că imediat după depoziţie trebuia să mă instalez într-un hotel, undeva departe, sub un nume fals, până la pronunţarea sentinţei definitive. Mi-au interzis să corespondez cu cineva. Ei nu ştiau că eram logodită…

Hollmeister îşi duse mâna la gură ca să-şi ascundă zâmbetul.

— Şi acum, domnişoară, dacă ne-ai spune cine erau cei doi domni?

– Nu ştiu cum îi cheamă.

— Ah!…

În clipa aceea, Possberg se aplecă la urechea lui Manner ca să-i spună ceva. Ziaristul încuviinţa din cap şi se făcu nevăzut.

— Domnişoară, îţi pun o întrebare foarte gravă. îţi atrag atenţia asupra faptului că de răspunsul dumitale poate să depindă onoarea şi libertatea unuia sau a doi oameni. Înţelegi, nu?

— Da, domnule preşedinte.

— Atunci, domnişoară, dacă zăreşti în această sală pe vreunul din cei doi oameni, sau pe amândoi, arată-mi-i limpede şi fără şovăire. Dar trebuie să fii absolut sigură.

— Da, domnule preşedinte.

Mulţimea se făcuse stană de piatră în aşteptarea clipei hotărâtoare.

— Aştept, domnişoară.

Anny Thiele merse drept la Oberhofer şi, arătându-l cu degetul, spuse:

— Iată pe unul din ei, domnule preşedinte.

— Şi celălalt?

— Nu e aici.

— Bine. N-ai nimic de adăugat?

— Nimic, domnule preşedinte, în afară de faptul că mâeste ruşine de minciuna mea şi că cer iertare tuturor.

— Poţi să te retragi. Domnule inspector principal Oberhofer, ce părere ai despre toate acestea?

Oberhofer făcu pe grozavul:

— O înscenare bine pusă la punct, domnule preşedinte, dar care nu va reuşi să vă inducă în eroare, sunt sigur.

— Ţţ… ţţ… ţţ… Sunt mai puţin sigur decât dumneata, domnule Oberhofer. Nu prea înţeleg motivul acestei înscenări.

— Păi, fiindcă ex-inspectorul Possberg, expulzat din Heidelberg de judecătorul Graas pentru că a violentat o doamnă la domiciliul ei, faptă care i-a atras îndepărtarea din funcţie, mă urăşte de moarte, fiind ajutat în manevrele lui de ziaristul Hans Manner.

— Tot nu înţeleg, dacă ceea ce spui este adevărat, domnule inspector principal, pentru ce reclamanţii ar fi chemat pe principalul lor martor să depună împotriva lor, apoi să-l ascundă, pentru ca depoziţia să nu mai poată fi schimbată? Cred că va trebui să găseşti altă justificare, domnule Gherhofer.

Maestrul Hirling ceru atunci cuvântul:

— Domnule preşedinte, îmi veţi permite să interoghez în prezenţa dumneavoastră şi a apărătorilor săi pe doamna Lechner?

— Nu văd ce motive vă determină să cereţi acest lucru şi ce speraţi să obţineţi de la o persoană implicată indirect în această afacere. În sfârşit… doamnă Lechner, voiţi să veniţi la bară?

Văduva, foarte intimidată şi impresionată de mărturisirea Annyei Thiele, prevăzând înfrângerea lui Oberhofer, care se citea de altfel pe faţa acestuia, nu mai era capabilă să opună vreo rezistenţă.

— Doamnă Lechner, vă rog să faceţi un efort de memorie. În ziua morţii soţului dumneavoastră ce v-a spus el când s-a întors acasă la prânz?

— Era foarte tulburat… Nu-i era foame. L-am sâcâit atâta, până mi-a încredinţat că doi oameni l-au silit să dea o declaraţie în legătură cu acel inspector prins în flagrant delict de… de… în sfârşit, de purtare necuviincioasă, ca să zic aşa 1 Vă rog să reţineţi că atunci când soţul meu mi-a mărturisit pentru ce fel de treabă primise mia de mărci pe

care mi-a pus-o într-o seară pe masă, i-am spus pe şleau părerea mea: „Mi se face şi silă, i-am zis în faţă, când ne-am luat erai un artist şi uite ce-ai ajuns *1*” Mi s-a făcut milă de el, aşa plângea... „Bietul băiat, zicea, habar n-avea de nimic. Cât despre femeia aia, vedeam încotro merge, că ştiam dinainte... Aşa inspector de poliţie cum e, n-a înţeles nimic, şi când l-am fotografiat a holbat nişte ochi cât cepele”.

Preşedintele interveni:

— Dar, doamnă Lechner, de ce nu ne-ai spus aceste lucruri data trecută?

— Pentru că nu m-aţi întrebat, domnule preşedinte, şi pe urmă, mi-era frică...

— De cine?

Ea îl arătă pe Oberhofer cu degetul:

— De el!

— De inspectorul principal Oberhofer? Şi pentru ce motive?

— Pentru că el îi întinsese poliţistului cursa aceea şi tot el a cerut ca soţul meu să distrugă clişeul pe care inspectorul îl voia.

— Nu înţeleg, de ce-l asculta, dacă era împotriva conştiinţei lui?

— O să vă spun, domnule preşedinte... Bietu' răposam, acum cinci ani, în parcul Castelului... a făcut un lucru îngrozitor... Oh, mi-e ruşine numai când mă gândesc... în sfârşit, domnule preşedinte, nu îndrăznesc să vorbesc de faţă cu toată lumea. Pe scurt... era o fetiţă la mijloc... mă înţelegeţi? Domnul Oberhofer a înăbuşit scandalul, dar a păstrat dosarul... Iar bietu' bărbatu-meu, răposatul, de atunci juca după cum îi cânta Oberhofer...

— E îngrozitor... şi eşti ofiţer de poliţie, Oberhofer?

Cel interpelat strigă fără prea multă convingere:

— Sunt poveşti, domnule preşedinte, nimic altceva!

— Taci odată! Nici dumneata nu crezi ce spui!

Maestrul Hirling reluă interogatoriul:

— În ziua morţii lui Lechner, inspectorul principal Oberhofer n-a venit la dumneavoastră acasă?

— Ba da… eu i-am deschis uşa. Şi a urlat la mine: „Unde e dobitocul de bărbatul tău?” I-am arătat camera unde lucra Lechner. S-a repezit într-acolo şi l-am auzit cum răcnea: „Te aşteptai, nu, să vin pe-aici?” Bietu5 meu Lechner s-a omorât două ceasuri mai târziu…

— Am terminat, doamnă Lechner. Vă mulţumesc.

Şi maestrul Hirling, întorcându-se spre Oberhofer, strigă cu o voce răsunătoare:

— Martorul infamiilor dumitale, victima dumitale trebuia să dispară, nu-i aşa, domnule inspector principal? Şi o sinucidere nu-i atât de compromiţătoare ca o crimă! Dar, fie, că vrei, fie că nu, Oberhofer, tot eşti un ucigaş!

Hans Manner intră în sală chiar în clipa când avocatul rostea aceste cuvinte acuzatoare ce rămaseră fără răspuns. Răvăşit, alb ca varul, Oberhofer încerca să vorbească cu maestrul Lamer, care, prefăcându-se că nu-l vede, îşi strângea hârtiile înainte de a declara:

— Domnule preşedinte, adresez Curţii, în numele clienţilor mei, scuzele noastre. Am fost induşi în eroare.

Judecătorul răspunse ironic:

— Puteţi să le adresaţi şi adversarilor dumneavoastră, maestre… dacă se vor mulţumi cu scuze.

Maestrul Hirling aduse preşedintelui o fotografie.

— Domnule preşedinte, iată o fotografie din arhivele ziarului *Libertatea*… Vreţi s-o întrebaţi pe domnişoara Thiele dacă din întâmplare nu recunoaşte în această persoană pe omul care-l întovărăşea pe Oberhofer, când au aşteptat-o în seara aceea la magazin?

Hollmeister aruncă o privire asupra fotografiei, după care îl privi ţintă pe avocat:

— Dacă e o glumă, maestre…

— Domnule preşedinte, Anny Thiele locuieşte la Stuttgart şi mă îndoiesc că o activitate de felul celei pe care o desfăşoară acest domn ar putea-o interesa…

— Fie… Domnişoară Thiele, veniţi, vă rog, la bară.

Anny se apropie.

— Vă amintiţi cumva vreun amănunt care v-ar permite să-l identificaţi pe omul care-l însoţea pe

Oberhofer atunci când v-au fost făcute propunerile de care aţi vorbit?

— Nu a scos nicio vorbă. Borul pălăriei era tras peste ochi, iar obrazul era acoperit de un fular. Totuşi, există un amănunt care nu m-a izbit pe loc, dar pe care mi l-am amintit mai târziu. îi lipsea lobul de la urechea stângă.

De această dată, se făcu rumoare pe băncile presei şi printre avocaţi.

Hollmeister se supără:

— Linişte, sau evacuez sala! Domnişoară Thiele, vreţi să priviţi această fotografie şi să ne spuneţi dacă cunoaşteţi persoana?

Un uşier luă fotografia, i-o aduse fetei care strigă imediat ce o văzu:

— El este!

Nimeni nu se clinti, aşteptând reacţia preşedintelui, căruia uşierul îi aduse înapoi fotografia. Hollmeister îşi trecu mâna peste frunte şi, cu o voce obosită de om bătrân şi istovit, spuse:

— Domnişoară Thiele, ai recunoscut şi în acelaşi timp ai acuzat de corupere de martor, şi în consecinţă de alte multe lucruri, pe domnul deputat Rudolf Rossler.

Ziariştii se năpustiră afară ca să dea telefoane. După ce vuietul sălii se mai potoli, preşedintele declară:

— Acest proces de calomnie s-a închis. Reiese limpede că ziarul *Libertatea*, împărtăşind cititorilor săi bănuielile pe care le avea, şi-a îndeplinit obligaţiile profesionale. Cererea doamnei Lechner de a i se plăti despăgubiri nu pare fondată. Pentru că domnişoara Thiele a arătat că se căieşte sincer, pentru că s-au exercitat asupra ei presiuni mârşave, în sfârşit, pentru că în această afacere murdară nu a fost decât un pion în nişte mâini foarte abile, este condamnată la 200 de mărci amendă… pe care, desigur, prietenii ei de la ziarul *Libertatea* le vor plăti cu multă plăcere. Cât despre domnul judecător Graas, decanul baroului va hotărî dacă plângerea sa poate fi examinată. În ce mă priveşte, o resping ca nefondată şi voi adăuga, cântărindu-mi bine cuvintele, că regret pentru

magistratură, din care fac şi eu parte, că a fost înaintată. Aveţi ceva de spus, maestre Lamer?

— Domnule preşedinte, sunt şi eu, ca toţi cei care au trăit aceste momente dramatice, puţin năucit. Totuşi, ţin să-l apăr pe domnul deputat Rossler care e prietenul meu. Este, fără doar şi poate, o confuzie la mijloc. Nu e capabil de o asemenea josnicie! Vreau să cred că martora este de bună-credinţă, dar se poate ca ea să se fi înşelat! Vă afirm cu toată convingerea. Nu e cu putinţă ca Rudolf Rossler să fi săvârşit fapta de care este acuzat cu atâta uşurinţă: îngăduiţi-mi să subliniez acest lucru!

În acea clipă un aprob înaintă cu paşi repezi printre şirurile de bănci, urcă până la fotoliul prezidenţial, trecu în spatele lui Hollmeister şi se aplecă la urechea acestuia.

— Ce s-a întâmplat, Meriing?... Vă rog să mă iertaţi o clipă, maestre Lamer... Te ascult, Merling...

Preşedintele ascultă cu luare aminte cuvintele care i se şopteau, apoi îi făcu semn lui Merling să plece.

— Îmi pare rău, domnule Lamer, dar trebuie să vă spun că vă înşelaţi...

— Dar, domnule preşedinte!...

— Domnul Rudolf Rossler s-a sinucis. Nu cred că se poate cere, vai! o mărturisire mai sinceră. Să păstrăm tăcere în semn de respect pentru cel mort, chiar dacă, pe când trăia, nu a fost demn de acest respect. Oberhofer, în virtutea puterii mele discreţionare, te arestez. Vei fi supus primului interogatoriu peste câteva momente. Poţi să fii asistat de un avocat. Ridicăm şedinţa.

În tot Heidelbergul se stârni un tumult pe care oraşul nu-l mai cunoscuse de cincisprezece ani.

*

Possberg, Anny Thiele, Hans Manner şi Lukas Bronoviz, invitaţi personal de directorul ziarului, însoţiţi de maestrul Hirling, petrecură o seară veselă. Kurt şi Manner îi conduseră pe cei doi logodnici la trenul de noapte pentru Stuttgart, apoi Possberg se duse să-şi ia valiza de la prietenul lui şi se întoarse la hotelul *Thannhduser*, unde fu primit ca un învingător. Ziaristul mai rămase câteva clipe

cu Possberg ca să bea un ultim păhărel. Trecură în revistă ultimele evenimente şi se felicitară pentru succesul lor total. După ce stătu o clipă pe gânduri, Manner spuse grav:

— Am câştigat, e limpede. Rossler şi Oberhofer sunt la pământ, bine, dar toate astea nu ne spun cine e ticălosul care a ucis-o pe Catherine Buchberger.

— Acum, că s-a mai netezit calea, am s-o pornesc în goană.

— S-avem iertare! O s-o pornim în goană!

— De acord.

Kurt îşi însoţi prietenul până la uşa hotelului unde constatară că plouă cu găleata. Ziaristul gemu:

— Sfinte Doamne! N-am nici pardesiu, nici umbrelă!

— Vrei să-ţi împrumut impermeabilul meu?

— Eşti un băiat de zahăr! Ţi-l aduc mâine dimineaţă, pe la ora nouă.

— E în ordine… Noapte bună şi mulţumesc pentru toate!

*

r

A doua zi dimineaţă, Possberg fu trezit de zbârnâitul telefonului:

— Alo!

— Alo!… Aici Vadelius, îţi telefonez de la biroul meu, de la ziar.

— Ce s-a întâmplat, domnule director?

— A murit Oberhofer.

— Ce?!

— A fost găsit mort în celulă, otrăvit. Avea otravă la el? A fost mituit un gardian ca să i-o dea? Mister. Vorba e că nu va mai vorbi.

— Nu se dau înapoi de la nimic!

— Te-ai îndoit vreodată?

Ceasurile zburau ca vântul. Numai opt zile trecuseră de când Kurt sosise la Heidelberg şi câte evenimente se petrecuseră de atunci! O regăsise pe Elizabeth, ca şi pe toţi foştii lui colegi, dintre care unul murise. Şi Oberhofer

care se socotise atât de tare, atât de apărat… Possberg se cutremură când se gândi la disparițiile acestea fulgerătoare. Totul mergea prea repede. Din nou telefonul îl smulse din gândurile lui negre.

— O comunicare de la Stuttgart, domnule Possberg.

— Dă-mi legătura! Alo!

— Alo, Possberg?

— Chiar el.

— Aici Hagen. Bravo, dragul meu! Te pricepi să faci curăţenie generală! Scuteşti statul de cheltuială! într-o săptămână ai dat gata un deputat şi un comisar de poliţie, straşnic, n-am ce zice! Bineînţeles că n-am luat în serios povestea aceea caraghioasă de acum câteva zile cu demisia. Nu mai eşti în concediu, eşti în misiune, îţi trimit hârtie oficială. Dă-i înainte, suntem alături de dumneata… dar, oricum, mai puţine cadavre! Şi-apoi, găseşte-mi-l pe asasinul Catherinei Buchberger, că doar de asta te-am trimis la Heidelberg. Şi fiindcă veni vorba, se pare că vei fi numit inspector-şef dacă reuşeşti să pui mâna pe criminal… Curioasă idee, nu găseşti? Mai dă-mi un telefon… La revedere!

Şi închise aparatul înainte ca Possberg să fi putut răspunde. Kurt îşi spuse că oamenii nu se prea cunosc între ei. Pe Hagen îl cam dispreţuise, iar acesta, la rândul lui, recunoştea singur că nu putuse să-l sufere. Dar la prima încercare grea, animozităţile acestea superficiale se spulberau, oamenii de bună calitate se regăseau în ciuda oricăror obstacole. Era un lucru reconfortant. Kurt ar fi dorit mult să-i telefoneze Elizabethei, care nu putea să-l cheme pentru că nu-i ştia adresa. Pe de altă parte, dacă telefona la ea acasă, risca să dea de Willy, care, după înfrângerea suferită de clan, ar fi putut să se arate mai puţin prevenitor decât ultima oară. Inspectorul crezu că a găsit soluţia recurgând la Else. La rândul lui, începu şi el să se servească de telefon.

— Alo, Else?… Aici Kurt.

— Ah!… Kurt! Ai câştigat pe toată linia, se pare? M-ai chemat să-mi comunici că mi-a sunat ceasul şi c-o să fiu

sacrificată pe altarul legitimei tale răzbunări?

— Nu, Else… Nu-ţi port pică. Ştiu cine te-a obligat să faci ceea ce ai făcut.

— Ce suflet mare, domnul meu!

— De ce glumeşti, Else, doar n-ai de loc chef de glumă.

— E adevărat, Kurt, n-am niciun chef… chiar de loc, şi, ca să fiu cinstită, mi-e destul de silă de mine. Dar trebuie să trăiesc, iar tu ca bărbat nu poţi să-ţi închipui ce greu trăieşte o femeie… în sfârşit, nici tu, nici eu nu putem schimba lucrurile, nu-i aşa? De ce mi-ai telefonat, Kurt?

— Ca să-ţi spun că nu voi depune plângere împotriva ta, în legătură cu înscenarea de deunăzi… Pe deasupra, Rossler şi Oberhofer fiind morţi…

— Şi Oberhofer?

— S-a otrăvit azi-noapte în celula lui…

Ea nu răspunse pe loc şi când vorbi, vocea îi tremura de nelinişte:

— Acum înţelegi, Kurt, de ce sunt obligată să mă supun?

— Înţeleg, Else… îţi spuneam aşadar că toţi autorii dramei, în afară de tine „fiind dispăruţi, o să scapi… O să te las în pace.

— E frumos din partea ta, Kurt. De ce faci acest lucru?

— Să spunem că în amintirea trecutului.

— Dacă vreodată voi putea şi eu să-ţi fac un serviciu…

— Poţi chiar acum, dacă vrei…

— Sigur că da. Ce doreşti?

— S-o chemi pe Elizabeth. Spune-i că m-am întors la hotelul *Tanhduser* şi să-mi telefoneze pe la ora patru.

— E în ordine, bizuie-te pe mine. Cu bine, Kurt.

*

Toate mergeau de minune. Perspectiva de a sta de vorbă cu Elizabeth, de a o întâlni poate, făcea ca ziua ce abia începea să i se pară însorită. În clipa când se pregătea să părăsească hotelul după ce zadarnic îl aşteptase pe

Manner să-i aducă impermeabilul, Possberg se ciocni de un tânăr pe care-l cunoştea vag din vedere.

— Inspectorul Possberg?

— Da.

— Sunt reporter la *Libertatea*. Mă trimite şeful.

— Ce doreşte?

— Mi-a spus să vă comunic că Hans Manner, grav rănit azi-noapte de o maşină care a dispărut în goană, se află la spital.

CAPITOLUL VIII

Kurt se repezi la spital, unde află că ziaristul fusese operat şi se găsea încă sub influenţa anesteziei. Când arătă legitimaţia de poliţist, i se îngădui să se aşeze la căpătâiul lui Manner. Un medic îl lămuri că viaţa prietenului său nu mai era în priemjdie. O dublă fractură a gambei drepte, o altă fractură a humerusului drept şi trei coaste rupte arătau limpede cât de puternică fusese lovitura.

După părerea doctorului, auzind maşina năpustându-se asupra lui, ziaristul se răsucise probabil spre dreapta, ceea ce explica rănile de pe această parte. Din fericire, 4 nicio fractură nu era deschisă, căci altminteri, având în vedere timpul pe care accidentatul îl petrecuse pe caldarâm înainte de a fi ridicat, ar fi murit cu siguranţă.

— După părerea dumneavoastră, domnule doctor, pare să fie un atentat, nu-i aşa?

— Poate să fie şi un atentat, inspectore, dar e cu putinţă să fie pur şi simplu unul din acele acte de nebunie pe care le comit zi de zi contemporanii noştri. îşi dau drumul în viteză, simt o izbitură puternică, se gândesc la răspunderile băneşti (căci, în ce priveşte pe celelalte, pe cele morale vreau să spun, nimeni nu se sinchiseşte de ele) şi o iau la sănăntoasa. Şi dacă judeci aşa, tot atentat e, nu?

— Vă mulţumesc, domnule doctor.

Stând lângă bolnav, Possberg îi privea faţa suptă. De când fusese anunţat de accident, convingerea lui era formată. Era vorba de o tentativă criminală, care, din fericire, dăduse greş. Dar de ce Manner? Ar fi înţeles să-l facă pe el, pe Kurt, să plătească rolul pe care-l jucase, dar

de ce pe ziarist? După dispariţia lui Oberhofer, oare cine din clan îşi luase sarcina acestor treburi primejdioase? Egon? Era prea fin, prea delicat şi prea laş în acelaşi timp. Willy? Prea amabil şi uşuratic. Judecătorul Grass nu făcea nici el parte din categoria oamenilor capabili să ucidă, ca şi austerul Dagmar de altfel. Cei doi s-ar preta mai curând la un complot, la o maşinaţie pusă la cale vreme îndelungată. Trebuia, deci, să admită că aceşti domni s-au folosit de unelte. Dacă bietul Hollmeister ar fi aflat de un asemenea lucru, s-ar fi simţit şi mai deznădăiduit.

*

În timp ce chibzuia aşa, Kurt nu observă că Manirer, care-şi venise în simţiri, îl privea ţintă:

— Ei bine, Sherlock Holmes, ai venit să-mi pregăteşti înmormântarea?

Possberg tresări şi, numaidecât, chipul i se lumină.

— Manner, fir-ar să fie! Sunt grozav de fericit că te aud vorbind!

— Te temeai că n-ai să mă mai întâlneşti decât! a şedinţele de spiritism mişcând masa?

— Da, mi-a fost într-adevăr frică.

— Am văzut moartea foarte aproape astă-noapte, Possberg… tare de aproape, şi dacă izbitura nu m-ar fi aruncat în canal, unde era greu să mă mai calce încă o dată, aş fi fost… asta dacă am vrea să credem versiunea cu accidentul datorat unui şofer neîndemânatic.

— Căci ai, ca şi mine, impresia că au vrut să te omoare?

— Nu.

— Totuşi…

— Nu, Possberg, nu pe mine au vrut să mă omoare, ci pe tine!

— Pe mine?

— Da, fiindcă purtam fulgarinul tău. Ieşeam din hotelul în care locuiai tu, şi suntem amândoi cam de aceeaşi înălţime… De altfel, rămâne între noi, dacă am scăpat cu viaţă e tocmai fiindcă m-au recunoscut când m-am întors. Ba chiar am avut timp să aud pe unul dintre ei

strigând: „Nu-i el!” Maşina însă venea spre mine şi n-au mai putut frâna. Trebuie să te obişnuieşti.cu ghidul că ţi-am salvat viaţa, domnule Kurt Possberg. Nu-i vorbă că n-am făcut-o înadins.

Inspectorul strânse mâna teafără a rănitului.

— Nu s-au dat bătuţi! Ei bine, vor vedea că nici eu nu mă las!

— Kurt!…

— Da.

— Ne cunoaştem de puţină vreme, dar eu ţin cu adevărat la tine… Nu, n-ai de ce să protestezi şi nici de ce să te simţi stingherit. Mi-ai făcut cinstea să-mi spui care e adevărata faţă a lucrurilor în ancheta asta. Tu reprezinţi pentru mine o Germanie care credeam că a pierit pentru totdeauna… îţi mulţumesc că mi-ai dovedit că m-am înşelat… Eşti îndrăgostitul… Eşti Cavalerul dezmoştenit… Eşti Viteazul luptând până la moarte pentru aleasa inimii sale… la care nu poate ajunge… Totul este foarte înduioşător… ba chiar frumos, deşi cam demodat… Şi acum, de vreme ce ţi-am dăruit florile, Possberg, trebuie să primeşti şi spinii.

— Te ascult.

— Am impresia că nu te mai gândeşti prea mult la cea care doarme la Bergfriedhof.

— La Catherine? Dar nu mă gândesc decât la ea!

— Nu, Kurt… Catherine a fost prilejul, pe care-l aşteptai de zece ani încoace, fără să-ţi dai prea bine seama, să ataci clanul pentru că te-a respins odinioară şi ţi-a furat iubita. Nu te-ai fi ocupat niciodată cu atâta înflăcărare de acest banal fapt divers, dacă în spatele fantomei străvezii a micuţei moarte nu s-ar fi profilat silueta Elizabethei. Doreai nu atât să-l descoperi pe ucigaşul Catherinei, cât să arunci în aer această lume pe care o urai, deoarece acolo trăieşte femeia iubită şi tu nu ai voie să pătrunzi în acea lume. Mă înşel oare?

— Poate că nu…

— Sigur că nu3 prietene.

— Bun… şi atunci?

— Găseşte-l pe asasinul Catherinei Buchberger, iată sarcina ta, munca pentru care eşti plătit… Nu-ţi pierde timpul potolindu-ţi vechea sete de răzbunare, căci ucigaşul ar putea să profite de asta şi să-ţi scape… Sper că nu te-ai supărat pe mine?

— Nu, ai dreptate, fără îndoială.

— Am dreptate, Kurt, şi dacă smulgându-l pe asasin din locul unde s-a adăpostit, dărâmi totodată pe duşmanii tăi personali, nu văd niciun rău în asta.

*

Când ajunse la hotel, Kurt fu înştiinţat că o doamnă îl aştepta în salon de aproape o oră. Se gândi numaidecât la Elizabeth şi se repezi într-acolo. Dar era Edda Grass. Când intră el, se ridică în picioare.

— Dumneata, aici, Edda?

— Înţeleg mirarea dumitale, Kurt… Eşti dispus să mă asculţi?

— Bineînţeles! De ce să nu te ascult?

— Pentru că sunt soţia unui om care a încercat, pe nedrept, să te doboare.

— Ei! De vreme ce a dat greş… Ce mai face acest preacinstit magistrat?

— Decanul baroului l-a sfătuit să-şi ceară mutarea… Cariera lui este practic distrusă… iar dacă înaintezi o plângere împotriva lui, onoarea lui, a noastră, va fi pătată pe veci… Kurt, nu pentru soţul meu am venit, nici măcar pentru mine; luându-l pe Erich de bărbat, trebuie să-i împărtăşesc soarta. Am venit pentru Ludwig şi Iosef, băieţii mei, care nu ţi-au făcut niciun rău. Ei nu sunt răspunzători nici pentru că ai pierdut-o pe Elizabeth, nici de ceea ce au făcut vârstnicii, foştii tăi prieteni, pentru a te împiedica să-ţi vâri nasul în treburile lor.

— Edda, dumneata ştiai de capcana pe care mi-au întins-o, cu complicitatea lui Rossler, a Elsei şi a soţului dumitale?

— Nu… Astea sunt mârşăvii pe care politica lor le-o putea cere, dar pe care un bărbat care se respectă nu le spune nevestei sale, ca să nu-i trezească dispreţul. Else a

ajuns o femeie josnică, în stare de orice pentru bani. Sub înfăţişarea lui rece, soţul meu e chinuit de o ambiţie nesăbuită şi uite unde am ajuns…

— Edda… cine a ucis-o pe Catherine Buchberger?

— Nu ştiu, Kurt… Pe viaţa copiilor mei, îţi jur ca nu ştiu!

— Grass nu a scăpat vreo vorbă în această privinţă?

— Ba da, o singură dată. A spus: „E o poveste grozav de neplăcută”. De atunci, n-a mai vorbit despre asta.

— Poţi fi liniştită, Edda, n-am să înaintez nicio plângere. Nu judecătorul Grass a omorât-o pe Catherine, şi eu nu vreau să mă ocup decât de ucigaşul ei.

Înainte ca el s-o poată împiedica, ea îi luă mâna şi i-o sărută.

— Edda, ce-ţi veni… ai înnebunit?

Fără să-şi dea seama, începu s-o tutuiască din nou, ca în zilele de odinioară. Ea făcu la fel, fără să fie câtuşi de puţin stânjenită.

— Pentru ei ţi-am sărutat mâna, Kurt… nu pentru mine. Să nu te simţi stingherit. Băieţii mei îţi mulţumesc că le îngădui să intre în viaţă cu un nume nepătat.

Uimit, Possberg descoperea o altă Edda, pe care n-o bănuise. Pasiunea maternă îi lumina severitatea firească şi o făcea aproape frumoasă. O mişcătoare înflăcărare înlocuise răceala care altă dată te îndepărta. La rândul său, Kurt îi luă mâinile într-ale sale.

— Edda, sunt mulţumit că ai venit… Din toţi cei de odinioară, tu eşti prima fiinţă pe care n-a descompus-o de tot trufia castei, ideea că face parte dintr-o lume deosebită, o lume unde totul este îngăduit, până şi crima. Datorită ţie, fie că reuşesc să-mi duc la bun sfârşit misiunea, fie că nu, amintirea tinereţii noastre, pe care prietenii tăi au murdărit-o şi apoi au renegat-o, nu mi se va mai părea îngrozitoare.

Edda zâmbi.

— E frumos ce-mi spui, Kurt, şi n-o să uit. În seara când ai intrat în salonul Elsei unde ne jucam fiecare rolul ca de obicei, am simţit imediat că suntem în pragul

catastrofei. Şi ceilalţi au priceput. Era destul să te uiţi la feţele lor. Soţul meu, Willy Eichel, Egon Hausser, Emil Euler, Dagmar Kassel şi Rossler te priveau ca şi când ai fi venit dintr-o altă lume. Le-am ghicit teama ascunsă sub masca ironiei sau a amabilităţii. Soţul meu a căutat să te abată de la îndeplinirea misiunii tale. Nereuşita l-a supărat grav, dar l-a şi neliniştit. Încrederea în atotputernicia lor a început să se clatine pur şi simplu pentru că un oarecare inspectoraş de poliţie pătrundea în sanctuar! N-ai să mă crezi, poate, dar eram aproape fericită!

— Edda, fără îndoială că nu ne vom mai vedea. Îngăduie-mi să-ţi urez fericire deplină…

Ea zâmbi cu tristeţe:

— Fericire, Kurt? Cât ai rămas de tânăr…

*

Vizita Eddei micşorase oarecum duşmănia surda a lui Kurt faţă de ceilalţi. Poate că, la urma urmei, luaţi fiecare în parte, nu erau răi din naştere, dar aceleaşi ambiţii îi adunaseră la un loc, îi contopiseră, îi cimentaseră laolaltă, încât reacţionau ca un singur om la atacurile din afară. Trăiau cu speranţa să comande tot mai mulţi oameni, să primească tot mai multe onoruri, să facă tot mai multe afaceri, să strângă tot mai mulţi bani! Această speranţă inumană ucidea în ei tot ce mai rămăsese curat, şi cu cea mai deplină bună-credinţă se indignau când cineva venea să-i plictisească vorbindu-le de o oarecare Catherine Buchberger, ucisă de amantul ei. Trebuia să le redai simţul proporţiilor şi să-i convingi că micuţa Catherine preţuia tot atât de mult cât judecătorul Grass sau muzicianul Hausser. Possberg îşi făgăduia să încerce lucrul acesta şi s-o facă din toată inima.

Din păcate însă, niciunul din cei cunoscuţi n-avea, cum era şi firesc, un fiu destul de mare ca s-o facă pe seducătorul. Trebuia, aşadar, să procedeze prin eliminare, cercetând care erau familiile cele mai apropiate de clan şi să vadă dacă au un fiu între 20 şi 26 de ani. Apoi trebuia să cerceteze pas cu pas faptele şi mişcările tânărului în ziua crimei. Era o sarcină de lungă durată, pe care Possberg ar

fi vrut s-o lase în seama poliţiei locale, pentru a nu se întoarce decât la momentul ho tari tor, când vânatul hăituit trebuia scos din vizuină. Dar e greu să ceri ca treburile plicticoase să le facă alţii, iar tu să-ţi rezervi doar acţiunile răsunătoare, chiar dacă sunt periculoase. Kurt trebuia să ia asupra lui întreaga anchetă. Spera să aibă noroc.

Urca până la cimitir ca să se reculeagă în faţa mormântului Catherinei.

— Vezi, Catherine, acum m-am întors şi nu voi mai pleca până când nu vei fi răzbunată şi vei. putea dormi în pace.

La înapoiere, Possberg cugetă la ciudăţenia sorţii lui. Destinul îl legase de o femeie care aparţinea altui bărbat şi de o moartă, a cărei existenţă nici n-o bănuise vreodată. Lângă poarta de intrare fu gata să se ciocnească de Egon Iiausser, care îl privi cu ură.

— Ce să spun, frumoasă treabă ai făcut!

— Poate pentru că aţi făcut voi prea multe treburi urâte, nu?

— Ce vină îi aduceai lui Rossler?

— Nu eu, Egon, ci conştiinţa îl învinuia. Dar mă mir că te întâlnesc aici!

— Linişteşte-te, n-am venit împins de remuşcări să îngenunchez la mormântul victimei mele. Am şi eu morţii mei, nu-ţi fie cu supărare. Ne urăşti, nu-i aşa, Possberg?

— Nu mai ştiu…

— Şi totul din pricina acelei femei… Ce jale! Nu-ţi subestimez nici forţa, nici îndârjirea. Rossler, Oberhofer, Grass… Ei, nu slujeşti întotdeauna un ideal cu mijloacele corespunzătoare unor norme morale fără cusur. Când te gândeşti că pe oamenii aceştia i-am pierdut din cauza…

— Nu începe iar, Fâausser!

— Măi nenorocitule, eşti atât de orbit, încât mă întreb când ai să te hotărăşti să deschizi ochii?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în ziua aceea, dacă eşti cu adevărat bărbat, ai să urmezi exemplul lui Rossler, în speranţa că vei scăpa de remuşcări. Adio!

Împietrit în pragul cimitirului, Kurt se uita după muzicianul care se îndepărta. Ce încercase oare să-i dea de înţeles? Care era adevărul pe care nu îndrăznise să-l rostească? Fireşte că Elausser era în stare de orice ca să-şi poată lua o biată revanşă, dar Possberg nu se îndoia de sinceritatea lui. În zece ani de interogatorii, auzise prea adeseori minciuni ca să nu recunoască, uneori, glasul adevărului. Coborând înapoi spre centrul oraşului, recunoscu în sinea lui că muzicianul voise să vorbească de Elizabeth. De ce? Doar pentru a-l jigni pe cel care o iubea? Neîndrăznind să şi-o mărturisească deschis, Kurt simţea un fel de frică nelămurită strecurându-i-se în suflet. Cu atât mai mult îl urî pe Egon pentru insinuările pe care le strecura de obicei. Începu să-i pară rău că Anny Thiele ascultase mărturisirile Catherinei, căci ar fi dorit să-l poată bănui pe Hausser şi, poate, să-l convingă că-şi bătuse joc de fată. Din nenorocire, nici nu putea fi vorba de aşa ceva.

*

Ca să primească telefonul Elizabethei la ora patru, în cazul când Else îşi ţinuse făgăduiala, Possberg se hotărî să ia masa la hotel. Chemă spitalul ca să afle cum se mai simte Manner. Medicii socoteau că nu mai era decât o chestiune de răbdare. Liniştit, Kurt se aşeză la masă, dar, contrar aşteptărilor, nu prea avea poftă de mâncare. îi răsuna mereu în urechi vocea isterică a lui Egon Hausser care îi aruncase în faţă prevestirile lui de piază-rea. Dând la o parte farfuria, poliţistul se duse în salon, unde ceru o cafea şi se aşeză cât mai comod, pentru a aştepta telefonul Elizabethei. Ce-i va spune? Nu ştia şi nici nu-şi punea probleme. îi era destul să-i audă glasul, pentru a-şi recăpăta curajul. Se întrebă dacă să-i pomenească sau nu de vorbele pline de venin ale muzicianului, dar renunţă – deoarece există unele fiinţe faţă de care cea mai mică bănuială este o jignire de neiertat. A-i repeta Elizabethei cuvintele lui Egon însenina să le dea importanţă şi deci să pară că le dă şi el întrucâtva crezare.

Elizabeth telefonă la patru fix.

— Kurt?

— Da... Elizabeth... eu.

— Taci, Kurt... Ascultă-mă: dacă poţi, vino imediat până la banca noastră. Plec şi eu numaidecât într-acolo.

— Am înţeles.

Închise aparatul, năucit. Elizabeth părea într-adevăr îngrijorată. Ce-or fi însemnând toate astea?

*

Ajunse primul la Stuckgarten, dar Elizabeth nu intime la întâlnire. Încă înainte de a deschide gura, ea îi luă mâinile, i le strânse spasmodic şi-i spuse:

— Kurt, te implor, pleacă!

— Poftim? Mă rogi să vin şi abia sosit îmi şi ceri să fug?

— Nu! Din Heidelberg trebuie să pleci, şi repede!

— Dar de ce?

— Pentru că-ţi rişti viaţa!

— Ah! Ah!... Ştii ce s-a petrecut azi-noapte?

— Nu.

— Prietenul meu, Hans Manner, ziaristul, a avut nefericita idee să împrumute fulgarinul meu. Este la spital cu un număr frumuşel de fracturi.

— Nu înţeleg.

— E, totuşi, destul de simplu. L-au confundat cu mine t şi au încercat să-l calce cu maşina.

— Doamne!

Soţul tău era acasă azi-noapte?

— Nu ştiu. Nu dormim în aceeaşi cameră şi nu-i supraveghez nici plecările, nici venirile.

— Păcat...

— Oricum, Kurt, cred că nu-l consideri pe Willy în stare de...

— Dar tu?

— Nu, sigur nu!

Sinceritatea din glasul Elizabethei stârni un pic de gelozie în inima lui Possberg şi el rosti cu o voce destul de tăioasă:

— Ieri, la tribunal, maestrul Lamer a garantat pentru cinstea, pentru probitatea lui Rudoaf Rossler. Vestea

sinuciderii lui, prin care-şi recunoştea vina, i-a mai scurtat discursul.

— Bietul Rudolf…

Deodată, Kurt se supără:

— Asta-i culmea! Sosesc la I îeidelberg pentru a încerca să-l descopăr pe asasin şi nimeni nu are un cuvânt de milă pentru victimă… dar pentru că Rudolf Rossler făcea parte din clanul celor ce nu pot fi atinşi, toţi se înduioşează la gândul sfârşitului prematur al unui individ care s-a făcut vinovat de încălcarea legii. Lumea e pe dos, zău aşa!

— Nu te enerva, Kurt! Când vorbesc de Rudolf, nu mă gândesc la deputat, ci la colegul care ne distra aşa de mult cu verva lui neobosită… îţi aminteşti predica pe care a ţinut-o într-o seară, unor gospodine năucite la culme? Vai, Doamne, ce-am mai râs!

— Da, îmi aduc aminte, Elizabeth… Dar de ce n-a rămas Rudolf băiatul de atunci? De ce v-aţi schimbat deodată cu toţii? Parcă aţi fi fost loviţi de aceeaşi boală…

— Poate că aşa e… Dar, dacă nu te superi, să nu vorbim acum despre toate astea. Deocamdată, ceea ce trebuie neapărat să faci este să-ţi împachetezi lucrurile, să sari în maşină şi să te întorci la Stuttgart!

— Să las drumul liber, cu alte cuvinte!

— Ei, n-au. să-ţi ierte niciodată lovitura pe care. le-ai dat-o…

— Ai impresia că-mi spui ceva nou? Cine vrea să mă omoare, Elizabeth?

— Nu ştiu.

— Atunci, de unde ştii că vor să atenteze la viaţa mea?

— Dar nu ştiu de loc în felul în care înţelegi tu. Bănuiesc, doar, asta-i tot!

— Mai bine mărturiseşte deschis că nu ţii să-l denunţi pe soţul tău.

— Kurt… e pentru prima oară că-mi vorbeşti cu atâta răutate. Ce-i cu tine?

— Când te aud apărându-l pe Willy atât de aprig, atât

de pătimaş, sunt lămurit asupra adevăratelor tale simţăminte faţă de el.

Ea zâmbi:

— Ah, va să zică asta e?… îţi repet, Kurt, că Willy şi cu mine nu suntem decât doi oameni siliţi să trăiască sub acelaşi acoperiş şi care fac în aşa fel încât să se vadă cât mai rar cu putinţă. Dar eu îl cunosc. Ştiu de ce e în stare. Ştiu până unde poate merge şi că omorul depăşeşte aceste limite.

— Dar cine, atunci? Cine?

— Din pricina mea tu ţi-ai îndreptat atenţia numai asupra a ceea ce numeşti „clanul”, dar noi nu suntem decât nucleul unui ansamblu mai vast. Dacă ar fi vorba de Willy, aş putea să-l fac inofensiv, dar nu e cazul.

— Îţi repet întrebarea, Elizabeth. De unde ştii că vor să mă îndepărteze printr-un atac brutal?

— Din frânturi de convorbiri telefonice surprinse din întâmplare… Din comentariile în prezenţa mea, făcute de prieteni de încredere… Nu pune la îndoială cele ce-ţi spun, Kurt, pleacă!

— Bine. Mă duc să-mi fac valiza şi o şterg, la Stuttgart.

— Domnul fie lăudat!

— Dar cu o condiţie!

— O condiţie?

— Să vii cu mine!

— Kurt, cum îţi poate trece prin minte aşa ceva?

— Uite că-mi trece.

— Dar nu e cu putinţă… Sunt doamna Eichel!

— Ei bine, nu vei mai fi!

— Willy nu va divorţa niciodată.

— Îl vom sili.

— E… o nebunie… Nu pot…

— Cum vrei. Atunci rămân.

— Kurt, ăsta e un şantaj care nu-i demn de tine.

— Şi tu găseşti că e demn de tine traiul cu un om pe care nu-l iubeşti? Hai, fii sinceră, Elizabeth, şi recunoaşte că a fi doamna Eichel prezintă avantaje materiale la care

ţi-ar veni greu să renunţi... La fel ca acum zece ani.

Ea îşi împreună mâinile şi rosti cu ochii plini de lacrimi:

— Crezi, într-adevăr, ce spui?

El şovăi şi, lăsându-se în voia unui elan pe care nu şi-l putu stăpâni, o luă în braţe şi-i şopti la ureche:

— Iartă-mă... Te iubesc... Sunt atât de nenorocit că nu te am tot timpul lângă mine, încât devin furios ca un animal lovit, a cărui rană nu se închide.

Se desprinseră unul din braţele celuilalt şi abia atunci îşi dădură seama că se îmbrăţişaseră în public. Priviră jur-împrejur, stingheriţi. Elizabeth murmură:

— Suntem nebuni... Kurt, te iubesc, ţi-o jur... îţi dau cuvântul că-i aşa, fără să-mi fie ruşine, cu atât mai mult că nu vom aparţine niciodată unul altuia... Şi fiindcă te iubesc, Kurt, îţi cer să pleci.

— Iar eu, pentru că te iubesc, rămân. Ea făcu o ultimă încercare:

— Kurt, fii înţelegător... în viaţa mea ratata, singura bucurie de care mă agăţ şi care mă ajută să merg înainte este gândul că tu trăieşti. Tot ce doresc este să te văd din când în când, să-ţi vorbesc, să ştiu ce faci... Du-te, Kurt, ca să nu pierd şi acest din urmă sprijin.

— Dumnezeu mi-e martor, Elizabeth, că n-aş vrea să-ţi prilejuiesc nici cea mai mică durere... dar n-aş putea să mă mulţumesc de acum încolo cu întâlniri din timp în timp, într-o cafenea sau într-o grădină publică... Viaţa n-ar mai avea sens pentru mine decât dacă te-aş vedea zilnic, ceas de ceas. Şi apoi uiţi, draga mea, că n-am venit aici numai pentru tine! Şi altcineva se bizuie pe ajutorul meu... cineva care nu poate să se împotrivească plecării mele şi tocmai de aceea, din pricina acestei tăceri, nu pot s-o părăsesc.

*

* *k*

Se despărţiră trişti, învăluiţi de dulcea mâhnire a celor pe care viaţa îi desparte, deşi se iubesc. Din clipa când se despărţeau unul de celălalt, trebuiau să-şi trăiască dragostea în închipuire şi să-şi înfiripe în minte chipul

iubit, dincolo de zbuciumul existenţei de fiecare zi. Fiecare dintre ei, ferecat în singurătate, se ştia însoţit de o fantomă, în pofida convingerii pe care o arăta faţă de femeia iubită în ce priveşte posibilitatea de a-şi uni definitiv vieţile, Kurt, întorcându-se spre centrul oraşului, nu se putu împiedica să nu-şi repete versurile scumpului său Plainer Maria Rilke:

Cine acum nu are casa nu-şi mai face, cine e singur, multă, vreme o să fie, el va veghea, citi, şi lungi scrisori va scrie, şi *pe alei, încolo şi încoace*.

Ndimstit va rătăci, când frunze-adie.[5]

Adâncit în aceste gânduri, nu dădu de la început atenţie unui nume: HOCHMAYER, scris cu litere enorme pe un panou înalt, care făcea reclama unui detergent mai bun decât toate cele cunoscute până atunci. Possberg trecu mai departe, dar numele îi apărea mereu în faţă şi în cele din urmă puse cu totul stăpânire pe mintea lui. La început nu înţelese. De ce i se părea cunoscut numele de Hochmayer? încercă să-şi amintească. Nu, zău că nu ştia pe nimeni pe care să-l cheme astfel. Fără îndoiala că ar fi scăpat de sâcâiala asta, dacă n-ar fi văzut un măcelar cu mânecâle suflecate şi n-ar fi legat numele de Hochmayer de forţa unui braţ musculos, ceea ce-l duse cu gândul la masorul de la clinica Schiirer. Nu-i mai trebui mult ca să facă legătura cu Elfriede, colega Catherinei. Elfriede care se întorsese probabil din satul ei din Pădurea Neagră. Possberg sări într-un taxi şi se opri în strada Hebel numărul 127.

Elfriede era o femeie ştearsă; nici frumoasă, nici urâtă; cu toată tinereţea ei, părea trecută, ofilită. Crezu întâi că are de-a face cu un comis-voiajor şi, prin uşa întredeschisă, îi spuse că nu cumpără nimic.

— Vă rog să mă scuzaţi, doamnă Hochmayer, dar faceţi o confuzie. Vin din partea soţului dumneavoastră.

— I s-a întâmplat ceva lui Wolfgang?

La această presupunere glasul ei nu trăda niciun fel

---

5 Din poezia „Zi de toamna“, în româneşte de Maria Banuş.
— Dormi în pace Catherine

de nelinişte şi Kurt ghici că şi femeia din faţa lui avea o căsnicie nefericită.

— Nu, doamnă Hochmayer, nu. Soţul dumneavoastră nu v-a spus nimic de vizita mea la clinica Schiirer în timp ce eraţi plecată la părinţi?

— Nu. Ştiţi, Wolfgang, în afară de munca lui, nu se prea interesează de nimic. Despre ce este vorba?

— Despre Catherine Buchberger.

Imediat, ochii doamnei Hochmayer se umplură de lacrimi şi ea întrebă:

— Cine sunteţi?

— Inspectorul Possberg.

— Ah... Am citit în ziare... Poftiţi înăuntru.

În camera unde intrară, mobilele, de o banalitate dezgustătoare, formau un cadru cu desăvârşire cenuşiu. Pe pereţi, fotografii de campioni sportivi. Văzându-l că se uită la aceste poze cu oarecare mirare, Elfriede îi explică cu un zâmbet silit:

— Idolii soţului meu... Luaţi loc, domnule.

Şi după ce se aşezară, urmă:

— Întrebaţi-mă ce vreţi şi mă voi strădui să vă răspund.

— Eraţi prietena Catherinei.

— Da... Eram, cred, prietena ei cea mai bună. Nu trecea săptămână fără să vină pe la mine şi să petrecem o seară împreună. Ne-am cunoscut la conservator. Era mult mai înzestrată decât mine. Eu n-am putut să îndur eşecurile mele repetate şi, într-o bună zi, într-o clipă de necaz, ca să mă răzbun pe muzică deoarece nu-mi dădea locul pe care socoteam că-l merit, m-am căsătorit cu Hochmayer. A fost una din greşelile pe care o femeie le plăteşte o viaţă întreagă. Nu că ar fi băiat rău sau că n-ar ţine la mine, dar nu ştie să vorbească decât despre muşchi... Cât despre muzică... De vreme ce Beethoven n-a fost campion la aruncarea cu discul, nu-l interesează. Venind să mă vadă, Catherine îmi dădea prilejul să retrăiesc oarecum atmosfera în care trăisem o vreme atât de îndelungată. În timp ce Wolfgang se ducea la vreo

competiţie sportivă sau la cinema, noi făceam muzică. După-amiezile acelea de duminică, serile acelea mă ajutau să îndur restul… tot restul, şi acum că nu mai e…

Elfriede începu să plângă, şi Possberg, mişcat de suferinţa ei, aştepta ca gazda lui să se liniştească puţin, apoi întrebă:

— Catherine avea încredere în dumneavoastră?

— N-aveam niciun secret una faţă de cealaltă.

— Chiar în privinţa vieţii personale?

— Mai ales în această privinţă.

— Atunci vă vorbea despre iubirile ei?

— Iubirea ei, domnule. Catherine era o fată bună şi cinstită. Credea din toate puterile că-l va întâlni pe Făt-Frumos şi că o va smulge din mizeria în care se zbătea ca să trăiască. Într-o zi, cam cu un an în urmă, a venit la mine; nu-şi mai găsea locul de încântare. Mi-a povestit că i se întâmplase ceva minunat. La maestrul Egon Flausser întâlnise un bărbat frumos, duios şi trist, care-i ceruse voie s-o conducă acasă.

— Un tânăr?

— Nu, domnule, un om de peste treizeci de ani.

Deodată, Possberg simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Iartă-mă, doamnă Hochmayer, dar nu mai înţeleg nimic. Anny Thiele, din Stuttgart, căreia Catherine îi încredinţase de asemenea taina ei, ne-a spus că fata iubea pe un tâflăr din înalta societate şi că familia băiatului n-ar fi privit cu ochi buni această mezalianţă. Să ne fi minţit şi atunci Anny Thiele?

— Nu, nu ea, ci Catherine. Eu ştiam de Anny Thiele. Catherine îşi propusese s-o aducă într-o zi la mine, la sfârşit de săptămână, dar n-a fost cu putinţă, fiindcă Anny e logodită şi, fireşte, îşi petrece clipele libere cu cel pe care-l iubeşte. Catherine o socotea drept o bună camaradă, dar nu o prietenă şi de aceea nu considera necesar să-i dezvăluie tot adevărul.

— Adevărul?

— Că iubitul ei şi curând după aceea, vai, amantul ei,

era un bărbat căsătorit. Faţă de oricine altcineva decât faţă de mine, i-ar fi fost ruşine…

Un bărbat căsătorit! Iată ceva care schimba cu desăvârşire lucrurile… Un bărbat căsătorit află că va avea un copil nelegitim şi nu vrea sau nu poate să divorţeze. La ce recurge el, ameninţat de scandalul pe care e în stare să-l dezlănţuie o amantă ce nu doreşte nici să renunţe la prunc, nici să aibă un copil din flori? Dacă e un cetăţean oarecare, va încerca să limpezească situaţia; poate îi va mărturisi soţiei încurcăturile pe care le are… Dar dacă, din întâmplare, seducătorul este un om cunoscut, a cărui carieră poate fi pentru totdeauna distrusă de această întâmplare, nu-i oare logic ca într-un moment de panică să recurgă la soluţia extremă, la crimă? încă înainte de a pune vreo întrebare doamnei Hochmayer, Kurt ştia că asasinul urmărit este Willy Eichel, soţul Elizabethei. Simţi că ameţeşte de bucurie. Va putea, în acelaşi timp, să pedepsească pe ucigaşul Catherinei, să destrame cu totul clanul şi s-o elibereze pe Elizabeth.

— Doamnă… cunoaşteţi numele… în sfârşit, numele aceluia care era tatăl copilului Catherinei?

— Nu… Prietena mea nu-şi călca făgăduiala. îşi dăduse cuvântul că-l va păstra secret, şi nu l-ar fi dezvăluit nimănui, nici măcar mie. Dac-aş fi ştiut numele acestui om, aş fi anunţat poate poliţia…

— Poate?

— Catherine îl iubea aşa de mult, încât cu toată crima pe care a făptuit-o, nu cred că ar fi vrut să-l dau pe mina justiţiei.

— În ce mă priveşte, nu mă simt dator să-mi fac asemenea scrupule… Când vă vorbea de el, cum îi zicea?

— Karichen.

Descumpănit, Possberg repetă:

«— Karichen?

— Da… Prima dată, întrerupându-l pe Egon Hausser în momentul când acesta voia să-l prezinte Catherinei, viitorul seducător al prietenei mele şi-a dat un nume fals: Karl Wagner. Dar Catherine l-a urmărit pe furiş şi a aflat

cum îl chema în realitate. îi mai spunea Karichen doar aşa, ca să facă haz. După cum v-am mai zis, nu mi-a dezvăluit niciodată cine era omul acela… doar numele mic, şi atât…

— Willy?

Ea îl privi mirată:

— Ştiaţi?

O bucurie luminoasă îl învălui pe Kurt. În câteva clipe se apropiase foarte mult de Elizabeth. Nimeni nu-i va putea lua în nume de rău că o desparte de un ucigaş.

— Dar ce nevoie avea de toată povestea cu tânărul din înalta societate, a cărui familie e prea mândră de rangul ei?

— Era o născocire de-a lui Willy. El ştia şi de mine, şi de Anny Thiele şi i-a cerut Catherinei să lanseze această poveste, bănuind că ea nu se va putea abţine să nu vorbească de dânsul. Era, aşadar, un mijloc să facă acest lucru fără să-l trădeze. Catherine l-a ascultat în ce-o privea pe Anny Thiele, dar nu şi când a fost vorba de mine.

După primul moment de exaltare, Possberg îşi recăpătă sângele rece. Întorcându-se pe jos din strada Hebel, socotea că totul de acum încolo va fi uşor. A doua zi se va prezenta la domiciliul lui Willy Eichel cu doi agenţi de poliţie şi-i va aduce la cunoştinţă că este arestat pentru uciderea Catherinei Buchberger. Vinovatul va nega, bineînţeles, dar Kurt era hotărât să-i strângă cu uşa cât va putea pe Frieda, pe Else, pe judecătorul Grass, pe Egon Hausser, convins că unul din ei se va da bătut şi va mărturisi, în schimbul promisiunii că nu va fi urmărit pentru tăinuirea criminalului. Inspectorul nu se îndoia că se poate bizui pe Edda, care-l va ajuta să-l prindă pe Willy. Edda n-ar fi acceptat să ocrotească un ucigaş. Aşadar, de la început toată banda cunoştea secretul lui Willy. Le spusese el totul? ghiciseră singuri? îl împinseseră la vreo mărturisire? N-avea, de altfel, nicio importanţă. Ceea ce conta era faptul că toţi aceşti oameni, dispreţuind normele legale cele mai elementare, se înţeleseseră între ei să-l scape pe Willy de rigorile legii. Doar Elizabeth, după cât se părea, nu ştia nimic de întreaga urzeală.

*

Fără să vrea, Possberg o luă pe Kramergasse şi, trecând prin faţa farmaciei Friedei, intră: nu-l supăra ideea să-i clea o lecţie domnişoarei Frieda Posch. Vânzătorii şi vânzătoarele îl priviră cu interes. De când cu procesul câştigat de *Libertatea* şi încheiat în împrejurări atât de dramatice, lui Kurt îi mersese faima în întreg Heidelbergul Fără să ceară voie cuiva, se îndreptă spre biroul Friedei şi deschise uşa. Remarca ironică pe care se pregătea s-o facă i se stinse pe buze în faţa chipului răvăşit ce se ridică spre el. Frieda îmbătrânise cu zece ani.

Ea spuse:

— Ce cauţi aici, Kurt Possberg?

— Am venit să te văd, Frieda.

— Eu n-am chef să te văd. Ieşi afară!

— Frieda…

— Îţi interzic să-mi vorbeşti pe un ton atât de familiar, domnule Possberg! Dumneata şi cu mine nu putem avea nimic comun, nici măcar o amintire. Te dispreţuiesc!

Intrând la Frieda, Possberg se aştepta la o primire din cele mai reci, dar oricum nu la ura asta făţişă.

— Stai puţin, Frieda…

Ea se ridică greoi de pe scaun şi zise, hohotind:

— Ce-ţi făcuse, spune?

— Cine?

— Rudolf!

Possberg o privi cu uimire. Era oare cu putinţă, ea îl…

— Da, îl iubeam. Da, l-am iubit de totdeauna. E de râs, nu? Nesărata, neînsemnata Frieda cu chipul ei slut şi trupul butucănos, lipsită de farmec şi de graţie, să-l iubească pe frumosul, strălucitorul Rudolf Rossler! Ei şi? De ce n-aş avea dreptul să iubesc pe cine-mi place?

Şi dacă cerul a fost rău cu mine, nu înseamnă că eu n-am inimă, domnule Possberg. Din pricina lui nu m-am măritat. Mi s-ar fi părut că nu-i sunt credincioasă. Şi n-am trăit decât pentru întâlnirile care ne strângeau laolaltă la

unul sau altul dintre prieteni. Îi urmăream cariera. Aş fi dat orice ca să-l văd cum ajunge la un loc de frunte… Şi dumneata l-ai ucis L. Nu protesta, domnule Possberg, l-ai ucis! Mâna dumitale ţinea revolverul a cărui ţeava şi-a descărcat-o în gură. Şi mie ce-mi mai rămâne acum?

Zguduit de această mărturisire, de această deznădejde, Kurt întrebă:

— Frieda, Rucbif ştia că-l iubeşti?

— Eşti nebun? Am simţul ridicolului…

— Dar nu ai simţul datoriei, Frieda.

— Ce vrei să spui?

— Acoperindu-l pe *Willy* Eichel, ucigaşul Catherinei Buchberger, ţi-ai pătat onoarea, ai nesocotit justiţia…

Ea rânji cu răutate.

— Willy ucigaşul Catherinei Buchberger? Imbecilule!

*

Întors la el în odaie, Kurt încerca să înţeleagă de ce Frieda îl făcuse imbecil, cu atâta răutate în priviri. Nu insulta în sine avea importanţă, ci subînţelesurile ei. Numai că nu ştia de ce subînţeles era vorba. Era totuşi vădit că ucigaşul nu putea fi altul decât Willy 1 Totul îl acuza; întâlnirea cu Catherine la Hausser, grija de a-şi ascunde identitatea şi, mai ales, mai ales tăcerea lui. Dacă n-ar fi fost el asasinul, ar fi venit la poliţie să explice cum stau lucrurile, cerând să nu se facă multă vă va Ţinâird seama de situaţia lui, desigur că n-ar fi fost refuzat. Şi în loc de asta… tăcere, o tăcere la care fusese împins de frică, cel puţin aşa credea Possberg. Ei, doar n-o să se lase acum tulburat de izbucnirea nebunei de Frieda.

După ce luă masa, îl chema la telefon El Se urzinger.

— Kurt?… Ţi-am promis că dacă voi avea prilejul, am să încerc să te răsplătesc câtuşi de puţin pentru ceea ce ai făcut pentru mine. Am impresia că a sosit acel moment. Cred că am posibilitatea să-ţi vin într-ajutor.

— Să-mi vii într-ajutor? în ce privinţă?

— În privinţa morţii Catherinei Buchberger.

— Ah!

— M-am hotărât să-ţi spun adevărul.

— Zău?

— Da, Kurt.

— Mă tem să nu fie prea târziu, Else… Cunosc acest adevăr.

— Ah!… Ei bine, să zicem că-ţi voi da amănuntele care, poate, îţi mai lipsesc.

— S-a făcut. Unde vrei să ne vedem?

— La mine… dacă ultima vizită nu ţi-a lăsat o amintire prea neplăcută.

Kurt se gândi la accidentul a cărui victimă fusese din greşeală Manner.

— Scuză-mă, Else, dar un poliţist, dacă vrea să ajungă la adânci bătrâneţi, trebuie să fie foarte prevăzător… * Aşa că, dacă nu te supără, am să te aştept la mine la hotel.

— Nu, nu la hotelul unde stai, mă tem să nu fiu văzuta şi scopul venirii mele să nu fie greşit interpretat.

— Atunci la *P fiii ger*, în sala din fund?

— În ordine. Am să fiu acolo la ora nouă.

Biata Else! Dându-şi seama că începe prăbuşirea, încerca să iasă basma curată înainte de a fi prea târziu. În ciuda dragostei pe care spunea sus şi tare că i-o poartă Willy Eichel, Kurt nu se îndoia nicio clipă că-l va trăda şi-i va pune la îndemână dovezile necesare pentru a-l prinde numaidecât pe asasinul Catherinei Buchberger. În tinereţe, în timpul studenţiei, Possberg nu se ducea la *Pflüger*, restaurant prea scump pentru modestele lui resurse. Acum gusta atmosfera sa odihnitoare, liniştită, burgheză. Se aşeză la o masă mai retrasă şi pândi venirea frumoasei Else. După zece ani, retrăia emoţiile de odinioară când se întâlnea cu Elizabeth. Poate chiar în această clipă, ea se gândea la el fără să bănuiască ce uragan se va abate asupra casei ei. Dar, după ce furtuna va trece, cerul va fi iar albastru şi Elizabeth va putea, în sfârşit, să stea, alături de bărbatul iubit, în văzul tuturor.

Else sosi, sprintenă ca o căprioară. Apariţia ei, oriunde ar fi fost, nu trecea niciodată neobservată. Ea se străduia, de altfel, să atragă privirile. Consumatorii o

urmăriră din ochi cu mult interes; unii îl invidiau probabil pe Possberg.

După ce chelnerul îi servi, Else deschise discuţia:

— Kurt, mi-ai spus la telefon că ştii adevărul, că ştii cine a omorât-o pe Catherine Buchberger.

— Da.

— Şi nu te simţi zguduit?

— Dimpotrivă, simt o oarecare satisfacţie, dacă vrei să-mi cunoşti gândurile până la capăt.

Uimită, ea îl privi o clipă şi apoi spuse:

— Kurt! Nu-i cu putinţă să te fi schimbat aşa de mult!

— De unde scoţi că m-am schimbat? Eu nu l-am iubit niciodată prea mult pe Willy, după câte ştii!

— Willy? Ah, crezi aşadar că Willy…

— Te rog, Else… Ştiu ce sentimente ai faţă de Eichel, dar nu încerca să-l dezvinovăţeşti, n-ai să reuşeşti.

— Kurt, ai făcut multe greşeli de când te-ai întors la Heidelberg şi se pare că vrei să continui.

— Spune-mi, Else, mă iei drept un idiot?

— Nu, Kurt, te iau pur şi simplu drept un om mânal de o ură oarbă. De când ai sosit la Heidelberg, ai dorit ca asasinul să fie Willy Eichel, cu singurul ţel să i-o iei pe Elizabeth. Mă înşel cumva?

— Ascultă, Else, să încetăm jocul ăsta care mă scoate din fire. Ştiai că Willy era amantul Catherinei Buchberger?

— Da… Am suferit destul.

Bine… Mai ştiai şi că aştepta un copil de la el?

— Da.

— Willy n-a avut niciodată intenţia să divorţeze ca s-o ia de nevastă, cum îşi închipuia biata micuţă, nu-i aşa?

— Ba da.

Era rândul lui Kurt să aibă un şoc.

— Spui că Willy avea de gând să divorţeze pentru a se căsători cu Catherine Buchberger?

— Da.

— Haide, haide! Dar dac-ar fi vrut s-o ia în căsătorie, de ce ar fi sugrumat-o?

— Dar nu el a sugrumat-e, Kurt!

— Nu mai spune! Atunci cine?

— Elizabeth!

CAPITOLUL IX

În primul moment crezu că e vorba de o glumă proastă şi îi sări ţandăra:

— Ca să-mi spui asta mi-ai dat întâlnire?

— Înţeleg foarte bine că ţi-ai ieşit din minţi, Kurt.

— Nu, nu din minţi mi-am ieşit, Else, ci din fire. Ţi se pare că am luat în seamă, fie şi o singură clipă, afirmaţia ta prostească?

— Kurt, când ai să te hotărăşti să pricepi că şi-a bătut joc de ţine de la bun început?

— Destul! Taci din gură i

! înfuriat la culme, vorbise mai tare decât voia şi vecinii de la celelalte mese întoarseră capul, crezând că e vorba de o ceartă între doi îndrăgostiţi. Dar cum însoţitoarea lui nu mai scoase o vorbă, se aşternu liniştea şi Kurt rămase, singur cu gândurile lui.

— Ce prostie! Elizabeth nu-i în stare să facă rău nici unei muşte.

— Uiţi cam repede, Kurt.

— Poftim? Ah, da, odinioară… Dar atunci se temea de sărăcie…

— Teama asta nu i-a trecut.

— Nu tejnţeleg. E doar bogata acum…

E bogată, dar n-ar mai fi, dacă Willy ar divorţa.

— Dar nici ea nu doreşte altceva decât să divorţeze § el este cel care refuză să-i redea libertatea.

— E o minciună, Kurt… Ea nici nu vrea să audă de divorţ!

— Şi, după tine, care-i cauza?

— Iartă-mă, Kurt, pentru că îl iubeşte şi astăzi pe Willy aşa cum îl iubea şi acum zece ani. Atunci, dintre /voi doi, ea l-a preferat pe el… şi astăzi, tot pe el îl preferă.

Atunci Possberg auzi parcă glasul răutăcios al Friedei: „Willy ucigaşul Gatherinei Buchberger? Imbecilule!”… şi cuvântul imbecil începu să-i răsune în urechi ca dangătul unui clopot tras din ce în ce mai tare:

Imbe-cilu-le, imbe-ci-lu-le, imbe-ci-lu-le!

Dinainte înfrânt, bolborosi:!

— Dar… de ce… să-mi fi jucat această comedie i

— Pentru a-ţi adormi bănuielile. Prefăcându-se că se apropie de tine ca o femeie îndrăgostită, îl îndepărta de ea pe poliţist…

— E îngrozitor! E monstruos!

Îmi închipui cât suferi, Kurt, am încercat cu toţii să te prevenim, să te facem să înţelegi… dar te-ai repezit orbeşte, preafericit că poţi să ne răneşti de moarte pentru a ne pedepsi că ţi-am furat-o pe Elizabeth, o Elizabeth care nu exista decât în imaginaţia ta.

! Acum el era acela care o rugă:

— Fie-ţi milă, Else, nu mai spune nimic!

— Trebuie să merg până la capăt, Kurt. Ne-ai crezut duşmanii tăi, deşi noi am ţinut cu toţii la tine, în afară de Egon, care nu ţi-a iertat niciodată faptul că nu-l iei în serios… Am folosit toate mijloacele ca să te convingem să pleci ca să te silim chiar, căci simţeam că numai tu, dintre toţi poliţiştii ai fi fost capabil să descoperi adevărul. Am dorit să te ferim de o groaznică dezamăgire şi în acelaşi timp să ne punem şi noi la adăpost! Cu o nevastă condamnată pentru asasinat, cariera lui Willy ar fi fost zdrobita.

— Toţi aţi ştiut cum stau lucrurile?

Else Urzinger ridică din umeri:

— Lumea aflase că Willy are o legătură, dar în afară de Elizabeth şi de mine, nimeni nu bănuia de cine e vorba. Când s-a petrecut drama, Willy ne-a chemat ca să ne aducă la cunoştinţă adevărul. Ne-a implorat să o cruţăm pe Elizabeth, căci, la urma urmei, din vina lui se întâmplase totul. Noi am pus în cumpănă cariera lui Willy şi sustragerea posibilă a soţiei lui de la rigorile legii, în cazul că ne pietam la acest joc al tăcerii. Am optat pentru cea de-a doua soluţie şi cred din tot sufletul, Kurt, că hotărârea noastră a fost foarte cuminte. Te plâng, Kurt…

El spuse încet, cât se poate de încet:

— Şi-acum, pleacă, te rog, Else.

Else se ridică, neştiind dacă să facă un gest de consolare sau nu.

— Adio, Kurt... încearcă să nu-mi porţi pică, să nu păstrezi o amintire prea urâtă despre mine. Sperai să-ţi regăseşti tinereţea şi să iei totul de la început. Nuri cu putinţă, Kurt. Nu poţi lua niciodată nimic de la început. Adio!

El nu o auzi. Nu o văzu plecând, rămase cu ochii închişi, cu muşchii încordaţi, luptând împotriva panicii car-l cuprinsese. Elizabeth!... în universul său care se prăbuşise pe neaşteptate, el bâjbâia printre ruine. Elizabeth... La drept vorbind, nu faptul că era o ucigaşă îl durea, ci faptul că-şi bătuse joc de el. Cât de orb fusese! Se înşelase de la bun început. Ca un elefant într-un magazin de porţelanuri, spărgea totul în jurul lui, greoi, stângaci, ridicol. O paiaţă mânuită de Elizabeth! îl lovise pe Egon Hausser, îi împinsese pe Rbssler, pe Oberhofer şi pe Lechner la sinucidere, o adusese pe Frieda la desperare şi dăduse o lovitură de moarte unor oameni care se străduiau, odată cu onoarea clanului, să-l apere şi pe el de sine însuşi. Acum înţelegea avertismentele primite şi de care nu ţinuse seamă. Auzea din nou la telefon glasul lui Willy Eichel vorbind de soţia lui: „Pe cuvânt că părea sinceră!” Şi exclamaţia lui Egon Hausser: „Măi, nenorocitule, eşti atât de orbit, încât mă întreb când ai să te hotărăşti să deschizi ochii”. Şi apoi cuvintele Friedei: „Willy ucigaşul Catherinei Buchberger? Imbecilule!” Toţi încercaseră să-l pună în gardă, să-l prevină, să-l apere de el însuşi. Dar în zadar. Domnul inspector Possberg trecea la atac. Ah! Putea fi mândru de el acum domnul inspector Possberg!

Kurt plăti consumaţia şi se ridică cu greu de la masă. Chelnerul, care-l urmărea cu privirea, îl întrebă îngrijorat:

— Domnul nu se simte bine?

Poliţistul făcu un gest nelămurit.

— Domnul vrea să chem un taxi?

— Nu, mulţumesc.

Se întoarse la hotel, frânt, rupt de oboseală, iar

paznicul observă că avea mersul nesigur al unui om foarte bătrân. Kurt intră în cabina telefonică, închise uşa şi formă numărul particular al lui Erwin Hagen. Furios că a fost trezit din somn, comisarul strigă supărat:

— Flagen la telefon! Cine-şi permite să…?

— Possberg, domnule comisar-şef.

Glasul subordonatului său îl miră mult pesemne, căci tăcu o clipă înainte de a întreba:

— Ce-ţi veni să mă baţi la cap la ora asta?

— Domnule comisar-şef…

— Ce domnule comisar-şef! Vorbeşte odată, pentru numele lui Dumnezeu! L-ai descoperit pe asasin?

— Da.

— Ei, atunci te iert că mi-ai întrerupt visele. îl arestezi în seara asta?

— Nici în seara asta… nici mâine…

— Nu, zău! Şi de ce?

— Pentru că nu pot.

— Nu poţi? Ce tot îndrugi acolo?

— Nu, nu pot… Trimiteţi pe altcineva. Am să-i spun tot ce ştiu… Nu-i rămâne decât să pună mâna pe el.

— Ai înnebunit, Possberg, sau ce ai? Cazul acesta este al dumitale! Şi în clipa când ai ajuns la ţintă vrei să-l treci altuia, care va culege roadele muncii dumitale?! Ai uitat ce ţi-am spus? Că răsplata acestei cercetări este titlul de inspector-şef?

— Mi-e totuna. îmi dau demisia.

— Iar? Dar, ce dracu’, nu se poate! Eşti beat, Possberg?

— Nu-s beat, sunt nenorocit, sunt trist de moarte şi nici nu ştiu dacă n-am să mor…

Se făcu din nou tăcere. Apoi Hagen întrebă neliniştit:

— Cine-i asasinul, Kurt?

— Elizabeth Eichel, al cărei soţ a fost amantul Catherinei Buchberger. A omorât din gelozie…

— Înţeleg. Possberg, primesc demisia dumitale şi îl trimit pe Manfred Reutter să preia cazul mâine dimineaţă.

— Mulţumesc, domnule comisar-şef.

— Mai vreau să-ţi spun ceva, inspectore: nu-i treaba mea să mă amestec în problemele dumitale personale. Ceea ce mă interesează este numai meseria. îţi cer cuvântul de onoare că ai să-l aştepţi pe Reutter ca să-l pui la curent cu situaţia. Apoi, fă ce crezi de cuviinţă, nu mă priveşte.

— Vă dau cuvântul meu.

— Am încredere în dumneata, Possberg. Eşti un om adevărat şi oamenii adevăraţi nu-şi calcă niciodată cuvântul. Bună seara.

*

După o noapte în care nu-şi uitase nicio clipă durerea şi o tot rumegase pe toate feţele, Possberg se duse la spitalul unde se afla Manner. Deşi înfăşat în pansamente ca un prunc, ziaristul era într-o formă grozavă şi-l primi cu o glumă prietenească.

— Ei bine, dragul meu, ai o mutră! Ai făcut chef aseară?

— N-am închis ochii toată noaptea.

Ghicind starea de spirit în care se găsea vizitatorul său, Manner schimbă tonul:

— Ce se întâmplă, Kurt?

— Am venit să-mi iau rămas bun de la tine.

— Pleci?

— Plec.

— Definitiv?

— Definitiv.

— Fără să-ţi duci ancheta până la capăt?

— Ancheta s-a terminat.

— Asta înseamnă că ştii cine-i ucigaşul Catherinei?

— Da, ştiu.

— Şi că poţi să-l arestezi?

— Pot să-l arestez oricând vreau.

Rănitul îşi dădu seama că ceva nu era în ordine. El stărui:

— Şi când ai să-l arestezi, Kurt?

— Nu eu, ci un coleg din Stuttgart care probabil soseşte la prânz, îl va aresta.

— Şi ce te face să laşi altuia gloria acestei strălucite fapte poliţiste?

— Nu-i vorba de un ucigaş, Hans. E o ucigaşă. E Elizabeth Eichel.

— Ah!

Possberg îi povesti convorbirea cu Else Urzinger. Ziaristul se mulţumi să răspundă:

— Te plâng, prietene. E o lovitură grea pentru tine, nu-i aşa?

— Foarte grea. Într-o clipă am pierdut tot, Manner… şi speranţele, şi amintirile… Ea a stricat, a murdărit totul… Nu mi-a mai rămas nimic de care să mă agăţ acum.

— Ştii, Kurt, când mă voi scula din patul ăsta, voi fi bucuros să te ajut în măsura posibilităţilor mele să treci peste aceste clipe grele… N-ai meritat aşa ceva.

— Mulţumesc.

*

În camera lui, Kurt fuma ţigara după ţigară. Nu-şi putea aduna minţile, nu reuşea să spargă zidul care-l fereca în suferinţa lui. Ceasurile se scurgeau într-o letargie sumbră $ îşi amorţea gândirea cu aceleaşi fraze, repetate la nesfârşit. Când sună telefonul, el ridică receptorul fără să ştie ce face.

— Alo!

— Tu eşti, Kurt?

Trebuia să se aştepte că ea îl va chema, dar oricât de prostesc putea să pară acest lucru, nu-i trecuse prin gând.

— Kurt, de ce nu-mi răspunzi?

Uşurel, puse receptorul înapoi în furcă. Ce să-i spună? Nimic nu mai avea rost. Telefonul sună din nou. Kurt nici nu se mişcă. Sună de mai multe ori, fără ca Possberg să schiţeze cel mai mic gest. Apoi Elizabeth obosi. Şi-o închipuia, neştiind ce să facă, îngrijorată poate, întrebându-se de ce acela pe care-l mânuise atât de uşor până atunci refuză deodată să asculte. Cu un fel de încântare posomorâtă, Kurt o vedea pe Elizabeth punându-şi nenumărate întrebări în ce-l privea. Simţea cum creşte teama în inima acestei femei pe care o ura tot atât de mult

pe cât o iubise, sau, mai bine zis, ca să fie cu desăvârşire sincer, pe care o ura fără a înceta s-o iubească. Nu te desprinzi uşor de o dragoste ce înseamnă atâta pentru tine şi de atâta vreme.

Cineva bătu la uşă. El strigă: „Intră!” şi Elizabeth se ivi în prag. Când o văzu, el se trase înapoi.

— Tu?

— M-a neliniştit faptul că nu-mi răspundeai. Mi-a fost teamă să nu ţi se fi întâmplat ceva. Am venit să mă liniştesc. Ce este, Kurt?

— Ce este? Nu bănuieşti de loc, niciun pic?

— Nu, zău că nu…

Îi admiră calmul. O femeie stăpână pe sine, cu o voinţă de fier.

— Plec, ancheta mea s-a terminat.

— Pleci?

— Nu doreai tu acest lucru?

— Ba da, sigur, dar nu aşa, fără să mă anunţi. Kurt, aveai, într-adevăr, de gând să pleci fără să-mi spui nimic? Fără să-ţi iei rămas bun?

— Da.

Ea păru descumpănită.

— Dar… dar de ce, Kurt?

— Ia loc, Elizabeth.

Ea se supuse, fără să-l piardă din ochi.

— Elizabeth, din ce pricină nu mi-ai spus că-ţi iubeşti soţul?

— Ştii foarte bine ca nu l-am iubit niciodată pe Willy. Dacă pe vremuri era un bun camarad, în schimb n-a fost niciodată un soţ cumsecade, m-a înşelat cu toate fetele ce-i şedeau în cale…

— Cu Catherine Buchberger, de pildă?

— Nu mai spune! Eşti sigur?

În faţa unui cinism atât de mare, Kurt îşi încleşta pumnii. Nu lipsea mult şi ar fi lovit-o.

— Da… era tatăl copilului pe care biata Catherine îl aştepta.

— La urma urmei, nu mă surprinde prea mult. M-am

obişnuit cu aventurile lui. Nu mă mai doare…

Şi deodată, Kurt văzu pe chipul ei că începea să înţeleagă ce consecinţe avea acest fapt.

— Kurt… dacă el a fost amantul acestei fete, nu înseamnă că el e cel… cel…

— Care a ucis-o?

Ea încuviinţă din cap.

— Nu, vino-ţi în fire, nu-i el asasinul.

Elizabeth scoase un suspin de uşurare.

— 1 Ah! M-ai liniştit… Vai, ce frică mi-a fost! Dar cum de eşti atât de sigur că nu a comis Willy crima?

— Pentru că îl cunosc pe făptaş.

— Nu e cu putinţă! Ai reuşit?

— Da.

— Şi cine e?

— Tu.

Ea îl privi şi nu-i veni să creadă.

Nu-i un prilej de glume, Kurt, şi mă miră…

— Nu glumesc, Elizabeth…

— Tu, nu… Spune, Kurt, tu crezi într-adevăr că eu am ucis-o pe biata fată?

— Da, Elizabeth, cred.

— Dar bine, cine ţi-a vârât asemenea idei în cap? De ce aş fi comis o faptă atât de îngrozitoare?

— Din dragoste pentru Willy, de frică să nu ţi-l ia alta…

— Dacă ar fi trebuit să ucid pe toate femeile de care s-a îndrăgostit soţul meu de-a lungul anilor, aş fi cea mai mare criminală a timpurilor noastre. Bietul meu Kurt, tare eşti gelos dacă ai ajuns la o asemenea concluzie! îţi spun şi îţi repet că nu mai am niciun sentiment pentru Willy, şi asta de ani de zile. Nu-mi mai pasă că mă înşală. Tot ce-mi doresc este să se îndrăgostească destul de tare de una din cuceririle lui pentru ca să dorească şi el să-şi recapete libertatea. Să ajung să ucid din dragoste pentru Willy Eichel! Ar avea haz, dacă n-ar fi de plâns!

— Pe vremuri nu ştiai să joci, teatru Elizabeth. Ai făcut progrese.

a se sculă, supărată.
— Destul, Kurti Fără să-ţi dai seama, eşti gata să mă jigneşti.
— Te înşeli, Elizabeth, o fac pe deplin conştient.
Ea şovăi.
— Ar trebui să plec… dar vreau să înţeleg. Kurt, nu mă mai iubeşti? Asta e?
— Nu mai ai dreptul să vorbeşti despre dragostea mea!
— E absurd!
— Şi – apoi patima ta pentru bani…
— Alta acum!
— Nu-ţi mai aduci aminte că m-ai părăsit pentru averea lui Willy? Eşti bogată, doamnă Eichel, şi nu vrei în niciun chip să-i cedezi alteia locul! Când micuţa Catherine s-a dovedit o primejdie imediată pentru interesele tale, ai înlăturat-o.
Elizabeth păstră o lungă tăcere.
— Credeam că mă iubeşti, Kurt.
— Iubeam pe o Elizabeth care nu exista decât în închipuirea mea.
— Şi acum inventezi o Elizabeth care n-a existat niciodată.
— Mi-aş da viaţa să te pot crede, fiindcă te iubesc, Elizabeth, fiindcă aveam în tine o încredere oarbă, fiindcă nu puneam la îndoială cele ce-mi spuneai…
— Şi de ce te-ai schimbat?
— Nu eu m-am schimbat 1
— Eu cu atât mai puţin.
El scoase o exclamaţie ironică şi plină de amărăciune. Elizabeth se îndreptă spre uşă. Înainte de a pleca, ea spuse:
— Ce ciudată e viaţa, Kurt… Ea ne-a despărţit o dată, şi în clipa când ne regăsim, intervine o fantomă care să ne despartă din nou. Erai poet odinioară, Kurt. Eşti sigur că realitatea nu te va dezamăgi întotdeauna şi că, pentru a scăpa de ea, nu vei crea mereu personaje care să-ţi îngăduie să te întorci iar la visele tale, învinuindu-i pe alţii

de această evadare?

— În loc să încerci pentru cea din urmă oară să mă

tragi pe sfoara, Elizabeth, mai bine te-ai întoarce acasă, ţi-ai face valiza şi ai fugi.

— Unde?

— Undeva unde să nu poţi îi găsită.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că vei fi arestată înainte de venirea serii.

— Şi ce-mi mai paşă, de vreme ce te-am pierdut?

El ascultă, cu moartea în suflet, cum descreşte zgomotul paşilor ei pe coridor. Iar când nu mai auzi nimic, se trânti pe pat cu faţa în jos şi-şi plânse tot amarul.

*

Para să-şi piardă cunoştinţa, Kurt căzu într-o somnolenţă agitată din care îl smulseră nişte bătăi puternice în uşă.

— Tresări, se uită la ceas, văzu că e ora unu şi, ducându-se să deschidă, se află faţă-n faţă cu uriaşul Erwin Hagen.

— Ce făceai, Possberg? E o oră de când bat la uşă.

— A… aţipisem.

— Nu-mi plac poliţiştii care dorm ziua?

— Dar cum se face că…

— …că sunt aici? N-am avut încredere în Reutter. M-am temut să nu facă vreo stângăcie.

— E destul de simplu doar…

— Ceea ce e simplu e adesea foarte greu, domnule Possberg.

— Am să vă explic…

— Nu, domnule, n-o să-mi explici nimic. M-ai trezit tocmai când visam că plec cu undiţa la pescuit… M-ai făcut să mă scol dis-de-dimineaţă, ceea ce nu pot suferi… M-ai obligat să străbat zeci de kilometri cu maşina, ceea ce urăsc din tot sufletul… M-ai silit să-mi fac sânge rău, lucru de care am oroare. Acum, Kurt Possberg îţi spun: destul! N-ai să mă împiedici, cu poveştile dumitale, să mă duc la masă. Ai să-mi explici după aceea. Haide!

— Nu mi-e foame!

— Nu-i nevoie să-ţi fie foame ca să mănânci. Crezi, tinere, că aş cântări 113 kilograme dacă n-aş fi mâncat decât atunci când mi-era foame? Ai să mănânci, Possberg, îţi ordon! Şi nu mă mai plictisi cu neîncetatele dumitale demisii, fiindcă într-una din zile, când ai să mă scoţi din fire prea din cale afară, am să te iau în serios.

Hagen îl târî pe inspector până în restaurant, comandă o masă îmbelşugata, silindu-l pe Kurt să ia dintoate, fără să-i pese de niciunul din protestele acestuia, între timp, îi povestea întâmplări hazlii din cariera lui. Mutra încruntată a subalternului său nu părea să-i supere de loc şi nu stăvilea cu nimic verva-i nesecata.

— Possberg, pe cât mi-erai de antipatic înainte, pe atât simt acum pentru dumneata o afecţiune care mă face să cred că voi cădea într-un sentimentalism senil. Eşti un tip imposibil, dar te iert. Nu-ţi pasă de regulamente şi eu nu mă supăr. Mă sileşti la o serie de nebunii, ceea ce n-aş îngădui nici fratelui meu, dac-aş avea un frate, şi eu îţi trec totul cu vederea. Nu-i lucru curat, Possberg. Acestea fiind zise, spune să ni se aducă în cameră două pahare de kiimmel şi două ţigări fine de foi. Mergem să lucrăm, dacă ţii atât de mult.

Înghesuit într-un fotoliu, încălzind cu o mină un pahar de rachiu aşezat pe braţul fotoliului şi ţinând în cealaltă un aromat trabuc de tutun negru, Erwin Hagen asculta cu atenţie mărturisirile lui Kurt. Inspectorul nu-i ascunse nimic, nici dragostea pentru Elizabeth, nici ura împotriva clanului ce i-o răpise, sau cel puţin aşa credea, şi termină cu convorbirea avută cu Else la *Plliiger*.

— Am văzut-o azi-dimineaţă pe Elizabeth. A avut îndrăzneala să vină aici. I-am spus părerea mea.

— Şi ea ţi-a mărturisit crima pe care a săvârşit-o?

— Da’ de unde! Ştiu că n-am procedat bine şi vă rog să mă iertaţi, domnule cornisar-şef.

— Ce nouă boroboaţă ai mai reuşit să faci?

— Am prevenit-o pe Elizabeth că va fi arestată înainte de venirea serii.

— Ei, şi?

— Putea să fugă!

— Şi unde să se ducă? încetează odată să dramatizezi orice împrejurare, Possberg! în ce fel s-a despărţit această doamnă de dumneata?

— Spunându-mi că îi e totuna de acum încolo, de vreme ce eu nu mai cred în ea.

— Destul de mişcător, nu?

— Dar cum vreţi să-mi fi păstrat încrederea în ea?

— Nu ştiu. Nu eu îţi pot răspunde la acest soi de întrebării Dar ia spune-mi, fiindcă veni vorba, de ce ai dat crezare celor spuse de Else Urzinger?

— Păi, pentru că argumentele ei erau tot atâtea dovezi.

— Ah, da, uitasem… în concluzie, dragul meu Possberg, ceea ce mă nedumereşte în această tenebroasă afacere este locul important pe care-l ocupă dragostea.

— Cum adică?

— Ia gândeşte-te. Catherine îl iubeşte pe Willy Eichel. Şi acesta o iubeşte şi el. Frieda Posch îl iubeşte pe Rossler, dumneata o iubeşti pe Elizabeth care, fără îndoială, te iubeşte pe dumneata…

— Haida, de! Mi-a jucat o comedie…

— Şi Else Urzinger îl iubeşte pe Willy Eichel. Am impresia că sunt mai degrabă redactorul unei rubrici „Poştaşul inimii” decât şeful unui serviciu în poliţie.

— Iertaţi-mă, dar nu-mi arde de glume.

— Glumesc atât de puţin, Possberg, încât vom merge acum drept la Elizabeth Eichel ca s-o arestăm!

Cu un geamăt, Ilagen reuşi să se urnească din fotoliu. Avea obrajii congestionaţi.

— Numai pentru gimnastica asta! a care mă supui, Dulcineea dumitale mi-e cu desăvrâşire antipatică.

— Domnule comisar-şef, aş dori… să nu vă însoţesc…

— Iar eu, domnule Possberg, doresc să mă însoţeşti! Eşti bărbat sau o biată muie raşca? Fie că-ţi place, fie că nu, dumneata l-ai descoperit pe ucigaşul. Catherinei Buchberger şi dumitale îţi revine sarcina să-l arestezi.

Sunt prea bătrân ca să mă împăunez cu meritele altuia.

— În cazul acesta, domnule comisar-şef…

— În cazul acesta îţi dai demisia, Possberg. Ştiu cântecul şi m-am săturat! Destul cu gluma! La drum!

Comisarul Hagen ceru să vorbească cu Wilâv Ei chel. În salonul elegant unde îl aşteptau pe stăpânul casei, Kurt nu putea să-şi stăpânească emoţia. La câţiva paşi de el se afla Elizabeth. Dar care Elizabeth? Curând după aceea intră Eichel, cu o figură gravă. Nu mai semăna de loc cu surâzătorul Willy, care ştia întotdeauna să ia partea bună a vieţii. Înainte ca Hagen să fi deschis gura, Eichel îi spuse lui Possberg:

— Else mi-a vorbit despre groaznica mărturisire pe care s-a considerat obligată să ţi-o facă şi, judecând după prezenţa acestui domn, nu ai putut să taci, deşi era un secret!

— Pentru un poliţist, acest cuvânt nu există.

— Ai găsit, într-adevăr, meseria care ţi se potriveşte!

Hagen interveni:

— Domnule Eichel, vă daţi seama că nu am timp de pierdut ascultând o explicaţie între Possberg şi dumneavoastră şi nici apreciind părerile dumitale despre meseria noastră, a inspectorului şi a mea.

Willy se înclină.

— Vă rog să mă scuzaţi… dar înţelegeţi în ce situaţie mă aflu.

— Înţeleg foarte bine, domnule, fiţi convins. Din schimbul de cuvinte care a avut loc am înţeles că ştiţi motivul vizitei noastre.

— Din păcate, da.

— Venim în numele legii, în calitate de slujitori ai ei, să arestam persoana care în mod criminal a pus capăt vieţii Catherine! Buchberger.

Eichel se prăbuşi într-un fotoliu şi, trecându-şi nuna peste frunte repeta, năuc:

— Trebuia să se întâmple şi asta… trebuia să se întâmple şi asta… trebuia…

Comisarul se apropie de el şi zise, bătându-l uşurel

pe umăr:

— Curaj, domnule. E greu, e un moment greu de trecut, dar nimeni şi nimic nu te poate scuti de asta.

Willy se ridică.

— Vă mulţumesc pentru înţelegerea dumneavoastră, domnule comisar. Mă duc s-o aduc pe nefericita mea soţie, dar înainte aş vrea să vă spun că totul e din vina mea... Elizabeth şi cu mine nu ne-am înţeles niciodată. N-a trecut mult şi am căpătat nenorocitul obicei de a căuta în afară ceea ce nu găseam la mine acasă. Şi apoi. nu puteam ierta soţiei mele că nu-mi dăruieşte un copil. Astăzi mă felicit, dar atunci nu puteam să prevăd, nu? Aşa că, atunci când Catherine mi-a spus că va fi mania*, am luat numaidecât hotărârea să mă însor cu ea... Un om ca mine are datoria faţă de el şi faţă de ţara lui să întemeieze o familie, l-am împărtăşit intenţiile mele bietei mele soţii, Elizabeth, care n-a vrut să înţeleagă situaţia. Cunoaşteţi urmarea...

— Ba tocmai, că n-o cunoaştem şi ne bizuim pe doamna Eichel să ne spună ce s-a întâmplat. Cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine pentru toată lumea.

În timp ce stăpânul casei se duse să-şi cheme soţia* Possberg nu se putu împiedica să spună:

— L-aş stâlci mutra cu plăcere!

Hagen rânji:

— E curios cum bărbaţii urăsc întotdeauna pe acei dintre semenii lor care au prea mult succes la femei!

— Vreţi să spuneţi că-i invidiază?

— Nu neapărat... dar poate că nu-i pot suferi fiindcă arată cu prea multă neruşinare ceea ce e mai animalic în fiinţa noastră, înjosind femeia în propriii noştri ochi.

Kurt îl privi pe comisar, întrebându-se dacă înfăţişarea astă grosolană nu ascundea o minte ascuţită pe care până atunci nici n-o bănuise.

Elizabeth intră în cameră, urmată de soţul ei, şi, fără să stea pe gânduri, i se adresă direct lui Hagen, arătând spre Kurt:

— El v-a adus?

— Nu, doamnă Eichel logica.

Ea ridică din umeri.

— Ah, logica dumneavoastră!…

Apoi se prăbuşi.

— Kurt, e oare cu putinţă ca tu…?

Comisarul socoti că trebuie să pună repede capăţ acestei izbucniri:

— Doamnă Eichel, sunteţi bănuită că aţi sugrumat-o pe Catherine Buchberger. Ce aveţi de spus?

— N-am văzut-o niciodată pe Catherine Buchberger.

Ea îi răspundea lui Hagen, dar pe Possberg îl privea drept în ochi. Stânjenit, acesta întoarse capul. Willy puse mâinile pe umerii soţiei lui.

— Te implor, Elizabeth… Ar fi mai cuminte să mărturiseşti… Noi te vom ajuta din răsputeri…

r

— Taci, mă scârbeşti!

Hagen vorbi din nou:

— Staţi să vedem, doamnă Eichel. În ziua crimei aţi fost la Stuttgart?

— Nu.

— Totuşi aţi fost văzută acolo!

— E o greşeală. În ziua aceea am fost să petrec careva ceasuri la ţară.

— Aveţi vreun martor?

— Nu cred.

— E regretabil… S-a dovedit că eraţi geloasă pe femeia pe care soţul dumneavoastră voia s-o ia de nevastă…

Elizabeth se întoarse spre Willy:

— Voiai să te căsătoreşti cu ea?

— Dar bine, Elizabeth, ştiai doar! Am discutat destul de mult în privinţa asta…

— Am discutat noi în privinţa asta?

Ea se uită rând pe rând la soţul ei şi la Kurt, şi apoi, vorbind parcă numai pentru sine, spuse:

— Aşadar, tu… tu mă trimiţi la închisoare… tu, Willy… şi Kurt te crede!

Ea râse cu amărăciune şi se întoarse spre Hagen:

— Kurt pretinde că mă iubeşte, că nu m-a iubit decât pe mine întotdeauna, clar dacă soţul meu mă acuză, el e gata să-l creadă! Dumneavoastră pricepeţi?

— Doamnă Eichel, n-am menirea să studiez psihologia comportamentului la semenii mei, care, în linii generale, mă dezgustă destul de mult. Recunoaşteţi, da sau nu, că aţi ucis-o pe Catherine Buchberger?

— Da.

— Ah! Aţi renunţat să mai negaţi?

— La ce bun?

— Atunci, doamnă Eichel, în numele legii vă arestez sub acuzaţia de omor cu premeditare.

Possberg încercă să rostească un cuvânt, dar Hagen urlă la el:

— Taci! Doamnă Eichel, aveţi cinci minute ca să vă luaţi lucrurile necesare pentru a dormi la închisoare.

— Am avut tot timpul să-mi fac valiza, prin bunăvoinţa domnului Possberg care m-a prevenit.

Î.

— N-ai să înveţi să-ţi ţii gura niciodată, Possberg?

— Dar, domnule comisar…

— Taci! Doamnă Eichel, duceţi-vă să vă luaţi valiza!

Elizabeth se pregătea să iasă din încăpere, când Hagen o chemă înapoi:

— O clipă, vă rog… Stând şi gândindu-mă mai bine, e ceva care nu-mi place în povestea asta… Oh! Ştiu prea bine că nu sunt decât un hodorog bătrân care nu este la curent cu moravurile de astăzi, dar oricum… De ce o fi simţit Else Urzinger nevoia să dezvăluie inspectorului Possberg vinovăţia doamnei Eichel, când, după cum mărturiseşte chiar el, nu avea nicio bănuială în ce-o priveşte? Nu ţi se pare ciudat, domnule Eichel?

— Reacţie de femeie îndrăgostită, domnule comisar»… Mă iubeşte de foarte mult timp şi când a văzut că Possberg îşi îndreaptă bănuielile asupra mea, i s-a făcut frică.

— De ce?

— Să nu procedez şi eu ca Rossler, fără îndoială.

— Aţi fi avut motive să procedaţi astfel?

— Teama de scandalul care ar fi distrus cariera mea politică.

— Şi arestarea soţiei dumitale râu ar risca şi ea să…

— Ba da, probabil, dar justiţia înainte de toate, nu-i aşa? Eu trebuie să dau exemplul…

Bravo, domnule Eichel, foarte frumos… Ah, dacă toată lumea ar avea ca dumneata simţul responsabilităţii… Ştiu că nu poţi astupa gurile rele, şi eu însumi… Uite, o să râzi, domnule Eichel, dar adineauri, ascultânduri pe adjunctul meu, am construit o teorie care te bagă la apă.

— Pe mine?

n-Da, pe dumneata… Dar, din fericire, doamna Eichel a mărturisit. Închipuieşte-ţi că plecând de la ciudata declaraţie a doamnei Urzinger, al cărei motiv tot nuri înţeleg, mi-am spus: Şi dacă, din întâmplare, domnul Eichel şi-ar fi bătut joc de Catherine Buchberger, cum şi-a bătut joc de toate cele dinaintea ei? înnebunit de ideea unui eventual şantaj, şi încă cel mai de temut, şantajul cu copilul, (îţi dai seama, nu? O femeie care ar fi venit cu pruncul în braţe la întrunirile politice) ar fi asasinat-o pe amanta lui într-un moment de panică? M-am gândit că pe urmă Else Urzinger a preluat şantajul, pretinzânduri lui Willy Eichel să divorţeze ca s-o ia pe ea în căsătorie? Numai că în lumea dumitale, domnule Eichel, nu se divorţează. Dar dacă soţia e condamnată pentru crimă, se schimbă povestea. În cazul acesta, nu nhmai că nimeni nu-ţi mai face nicio vină pentru o despărţire ce contravine uzanţelor, ci dimpotrivă, ai aprobarea tuturor. Şi apoi, omorând două muşte cu o lovitură, te pui la adăpost de orice urmărire personală…

Willy Eichel, foarte palid, îşi umezi buzele cu limba.

— Vă avertizez, domnule comisar, că dacă abuzaţi de situaţia dumneavoastră pentru a vă bate joc de mine…

— Vai de mine, domnule Eichel, nici gând… vreau pur şi simplu să-ţi arăt cum se poate înşela chiar cineva de bună-credinţă. Ţine seama totuşi că raţionamentul meu nu era neîntemeiat. Se bizuia, de pildă, pe faptul că dumneata

nu ai fost la Palatul de Justiţie din Mannheim în ziua crimei şi procesul pe care trebuia să-l pledezi a fost amânat… Schimbând deodată tonul, Hagen, tună: Unde ai fost, domnule, în timp ce adversarul şi clientul dumitale aşteptau? Te aflai la Stuttgart, unde o sugrumai pe amanta dumitale, care nu voia să se arate înţelegătoare. Mai mult încă. Nu-i adevărat că doamna Eichel ar fi fost văzută la Stuttgart. Doamna Urzinger şi dumneata aţi crezut că-l trageţi pe sfoară pe Possberg, dar el, cu aprobarea mea, a pus la cale această comedie – o să fiţi atât de bună să-l iertaţi, doamnă Eichel – pentru a te putea prinde.

Kurt nu mai înţelegea nimic, dar asigurarea dată de Hagen că acuzaţia lui împotriva Elizabethei este o comedie pusă la cale îl făcu să admire subtilitatea şefului său. Prin aceste câteva cuvinte ştersese orice resentiment pe care Elizabeth l-ar fi putut nutri faţă de el. Între timp, Willy Eichel se retrăgea spre uşă, bolborosind:

— Nu ştiu… ce spuneţi… minţiţi… e o minciună!

Hagen încheie, precizând:

— Uitasem să-ţi spun, Eichel, că am interogat-o eu însumi pe Else Urzinger înainte de a veni aici şi ea a mărturisit totul. Eşti încolţit şi nu mai ai cum să scapi.

Urmară câteva clipe de tăcere apăsătoare. Se simţea că Willy şovăie. Lui Kurt, care ştia că şeful lui minte, că n-are nicio dovadă hotărâtoare împotriva lui Willy Eichel, îi venea să urle de enervare. Eichel trebuia să mărturisească. Trebuia!… Trebuia!… în faţa privirilor aţintite asupra lui, Willy îşi pierdu deodată capul:

— Am ştiut dintotdeauna că Else e o proastă. Bine, am să mărturisesc. Catherine mă ameninţa… Am vrut s-o fac să tacă, am strâns prea tare. I-am încredinţat Elsei taina mea. Ea a avut iniţiativa să-i cheme pe toţi prietenii noştri şi să le comunice aşa-zisa crimă a soţiei mele. Toată lumea a crezut, dar când Elizabeth era de faţă, se prefăceau că nu ştiu nimic… Ceea ce n-a priceput Possberg, e că erau cu toţii sinceri. Ei erau convinşi de vinovăţia Elisebethei.

Aceasta se aruncă în braţele lui Kurt:

— Vai, Kurt, iartă-mă! M-am îndoit de tine… M-am îndoit de dragostea ta…

Roşind până în vârful urechilor, inspectorul era gata să-i mărturisească adevărul, dar privirea lui o întâlni pe a lui Hagen, în care citi că fericirea nu are nevoie de explicaţii. În schimb, văzând-o pe soţia lui în braţele iubitului ei de totdeauna, Willy, cu un strigăt de furie, scoase pistolul din buzunar şi trase. Elizabeth se prăbuşi, în acel moment comisarul trase şi el, iar Willy Eichel părăsi această lume fără măcar să-şi dea seama.

*

Nefiind grav rănită, Elizabeth se însănătoşea văzând cu ochii. Ştia că atunci când va ieşi din clinică, o va aştepta Kurt şi că nu se vor mai despărţi niciodată. Vor încerca, plini de grijă unul faţă de celălalt, să recupereze cei zece ani. Erwin Hagen, la fel de gras, plecase, bombănind ca de obicei, la Stuttgart, luându-l cu el pe Possberg, care trebuia să se gândească la obligaţiile lui profesionale. Dar lucrul acesta nu mai avea atâta importanţă, căci şi Elizabeth avea să locuiască la Stuttgart, ca soţie a unui inspector-şef din Poliţia criminală.

*

Înainte de a părăsi Heidelbergul, Ivurt se duse să-şi ia rămas bun de la Manner şi, după ce o îmbrăţişase pe Elizabeth, se îndreptă spre Bergfriedhof. Alesese o oră când cimitirul era pustiu; se strecură printre cruci, de-a lungul aleilor înflorite unde copacii căpătă o stranie măreţie. Se opri lângă mormântul Catherinei Buchberger şi-i spuse, cu un glas înduioşat:

— S-a sfârşit, Catherine… Ucigaşul tău a murit şi el, cu sufletul plin de ură. S-a sfârşit. Dormi în pace, Catherine!…

Moriond Savoie, iulie 1961